

انجيل لوقا

۱

۱ عالیجناب تئوفیلوس، د اوجه که بری دَس و نیسن حقاتِ کاریبی زَنه که و ته ایما و آنجوم رَسسه، ۲ دُرس هه چنو که وئو که د اول وا چشیا خوشو دینی و پاکریا گُوم بین و ایما سپردن. ۳ مه هم که همه چی نه د اول، خو واری کِردمه، صلاح چنی دینم که وئو نه و رفات سی شما، بنیسیم، ۴ تا د دُرسی او چیئی که یای گِرتیته، خاطر جم بایت.

پیشگویی و دی آمین یحیی تعمد دهنده

۵ د زُمون هیرودیس، پاتشاه ولاتِ یهودیه، کاهنی زنه ئی می کرد، و نوم زکریا، او د کاهنیا دسه آیا بی. کاهنیا آیمیا عالمی بین که د مین معبدِ یهود خدمت می کردن. زکریا زینه ای و نوم الیزابت داشت که د لُون هارون کاهن بی. ۶ هر دِکشو د ور چش خدا صالح بین و طبقِ گِرد حکمیا و هُدیا خداوند بی عیو رفتار می کردن. ۷ اما وئو اولادی ناآشتن، سی یکه الیزابت مزا بی و هر دِکشو پیر بین.

۸ په گل که گه خدمتِ دسه زکریا بی، و او د درگاهِ خدا کِهانت می کرد، ۹ بنا و رَسَم کاهنیا، پشک اُفتا و نوم زکریا تا رُوته و مین معبدِ خداوند سی دی کردن بُخور. ۱۰ د موقعِ دی کردن بُخور، گِردِ مردمی که د در بین نیان و دعا کرده. ۱۱ دوجه یکی د فرشتیا خداوند د رُوما و زکریا، فرشته د لا راسِ تَشْدون بُخور اسائی. ۱۲ زکریا د دینش، زرتلاق بی و زَله اُفتا و جُونش. ۱۳ اما فرشته وش گت: «زکریا، زَلت نَرُوته! سی یکه دعوات مستجاب بیه و زینت الیزابت سیت گری می یاره و دی که تو نومیسه می نی و یحیی. ۱۴ تو شارِت کوکِ موآ، و خلیلیا هم د و دی آمینش خُشال موآن، ۱۵ سی یکه او د نَظَرِ خداوند گپ موآ. یحیی نبایس

هیچ و عَرَق وُ شَرُّو لُو بَرَنَه، او حتی دِ گَیَه دَأَش، پُر موئَه دِ رُوحِ القُدُوس. ^{۱۶} وَ بُرِی دِ قُومِ اسرَائِیلِ نِه وَا لا خدَاوند، خدَاشُو وِرْمِی گَرْدِنَه. ^{۱۷} یحیی دِ رُوحِ وَ دِ قَدْرَتِ ایلِیا نَبِی، دِ نِهَا مَسِیحِ موعودِ مِی یَا یَه تا دِلِ بُو هِیا نِه وَا لا اولادِیا نَزِیکِ بَکَه، وَ وِیاغِیا قَهَمِ بَنَه کِه چِی بُو هِیا شُو وَ رَه آیمِیا صَالِحِ وِر گَرْدَن، تا قُومِی آمَادَه سی خدَاوند حَاضِرِ بَکَه. ^{۱۸} زکریا دِ فَرشْتَه پُرسِی: «یَه نِه دِ کِجَا دُونِسوئِم؟ مِه پِیا پِری هِیسِم وَ زَیْنَمِ هَمِ دِایائیِ أ.» ^{۱۹} فَرشْتَه وَشِ جُئُو دَه: «مِه جِبرائِیلِمِ کِه دِ حُضُورِ خدَا مِیسِم. وَ اِیسَه رِ بَیْمَه تا وَا تُو قِصَه بَکِم وَ اِبی مِرگُونِی نِه وَتِ بَرَسِیْم. ^{۲۰} اِیْمَدَالِ لَالِ مَوئیِ وَ دَ تا رُوزِی کِه اِبی چِیا اِتْفَاقِ بَفتَن، نَتُونِی قِصَه بَکِی، سی یِکَه قِصَه یَا مِیْنِه کِه دِ مَوْعِ حُوشِ وَ اَنْجُومِ مِی رَسَه، باوَرِ نِکَرْدِی.»

^{۲۱} دِ اِبی مِیْنَه، جِماعَتِ چَشِ وَ رَه زکریا بَیْنِ، وَ دِ یِکَه اِیقَه زیَادِ دِ مِیْنِ مَعْبَدِ مَنی مِلاقِ دِ گِیْشُو بُرِی. ^{۲۲} هِه یِکَه زکریا کِرْدِ وَ دَر، نَتُونِسِ وَ اِ مَرْدِمِ قِصَه بَکَه، پَسِ قَمِیْسِنِ رُویابی دِ مِیْنِ مَعْبَدِ دِیَه، سی یِکَه هِه تَنِیا وَ اِشَارَه وَ اَشُو قِصَه مِی کِرْدِ وَ هِه چَنُو لالِ مَنی. ^{۲۳} زکریا دِ مِیا یِکَه گِه خِدْمَتِشِ خِلاصِ بِی، وِر گِشْتِ وَ حُوشِ. ^{۲۴} دِ مِا چَنی، زَیْنِشِ اِلیزابَتِ حَامِلَه بِی وَ سِی پَنجِ مَاهِ حُوشَه دِ چَشِ مَرْدِمِ قَايِمِ کِرْدِ. ^{۲۵} اِلیزابَتِ مِی گُت: «خدَاوندِ سی مِه چِنی کِرْدَه. وَ دِ اِبی رُوزِیا وَ مِ نَظَرِ کِرْدَه وَ او چِیئِی نِه کِه دِ تَه مَرْدِمِ سی مِه عَارِنَنگِ بِی وِر دَاشْتَه.»

پیشگویی و دی امان عیسی

^{۲۶} دِ مَاهِ شَشِیْمِ حَامِلَهئِی اِلیزابَتِ، جِبرائِیلِ فَرشْتَه؛ دِ لا خدَا کِلِ بِی وَ شَهْرِی دِ وِلاَتِ جَلِیلِ، کِه ناصِرَه نُومِ دَاشْتِ، ^{۲۷} تا رُوئَه وَ تَه دُخْتِرِی بَسَه اِی وَ نُومِ مَرِیمِ. مَرِیمِ دَسْگِیْرُونِ پِیایی بِی، وَ نُومِ یُوسُفِ کِه دِ لُونِ داوودِ پاتشاهِ بِی. ^{۲۸} فَرشْتَه رَتِ وَ تَه مَرِیمِ وَ گُت: «سِلامِ وَ تُو، کِه خدَاوندِ وَتِ نَظَرِ کِرْدَه. خدَاوندِ هَا وَات.» ^{۲۹} اِما مَرِیمِ وَ اِشْتَفْتِنِ قِصَه یَا شِ پَرِیْشُو بِی وَ وَا حُوشِ فِکَرِ کِرْدِ کِه یَه چَطُورِ سِلامِیِ أ. ^{۳۰} اِما فَرشْتَه وَشِ گُت: «مَرِیمِ، زَلْتِ رُوئَه! لُطْفِ خدَا نِصِیوَتِ بَیَه. ^{۳۱} اِیسَه حَامِلَه مَوئیِ، گُری مِی یاری وَ دِی وَ نُومِشَه مِی نِی عِیسی. ^{۳۲} او گُپِ مَوئَه وَ گُرِ خدَایِ مَتَعَالِ حَنَه مَوئَه. خدَاوندِ خدَا تَخْتِ پاتشاییِ جَدِشِ داوودِ نِه وَشِ عَطَا مِی گِه. ^{۳۳} او تا اَبَدِ وَ خاندانِ یَعقُوبِ گُرِ اِبْرَاهِیمِ سِلْطَنَتِ مِی گِه وَ پاتشائِیشِ هِیچِ خِلاصِیِ نَارَه.» ^{۳۴} مَرِیمِ دِ فَرشْتَه پُرسِی: «یَه چَطُورِ مَوئَه؟ سی یِکَه مِه هَنی رِی بَسَه آم؟» ^{۳۵} فَرشْتَه جُئُو دَه: «رُوحِ القُدُسِ وَتِ مِی یَا یَه وَ قَدْرَتِ خدَایِ مَتَعَالِ وَتِ سا مَوئَه، زوْتَا، او بَچَه کِه قِرَارِ أِ وَ دِی بِیا مَقْدَسِ وَ گُرِ خدَا حَنَه

موٽه». ۳۶ ايمدال، اليزابت هم ڪه ڊ فومونته؛ ڊ سرونه پيري اوس آ و گري ڊ ره داره. آ، وه ڪه مي گتن مزا آ، ها ڊ ماه ششم حامله نيش. ۳۷ سي يڪه و ته خدا هيچ ڪاري محال ني.» ۳۸ مريم گت: «ايمدال، مه گنيز خداوندم؛ چيئي ڪه وم گتي، بوٽه.» اوسه فرشته ڊ تش رت.

ملاقاتِ مريم و اليزابت

۳۹ هه ڊ او روزيا، مريم وريسا و هليلڪي رت و شهري ڊ ڪوء ڪمريا و لات يهوديه. ۴۰ و رت و حونه زڪريا، و اليزابت سلام ڪرد. ۴۱ هه يڪه اليزابت سلام مريم نه ايشنت، بچه ڊ گيش ٿيل حرد، و اليزابت ڊ روح القدس پري؛ ۴۲ اليزابت وا دنڪ بلن گت: «تو ڊ مين ٿيو هورمي، و هورم اتمر رحم تو! ۴۳ مه ڪام ڪه داآ خداوندم بيا و ٽم؟ ۴۴ سه ڪو! هه يڪه دنڪ سلامتہ ايشنتيم، بچه ڊ شاپي ڊ گيم ٿيل حرد. ۴۵ خُشال او ر ڪه باور ڪرد، ڪه او چيئي ڪه ڊ لا خداوند وش گتسه، و انجوم مي رسه.»

نغمه ستايش مريم

۴۶ مريم گت:

«جُونِ مِه خداوندِ نِه جلالِ مِئَه

۴۷ و روجم و سنه نجات دهندم خدا، شاپي مي ڪه،

۴۸ سي يڪه و خواري گنيز خوش نظر وٽه.

ديساتما، گرد نسليا مينه هورم موخونن،

۴۹ سي يڪه او قادر ڪه نومش قدوسه،

ڪاريا گبي سيم ڪرده.

۵۰ رمتش نسل و نسل،

نصيو ڪرد خدا ترسيا موٽه.

۵۱ او و بال خوش، ڪاريا قدري ڪرده

و وٺوني ڪه ڊ فڪر و دلشو غورتن، تينوازه ڪرده؛

۵۲ زورداريا نه ڊ تختشو گشيته و هار

و وٺوني ڪه خوار بينه سرفراز ڪرده.

۵۳ گسته يا نه وا چيا خو سير ڪرده

اما دوله منيان دس پتي رائي ڪرده.

۵۴ او رمت خوشه و ياي اورده،

وَ پَاكِرِ خُوشِ قَوْمِ اسْرَائِيلِ نِه يَارِي دِنَه.
 ۵۵ هِه چَنو كِه وَ اَجْدَادِ اِيْمَا، اِبْرَاهِيْمِ وَ نَسْلِشِ
 وَ عَدَه دِي كِه تَا اَبْدِ چِنِي بَكِه.»
 ۵۶ مَرِيْمِ نَزِيكِ سَه مَاهِ مَن وَ تِه اِلِيزَابِتِ وَ اَوْسَه وَرِگِشْتِ وَ حُوْنِشِ.

وَ دِي اُومَايِنِ يَحِييِ تَعْمِيدِ دِهْنَدِه

۵۷ مَوْعِ زَائِسِنِ اِلِيزَابِتِ بِي وَ كُريِ اُورِدِ وَ دِي. ۵۸ هِه كِه هُمَسَايَا وَ قَوْمُونِشِ
 اِشْنَفْتِنِ كِه خَدَاوَنْدِ چِه رَمَتِ گِي دِ حَقِشِ كِرْدَه، دِ شَايِيشِ شَرِيكِ بِييِنِ.
 ۵۹ دِ رُوزِ هَشْتِمِ، گِرِدِ قَوْمُونُو رَفِيْقُونِشُو سِي خَتَنَه سِيْرُونِ بَجَوْلَه اُومَانِ؛ وَ
 مِي حَاسِنِ نُومِ بُوَهَشِ زَكْرِيَا نِه بَنِيْنِ وَ رِيشِ. ۶۰ اَمَا دَاآ بَجَه گِت: «نَه! نُومِشِ
 بَايِسِ يَحِييِ بَا.» ۶۱ وَ نُو گِتِن: «دِ طَايِفَه تُو هِيشَكِه چِنِي نُومِي نَاآشْتَه.» ۶۲ پَسِ وَ
 اِشَارَه، دِ بُوَه بَجَوْلَه پُرسِيئِنِ مِي حَا نُومِ بَجَه نِه چِي بَنِيَه. ۶۳ زَكْرِيَا تَخْتِه اِي نِه كِه
 رِيشِ مِي نِيْسِنِ حَاسِ، وَ رِيشِ نِيْسِنِ: «نُومِشِ يَحِييِ آ!» وَ نُو گِرِدِ بِلَاجِيشُو اُومَا.
 ۶۴ دَرَجَا دِمِ زَكْرِيَا وَ بِي وَ زُوُونِشِ گِشِسِ وَ نِيَا وَ قِصَه كِرِدِه وَ سَتَايِشِ خَدَا نِه كِرِدِ.
 ۶۵ زَلَه اُفْتَا وَ رِي گِرِدِ هُمَسَايَا، وَ مَرْدِمِ دِ سَرْتَاَسَرِ كُوءِ كَمَرِيَا يَهُودِيَه دِبَارَه گِرِدِ اِي
 چِيَا قِصَه مِي كِرْدِنِ. ۶۶ وَ گِرِدِ وَ نُونِي كِه اِي چِيَا نِه اِشْنَفْتِنِ دِ دَلْشُو مِي گِتِن: «اِي
 بَجَه چَطُورِ كَسِي مَوْتَه؟» سِي يِكِه دَسِ خَدَاوَنْدِ وَ اشِ بِي.

نُبُوتِ زَكْرِيَا

۶۷ اَوْسَه بُوَهَشِ، زَكْرِيَا، دِ رُوحِ الْقُدُسِ پُر بِي وَ چِنِي نُبُوتِ كِرِدِ وَ گِت:
 ۶۸ «هُورِمِ بَا خَدَاوَنْدِ خَدَا، خَدَايِ قَوْمِشِ اسْرَائِيلِ.
 سِي يِكِه اُو اُومَايَه وَ دِيئَه نِ قَوْمِ خُوشِ وَ نُو نِه رَاهَايِي دِنَه وَ آزَادِشُو كِرْدَه.
 ۶۹ دِ خَانْدَانِ پَاكَارِشِ دَاوُودِ،
 نَجَاتِ دَهْنَدِه قَدَرِي بُلِنِ كِرْدَه،
 ۷۰ هِه چَنو كِه دِ زُوُونِ اَنْبِيَايِ مُقَدَسِشِ
 دِ زَمُونِ قَدِيمِ گَتِي.
 ۷۱ كِه اِيْمَانِه دِ دَسِ دُشْمُونُو
 وَ گِرِدِ وَ نُو كِه دِمُو نِفَرْتِ دَاَرِنِ، نَجَاتِ مِئَه،
 ۷۲ تَا اُو رَمَتِي نِه كِه وَ اَجْدَادِمُو وَ عَدَشَه دِي نِشُو بَنَه
 وَ عَتِ مُقَدَسِ خُوشَه بِيَارَه وَ وِيرِ.
 ۷۳ هِه اُو قِسْمِي نِه كِه

سی جَدِ اِیْمَا اِبْرَاهِیْمِ حَرْدِی،
 ۷۴ تا اِیْمَانِه دِ دَسِ دُشْمِنُونِمُو خِلَاصِ بَگَه.
 وَ بِیَا وَ کَمِکْمُو تَا بِی هِیچِ تَرَسِی،
 ۷۵ دِ حُضُورِش دِ قَدُوسِیْتِ وَ عَدَالَتِ
 دِ گِرْدِ رُوزِیَا عُمَرُمُو خَدْمَتِش بَکِیْمِ.
 ۷۶ وَ تُو، رُولَم، پِیغَمَرِ خَدَایِ مَتَعَالَ حَنَه مَوئِی،
 سِی یِکَه نَاهَا تَر دِ خَدَاوَنَدِ مِی رِی
 تَا رِیَا شِه آمَادَه بَکِی،
 ۷۷ وَ وَ قُومِشِ اِبِی آگَاهِی نِه بَئِی
 کِه وَ آ مَرَزِیْنِ گَنَه یَا شُو، وَ تُو نِجَاتِ پِیَا مِی گَنِ.
 ۷۸ سِی یِکَه خَدَایِ اِیْمَانِه، دِلِی اُ پُر دِ رَمَتِ،
 وَ وِ اِبِی سَنَه، لِیْسِکِ اَفْتُو دِ عَرَشِ بَرِیْنِ دِرِ مِی یَا وَ مُو،
 ۷۹ تَا وَ وَ تُو کِه دِ تَارِیْکِی وَ دِ زِیْرِ سَا مَرِگِ مَالِگَه دَارَن، رُوشِنَا بِئَه،
 وَ قَدَمِیَا اِیْمَانِه دِ رَه صُولِ وَ سَلَامَتِی هِدَا یَتِ بَگَه. «
 ۸۰ او بَچَه گَپِ مَوِی وَ دِ رُوحِ قُوتِ مِی گِرَتِ، وَ تَا زَمُونِ حُضُورِش دِ اَنْظَارِ قُومِ
 اِسْرَائِیلِ، دِ بِیَاوُو وَ سَرِ مَوْتُرِدِ.

۲

وِ دِی اَمَائِنِ عِیْسِی مَسِیْحِ

۱ دِ او رُوزِیَا، اَگُوسْتُوس، قِیصِرِ رُومِ هُدِ کِرْدِ تَا گِرْدِ مَرْدُمُونِ دِ یَارِیَا بِی کِه هَانِ دِ
 زِیْرِ سُلْطَه حُکُومَتِ رُمِ بَا یِسِ سَرِشْمَارِی بَانِ. ۲ یَه اَوَلِیْنِ سَرِشْمَارِی بِی؛ وَ دِ زَمُونِ
 کَرِیْنِیُوسِ وَ اَلِی، دِ سُورِیَه اَنْجُومِ مِئِی. ۳ پَسِ هَرِ گَه سِی نُومِ نُو یِسِی رَتِ وَ شَهْرِ
 خُوشِ. ۴ یُوسُفِ هَمِ دِ شَهْرِ نَاصِرَه دِ وِلَا تِ جَلِیلِ رَتِ وَ اَلَا بِیْتِ لِحْمِ دِ وِلَا تِ
 یَهُودِیَه، کِه شَهْرِ دَاوُودِ پَاتِشَاهِ بِی. سِی یِکَه دِ لُونِ وَ نَسْلِ دَاوُودِ بِی. ۵ او رَتِ
 وَ وِچَه تَا وَ اَرْدِ دَسْگِیْرُونِشِ مَرِیْمِ کِه زِیْکِ زَائِیْسِیْنِشِ بِی، نُومِ نُو یِسِی بَگَنِ. ۶ هِه کِه
 دِ اَوِچَه بِیْنِ، مَوْقِعِ زَائِیْسِیْنِ مَرِیْمِ رِیْسِی. ۷ وَ اَوَلِیْنِ بَچِشَه کِه گَرِ بِی، اُورْدِ وَ دِی.
 اَوْنَه پِیچَنِ دِ فُنَاقِی وَ حُفْتَنِشِ دِ مِیْنِ اَحُورِی، سِی یِکَه دِ مَسَا فَرْحُونَه جَا بِی
 سِی شُو نُو یِی.

چو بونیا و فرشتیا

^۸ دِ او منطقه، چوپونیاپی بین که دِ صَرا وِ سَرِ مُؤردِن وِ شُوگار، ناتوری گلگه یاشو نه می کِردِن. ^۹ یگی فرشته ای دِ لا خداوند وِ شُو ظاهر بی، وِ نور جلالِ خداوند دور تا دور شُو نه روشه کِرد. چوپونیا سَخت زرتلاق بین، ^{۱۰} اما فرشته وِ شُو گت: «زَلتُو نَرُوته، سی یکه ایمدال میزگونی ای سینُو دارم، خَوَرِ خیلی خُوشی سی گِردِ قُومیا: ^{۱۱} ایمرودِ شَهرِ داوود نجات دهنده ای سینُو اومایه وِ دی. او خداوند، مسیح آ. ^{۱۲} نشونیش سینُو یَنه آ که شِما بَجوله ای نه پیا می کیت که دِ فُنایِ پیچسه وِ دِ آخوری حُفتیه آ.» ^{۱۳} یگی دَسه گِی دِ لشگریا آسْمُو نیامُو بین که واردِ او فرشته، دِ ستایشِ خدا می گِتن:

^{۱۴} «جلال وِ خدا دِ مینِ عرشِ بَرین،

وِ صُول وِ سِلامتی وِ مَرْدُمونی که دِ ری زمی، خدا دِ شُو راضی آ!»

^{۱۵} هه یکه فرشتیا دِ تَشُو رَتِن وِ آسْمُو، چوپونیا وِ یکتیری گِتن: «بیایت تا رَمُو وِ بیت لِحْم وِ اوچیئی که اتفاق اُفتایه وِ خداوند ایمانه دِش وِ اَخَوَرِ کِردَه، بِنینیم.» ^{۱۶} پس آزی رَتِن وِ مریم وِ یوسف وِ بَجوله نه حُفتیه دِ مینِ آخور پیا کِردِن. ^{۱۷} هه یکه بَجوله نه دین، قِصه یایی نه که دِ بازش وِ شُو گتینی، اعلام کِردِن. ^{۱۸} وِ هَر گه قِصه یا چوپونیا نه اِشِنفت، بلاجیش می ما. ^{۱۹} اما مریم، گِردِ یَنُو نه وِ ویرش می سِپُرد وِ دِ دلش وِ شُو فکر می کِرد. ^{۲۰} پس چوپونیا ورگشتن، دِ حالی که خدا نه سی گِردِ او چیائی که اِشِنفته وِ دینینی جلالِ می دِن وِ ستایش می کِردِن. هه چنو که وِ شُو گتسی.

^{۲۱} دِ روز هَشْتِم، هه که وختِ ختنه بَجوله رَسِس، نُومشه نیان عیسی، یه هه او نُومی بی که فرشته وِ رَز قِرار گِرتنش دِ گیه مریم، نیایی وِ ریش.

^{۲۲} هه که روزیا تَطهیرِ شُو طبقِ شریعتِ موسی وِ آخِر رَسِس، یوسف وِ مریم، عیسی نه بُردِن وِ اورشلیم تا تقدیمش بَگن وِ خداوند، ^{۲۳} هه چنو که دِ توراتِ خداوند نیسنه بیه: «اولین بَجوله ذکوری که دِ گیه وِ دی بیا، چه بَجوله انسان با وِ چه بَجوله حیوو با، وِ خیمِ خداوند موته.» ^{۲۴} وِ هَم، تا یه فُرونی پیشکش بَگن، طبقِ او چیئی که دِ توراتِ خداوند اومایه، یعنی «یه جفت فُمری یا دو جیجه گموتر.»

^{۲۵} دِ او زَمُو، پیا صالح وِ دینداری دِ اورشلیم زنه ئی می کِرد که نُومش شمعون بی وِ چش وِ ره دِلگُوی اسرائیل بی. روح القدس وِ ری شمعون قِرار داشت. ^{۲۶} روح القدس سیش دیاری کِردی، که تا مسیحِ خداوند نه نیننه، نمی مپزه. ^{۲۷} پس شمعون وِ هدایتِ روحِ خدا رت وِ مینِ صَحْنِ معبدِ خداوند، وِ هه که،

دَاآ وَ بُوَه عِيسَى، بَجَوْلَه نِه اُورِدِن تا آيِن دايِن شَرِيعَتِه سِيش وَ جَا بِيَارِن،
۲۸ شَمْعُون بَجَوْلَه نِه گِرِت دِ بَغْل وَ دِ حَالِي كِه خُدا نِه سَتَايش مِي كِرْد گُت:

۲۹ «اِ خُداوند، ايسِه بِنَا وَ وَعَدَت

پَاكَارِتِه وَ سِلَامَت مَرخَص مِي كِي.

۳۰ سِي يِكِه چَشِيَام نِجَاتِ تُونِه دِبَه،

۳۱ نِجَاتِي نِه كِه دِ وَرِ چَشِ گِرِدِ قُومِيَا آمَادَه كِرْدِيَه،

۳۲ نُورِي سِي رُوشِه كِرِدِن حَقِيقَتِ سِي باقِي قُومِيَا

وَ جِلَالِي سِي قُومِت، قُومِ اسْرَائِيل.»

۳۳ بُوَه وَ دَاآ عِيسَى دِ قِصَه يَپِي كِه دِ بَارَه شِ گُنِس، مَاقِشُو بُرِد. ۳۴ اَوِسِه،

شَمْعُون وَ نُونِه بَرَكْتِ دَه وَ وَ مَرِيَم، دَاآ اَو گُت: «قِرَارِ آ، اَبِي بَجَه باعِثِ اُفْتَايِه وَ

وَرِيسَايِن خِيَلِي يَا دِ قُومِ اسْرَائِيلِ بوئِه، وَ نَشُونِه اَيِ بَا، كِه دِ وَرِشِ مَسْن. ۳۵ وَ وَ اَبِي

صُورَت، فِكْرِ دِلِ خِيَلِي يَا دِيَارِي موئِه. شِمَشِيرِي هَم مِي رَه دِ مِيَنِ قَلْبِ تُو.»

۳۶ دِ اَوِجِه، زِينِه اَيِ زِينَه ئِي مِي كِرْد وَ نُومِ حَنَا، حَنَا نَبِي وَ دَايَا پِيرِي بِي، اَو دُخْتِرِ

فَنُوئِيلِ دِ طَايِفَه آشِيرِ بِي. حَنَا دِيْمَا هَفْتِ سَالِ كِه شِي كِرْدِي، مِيرَه شِه دِ دَسِ دِيئِي

۳۷ تا هَشْتَادِ وَ چَهَارِ سَالِه ئِي آفِرْتِ مَنِي. اَو هِيچِ دِ مَعْبَدِ نِمِي كِرْدِ وَ دَرِ، بَلِكِمِ شُو وَ

رُوزِ، وَا دَعَا وَ رُورَه عِبَادَتِ مِي كِرْد. ۳۸ حَنَا، دُرِسِ هِه دِ اَو مَوْقِعِ، اُومَا وَ نَزِيكِ وَ

خُدا نِه شُكْرِ كِرْد، وَارِدِ گِرِدِ وَ نُو كِه چَشِ وَ رَه آزَادِي اورشَلِيمِ بِييِن، دِ بَارَه عِيسَى

قِصَه كِرْد.

بَارِگِشْتِ وَ نَاصِرَه

۳۹ دِيْمَا يِكِه يُوْسُفِ وَ مَرِيَمِ گِرِدِ آيِنِ دايِنِ شَرِيعَتِ خُداوندِ نِه تَمُومِ وَ كَمَالِ

اُورِدِن وَ جَا، وَرِگِشْتِنِ وَ شَهْرِ خُوشُو نَاصِرَه، دِ وِلَاتِ جَلِيلِ. ۴۰ اِيْمَدَالِ، اَو بَجَه

رُشْتِ مِي كِرْدِ وَ قُويِ مَويِ. اَو پَرِ دِ حَكْمَتِ بِي وَ لَطْفِ خُدا وَ رِي سَرِشِ بِي.

عِيسَى نُوجُوُو دِ مَعْبَدِ

۴۱ دَاآ بُوَه عِيسَى هَمَه سَالَه سِي عِيدِ پَسَخِ مِي رَتِنِ وَ اورشَلِيمِ. ۴۲ هِه كِه عِيسَى

دُوارَه سَالُو بِي، وَ رَسِمِ عِيدِ، رَتِنِ وَ اورشَلِيمِ. ۴۳ دِيْمَا خِلَاصِ بِييِنِ آيِنِ دايِنِ عِيدِ،

هِه كِه دِ رَه وَرِگِشْتِه بِييِنِ، عِيسَى نُوجُوُو مَنِ دِ اورشَلِيمِ. اَمَا دَاآ وَ بُوَه شِ دِ اَبِي كَارِ

وَ اَحْوَرِ نُويِنِ، ۴۴ زُوتَا گَمُو مِي كِرْدِنِ كِه هَا دِ مِيَنِ كَارُوانِ. يِه رُو تَمُومِ سَفَرِ كِرْدِنِ.

آخِرَسَرِ اُوفْتَانِ وَ فِتْرَاقِ عِيسَى دِ مِيَنِ قُومِ وَ خِيَشِ يَا وَ آشِنَايَشُو. ۴۵ هِه كِه پِيَاشِ

نِكِرْدِنِ، سِي جُسْتِنِشِ وَرِگِشْتِنِ وَ اورشَلِيمِ. ۴۶ دِيْمَا سِه رُو، آخِرِ سَرِ اُونِه دِ مَعْبَدِ

خداوند پيا ڪردن، نيشي ڊ مين معلميا دين و و قصه ياشو گوش مي ده و دشو
 سؤاليا مي ڪرد. ^{٤٧} هر كه قصه يا اونه مي شنت، ڊ فهمش و جئويابي كه مي ده،
 بلاجيش مي اوما. ^{٤٨} هه كه داآ بوهش اونه ڊ اوچه دين، ماقشو برد. داآش وش
 گت: «گرگه، آسي وائو چني ڪردى؟ منو بوهت و حال پريشو ڊ مني تو بيئيم.»
^{٤٩} اما عيسى وشو گت: «سى چي مني مه مي ڪرديت؟ مر نئونسيت كه مه بايس
 ڊ حنه بوهم بام؟» ^{٥٠} اما ونو معني ابي قصه نه كه وشو گت نفيسن. ^{٥١} اوسه
 واردشو اوفتا و ره و اوما و ناصره و گوش و فرمون وئو پي. اما داآش تئوم ابي
 چيا نه ڊ مين دلش نيته مي ناشت.
^{٥٢} و عيسى ڊ قيد قامت و حكمت گپ موى و ڊ ته خدا و مردم عزيزتر مئ.

٣

يحيى آماده ڪنده ره عيسى

^١ ڊ پونزهمين سال حڪومت تيريوس قيصر روم، هه كه پنتيوس پيلاس والي
 يهوديه بي، هيروديس حاكم ولات جليل، و پرايش فيليپس حاكم ايتوريه و
 تراخونيتيس بي، و ليسانيس حاكم ايليني بي، ^٢ و حنا و قيافا هم كاهنيا اعظم
 بين، كلوم خدا ڊ بياوو و يحيى، گر زكريا، نازل بي. ^٣ يحيى مي زت و سرتاسر هوره
 گلال اردن و سى مردم اعلام مي ڪرد كه سى آمرزش گنه ياشو توبه بكن و تعميد
 بيرن. ^٤ هه چنو كه ڊ ابي باره ڊ ڪتو اشعياى نبى اومايه كه:
 «دنگ وه كه ڊ بياوو مي قارنه،
 ره خداوند نه آماده بڪيت!

زيا اونه راس بڪيت

^٥ ڳرد ڊزهيا پُر و ڳرد ڪوئا و تپهيا مي ڪيئن په ڊس موئن؛

زيا گز، راس

و زيا چالي پلوق، صاف موئن.

^٦ اوسه تئومي بئر نجات خدا نه مئين.»

^٧ يحيى ري و جماعتى كه سى تعميد ڳرته، مي اومان و تيش، مي گت: «ا افعي
 زاڊيا، ڪي وئو هشتار ده تا ڊ غصوى كه ها ڊ نهاؤ، بجيئيت؟ ^٨ پس توبه خوئو
 نه وا ڪردار و رفتارئو، نشو بيئت و ته خوئو ئوئيت: ”جد ائما ابراهيم آ؛ سى يڪه
 وئو مئم، خدا تونه ڊ ابي برديا بچوني سى ابراهيم ڊرس بگه. ^٩ هه ايسه هم
 تيشه و ريشه داريا نيايه بيه. زوتا، هر دارى كه ميوه خو و بار نيازه، بريه و ڊ

تَش وَنَه مَوْنَه.»

۱۰ جماعت دِش پُرسیئِن: «پَس چی بَکیم؟» ۱۱ یحیی جُنُو دَه: «وَه کِه دو جُومَه دَارَه، یَکیشَه بِنَه وَ وَه کِه نازَه، وَ هَر گَه خوراک دَارَه، هَم هَه چنی بَگَه.» ۱۲ خَراجگیریا هَم اومان تا تعمید بئِرن. وَنُو دِش پُرسیئِن: «استاد، ایما چی بَکیم؟» ۱۳ یحیی وَشُو گت: «بیشتر دِ چیئِ کِه تعیین بیه خَراج نَسُونیت.» ۱۴ سَروازیا هَم دِش پُرسیئِن: «پَس ایما، چی بَکیم؟» وَشُو گت: «وِ زور دِ گسی پیل نَسُونیت وَ وَ هیشگَه بَخْتَم دِرو نَزْنیت وَ وَ حَق خُوْتُو قَانَع بایت.»

۱۵ مَرْدَم وَ هَوَس چَش وَ رَه بیین وَ وَ خُوْشُو فِکَر می کِرْدِن کِه یعنی مُمکِن آ یحیی هَه او مسیح موعود با؟ ۱۶ جُنُو یحیی وَ گِرْدَشُو یَه بی: «مِه شِما نِه وَ او تعمید مِئِم، اما یَکِ قوِیتر دِ مِه می یایَه کِه مِه حَتی قَابِل نِیْسَم بِن اَرِسیاشَه وَ بَکَم. او شِما نِه وَ روح القدس وَ تَش تعمید مِئَه. ۱۷ او آشیر خُوْشَه دِ دَس دَارَه تا حَرْمِن خُوْشَه پاک بَگَه وَ گَنِم نِه دِ آمبارِ خُوْش اَنُوختَه بَگَه، اما گَه یَا نِه دِ تَشی کِه هیچ کور نِمَوْنَه، می سوزنَه.»

۱۸ وَ ای ترتیب یحیی وَ نصیحتیا زیادی هَنی خَوَرِ خُوْشَه پاتشایی خدا نِه وَ مَرْدَم اِعلام می کِرْد. ۱۹ اما هیرودیسی حاکم، کِه یحیی اونه وَ سُنَه رَ داشیش هیرودیا، وَ گِرْد کاریا گِئِش، توبیخ کِرْدی، ۲۰ یحیی نِه وَن وَ هِلِفْدُو وَ هَه وَ چنی خَبطی هَنی نیا وَ سَرِ خَبطیاش.

تعمیدِ عیسی وَ شجرَه نُومچه او

۲۱ هَه کِه مَرْدَم گِرْد تعمید می گِرتن وَ عیسی هَم تعمید گِرتی وَ دِعا می کِرْد، آسَمُو گِئِش، ۲۲ وَ روح القدس وَ شَکْلِ جِسمانی، چی گموتری نِئِش وَ رِیش وَ دَنگی دِ آسَمُو وِریسا کِه: «تو گِر عزیز مِنی. وَ مِه دِت راضیم.»

شجرَه نُومچه عیسی

۲۳ عیسی نَزیک سی سال داشت کِه خدمتِ خُوْشَه شروع کِرْد. او وَ گِمُون مَرْدَم گِر یوسف بی، وَ یوسف گِر هِلی، ۲۴ هِلی گِر مَتات، مَتات گِر لَوی، لَوی گِر مِلکی، مِلکی گِر یَنّا، یَنّا گِر یوسف، ۲۵ یوسف گِر مَتاتیا، مَتاتیا گِر عاموس، عاموس گِر ناحوم، ناحوم گِر حِسلی، حِسلی گِر نَجی، ۲۶ نَجی گِر مَعَت، مَعَت گِر مَتاتیا، مَتاتیا گِر سَمِعین، سَمِعین گِر یُسک، یُسک گِر یهوذا، ۲۷ یهوذا گِر یوحنان، یوحنان گِر رِیسا، رِیسا گِر زِروباہل، زِروباہل گِر شِئَلتی ٹیل، شِئَلتی ٹیل گِر نِیری، ۲۸ نِیری گِر مِلکی، مِلکی گِر آدی، آدی گِر قوصام، قوصام گِر اِلمادام،

إِلْمَادَامِ كُرِّ عَيْرِ،^{٢٩} عَيْرِ كُرِّ يَوْشَعِ، يَوْشَعِ كُرِّ الْعَازَارِ، الْعَازَارِ كُرِّ يَوْرِيمِ، يَوْرِيمِ كُرِّ مَتَاتِ، مَتَاتِ كُرِّ لَآوَى،^{٣٠} لَآوَى كُرِّ شَمْعُونَ، شَمْعُونَ كُرِّ يَهُودَا، يَهُودَا كُرِّ يَوْسُفِ، يَوْسُفِ كُرِّ يُونَامِ، يُونَامِ كُرِّ الْيَاقِيمِ،^{٣١} الْيَاقِيمِ كُرِّ مَلِيَا، مَلِيَا كُرِّ مَنَا، مَنَا كُرِّ مَتَاتَا، مَتَاتَا كُرِّ نَاتَانَ، نَاتَانَ كُرِّ دَاوُودَ،^{٣٢} دَاوُودَ كُرِّ يَسَا، يَسَا كُرِّ عُوْبَيْدَ، عُوْبَيْدَ كُرِّ بُوْعَزَ، بُوْعَزَ كُرِّ سَلْمُونَ، سَلْمُونَ كُرِّ نَحْشُونَ،^{٣٣} نَحْشُونَ كُرِّ عَمِينَادَابَ، عَمِينَادَابَ كُرِّ رَامَ، رَامَ كُرِّ حَصْرُونَ، حَصْرُونَ كُرِّ فَرِصَ، فَرِصَ كُرِّ يَهُودَا،^{٣٤} يَهُودَا كُرِّ يَعْقُوبَ، يَعْقُوبَ كُرِّ اسْحَقَ، اسْحَقَ كُرِّ اِبْرَاهِيمَ، اِبْرَاهِيمَ كُرِّ تَارِحَ، تَارِحَ كُرِّ نَاحُورَ،^{٣٥} نَاحُورَ كُرِّ سِرُوجَ، سِرُوجَ كُرِّ رَعُو، رَعُو كُرِّ فِلِجَ، فِلِجَ كُرِّ عَيْرِ، عَيْرِ كُرِّ شَلْخَ،^{٣٦} شَلْخَ كُرِّ قِينَانَ، قِينَانَ كُرِّ أَرْفَكَشَادَ، أَرْفَكَشَادَ كُرِّ سَامَ، سَامَ كُرِّ نُوحَ، نُوحَ كُرِّ لَمِكَ،^{٣٧} لَمِكَ كُرِّ مَتُوشَالِحَ، مَتُوشَالِحَ كُرِّ خَنُوحَ، خَنُوحَ كُرِّ يَارِدَ، يَارِدَ كُرِّ مَهَلَلَيْلِ، مَهَلَلَيْلِ كُرِّ قِينَانَ،^{٣٨} قِينَانَ كُرِّ أَنْوَشَ، أَنْوَشَ كُرِّ شَيْثَ، شَيْثَ كُرِّ آيْمَ وَ آيْمَ كُرِّ خَدَا بِي.

٤

عِيسَى اِمْتَحُو مَوْتَهُ

١ عِيسَى پُرِدِ رُوحِ الْقُدُسِ دِ كَلَالِ اُرْدُنِ وَرْگِشْتِ، وَ وَهْدَايَتِ رُوحِ الْقُدُسِ رَتِ وَ بِيَاوُو. ٢ دِ اَوْجِهَ اِبْلِيسِ چَلِ رُو اِمْتَحُونَشِ كِرْدِ. دِ اَوْ رُوزِيَا چِيئِي نَحْرَدِ، هِهَ كِهَ اَوْ رُوزِيَا چَلِ رُو، رُوژَهَ خِلَاصِ بِي، عِيسَى كَسَنَهَ بِي. ٣ اَوْسَهَ اِبْلِيسِ وَشِ گُت: «أَر تُو كُرِّ خَدَا بِي، وَ اِي بَرْدِ بُو نُو بُوْتَه.» ٤ عِيسَى جُنُو دَه: «دِ تَوْرَاتِ نَيْسَنَهَ بِيَهَ كِهَ؛ آيْمَ تَنِيَا وَ نُوزَنَهَ نِي.»

٥ اَوْسَهَ اِبْلِيسِ اَوْنَهَ بُرْدِ وَ جَا بِلْنِي وَ دِ يَهَ اَنَ كِرْدِ مَمْلَكْتِيَا جَاهَانَهَ وَشِ نِشُو دَه ٦ وَ وَشِ گُت: «مِهَ كِرْدِ اِي اِقْتَدَارِ وَ شُوكْتِ وَ كَلَالِ وَ نُونَهَ مِيْمِ وَتِ، سِي يَكِهَ دَنْشُونَهَ وَ مِهَ وَ مُخْتَارِمِ وَهَ نِهَ وَ هَرِ كِهَ بَاهَامِ بِيْمِ. ٧ بِنَابَرَا بِي، أَر مِيْنَهَ بِيْرَسِي، كِرْدِ يِنُو مَوْتَنَ مَالِ تُو.» ٨ عِيسَى دِ جُنُوشِ گُت: «دِ تَوْرَاتِ نَيْسَنَهَ بِيَهَ،

«خَدَاوَنْدِ، خَدَايِ خُوْتَهَ بِيْرَسِ

وَ تَنِيَا اَوْنَهَ عِبَادَتِ كُو.»

٩ اَوْسَهَ اِبْلِيسِ اَوْنَهَ بُرْدِ وَ شَهْرِ اَوْرُشَلِيمِ وَ نِيَاشِ وَ رِي جَا بِالْاَبْرَزِ مَعْبِدِ خَدَاوَنْدِ وَ وَشِ گُت: «أَر تُو كُرِّ خَدَا بِي خُوْتَهَ دِ اِيچَهَ بُونِ وَ هَارِ. ١٠ سِي يَكِهَ دِ زَبُورِ دَاوُودِ نَيْسَنَهَ بِيَهَ:

«دِ بَارَهَ تُو وَ فِرِشْتِيَا خُوشِ هُدِ مَنَهَ

تا ویرداریت بان.

^{۱۱} و، اوئو تونه می ژن و ری دسیاشو،

نکه پات بھوره و بردی.»

^{۱۲} عیسی د جئوش گت: «د تورات اومایه: «خداوند، خدای خوته امتحو نکو.»» ^{۱۳} هه که ابلیس گرد ای امتحونیا نه خلاص کرد، اونه تا مجالی هنی، نیا ورت.

شروع خدمت عیسی د جلیل

^{۱۴} عیسی و قوت روح القدس و رگشت والا ولات جلیل و آوازesh پیچس، د سرتاسر هوره او ولات. ^{۱۵} او د کنیسه یا ونو تعلیم می ده، و همه، دش تعریف می کردن.

رد کردن عیسی د شهر ناصره

^{۱۶} عیسی رت و شهر ناصره، که دوچه گپ بیئی، و د روز شبات، طبق عادتش اوما و کنیسه و وریسا تا گلوم خدا نه بھونه. ^{۱۷} طومار اشعای نبی نه دن وش. عیسی طومار نه وا کرد و جایی نه پیا کرد که فرمایش می که:

^{۱۸} «روح خداوند ها و ری مه،

سی یکه منه مسح کرده

تا خور خوش پاتشایی خدا نه و ژاریا اعلام بکم.

او منه ر کرده تا راهائی نه و اسیریا اعلام بکم

و و کوریا خور بیئم که دوازه بینا موئن

او منه کل کرده تا ستمگشیا نه آزاد بکم،

^{۱۹} و سال لطف خداوند نه اعلام بکم.»

^{۲۰} اوسه عیسی طومار نه پیچن و دش و دس پاکر کنیسه و نشس. همه د

کنیسه گز برینی وش. ^{۲۱} اوسه عیسی وشو چنی گت: «ایمرو ای نیسنه مقدس،

هه یکه وش گوش می دئیت، و آنجوم ریسس.» ^{۲۲} همه دش تعریف می کردن و د

گومش که پر د فیض بی ماقشو بردی و می گئن: «مه یه گرگه یوسف نی؟»

^{۲۳} عیسی وشو گت: «بی گمو ای مثل نه سی مه می یاریت که ا طبیب خوته شفا

به! او چیائی که اشفتیمه د گفرناحوم کردیه، دیچه د شهر خوت هم بک.»

^{۲۴} اوسه عیسی گت: «و راسی، وئو مئم که هیچ پیغمبری نه د ولات خوش

قبول نمی کن. ^{۲۵} و راسی وئو مئم، آفرتیا زیادی د زمون ایلای نبی د اسرائیل

ببین، اوسه که در آسمو، سه سال و نیم بستسی، و قَطی سَختی گرد او دیارِ نه گِرتی،^{۲۶} اما ایلیا نبی و ته هیچ کُم کل نیوی، مَر و ته آفرتی دِ شهرِ صرفه دِ دیارِ صیدون.^{۲۷} دِ زُمونِ اِلِیَسَع نبی هَم جُدامیا زیادی دِ اسرائیلِ بین، اما هیچ کُم دِ جُدامِشو شفا نِگرتن مَر نَعمانِ سُرِیانی.»^{۲۸} اوسه گردِ وُئونی که دِ کنیسه بین، دِ اِشْتَفَینِ اِبی قِصَه یا تَش گِرتن^{۲۹} و وریسان، اونِه دِ شهرِ کَشین و دَر وُ بُردن و لُوءِ کُوی که شهرِ ریش بنا بیی، تا اونِه دوجه بُونن و هار،^{۳۰} اما او دِ مینشورد بی وُ رت.

شفای پیا دیوزئه

^{۳۱} اوسه عیسی رت و کفرناحوم، شهری دِ ولاتِ جلیل، و دِ روزِ شَبات نیا و تعلیم دِینِ مردم.^{۳۲} وُئو، دِ تعلیمش بلاجیشو اوما، سی یکه کُومش اقتدار داشت.^{۳۳} اما دِ کنیسه، پیا دیوزئه‌ای بی، که روح گن داشت. او وا دنگِ بِلن قارن:^{۳۴} «ا عیسی ناصری، تو و امو چاری؟ مه اوما یته ناپودموبکی؟ دُونم کیئی؛ تو او قدوسِ خدایی!»^{۳۵} اما عیسی توپس و روح گن وُ گت: «کِش نک و دِش بک و دَر!» اوسه او دیو، او پیا نه دِ وِر چش همه کُوفت و زمی، و بی یکه بلاپی بیازه و سرش، دِش کرد و دَر.^{۳۶} مِلاق دِ گپِ مردمِ بُرسی وُ و یک می گتن: «یه چه گُومی؟ او وا اقتدار و قدرت و روحیا گن هُد می که و وُئومی گن و دَر!»^{۳۷} و ای ترتیب خورِ کاریا او پیچس دِ گرد او ولات.

شفای هُسیره پطرس

^{۳۸} اوسه عیسی دِ کنیسه کرد و دَر وُ رت و حُنه شمعون. هُسیره شمعون ثوئ سَختی گرتی. پس، دِ عیسی حاسِن کمکش بگه.^{۳۹} عیسی اِسا و بلا سِر او ر وُ توپس و ثوئ، و ثوئ او ر قَطع بی، و آزی وریسا وُ نیا و پذیرایی کرده دِشو.^{۴۰} دِم ایوازه گردِ وُئو که مریضیایی وا مَرَضیا جور وا جور داشتن، اوردنشو و ته عیسی، و او هم ویکا یکشودس نیا و شفاشو ده.^{۴۱} دیویا هم دِ خلیا، کِردن و دَر وُ قارن گتن: «تو گر خدایی!» اما عیسی توپس وُشو و نِیشت حَرفی دِنن، سی یکه دُونِسِن او مسیحِ موعود آ.

تعلیم دِینِ عیسی دِ کنیسه‌یا

^{۴۲} شُوصو، عیسی رت و جا پرتی دیر دِ مردم. اما مردم دِ فِتراقش بین وُ اومان و جایی که بی، تقلا کِردن نِیلن دِ تَشو رُوئه.^{۴۳} اما عیسی وُشو گت: «مه بایس

خَوْرُ حُوشِ پاتشاپی خدا نِه و شَهْرِیا هَنی هَم بُرِم، سی یِکِه هِه سی یِه کِلِ بيمَه.»^{۴۴}
پس او دِ کنيسه‌يا ولاتِ يهوديه پيغومِ خدا نِه و مردمِ اعلام می‌کرد.

۵

اولین شاگردِ عیسی

۱ یِه رو کِه عیسی اسائی دِ لُوءِ دریاچه جنیسارت و مردمِ دِ هَر لا وِش زور می‌اوردن تا گُومِ خدا نِه بَشَنوَن،^۲ عیسی دِ لُوءِ دریاچه دو قایقِ دی کِه ماهیگیریا دِشو اوماینی و دَر و سرگرمِ شُستِنِ توریاشو بین. ^۳ عیسی و یکی دِ قایقیا کِه هین شمعون بی، سوار بی و دِش حاس کِه کمی دِ حُشکی دیر با و هِه چَنو کِه نِشسی دِ قایق، نیا و تعلیم دِینِ مردم. ^۴ هِه کِه قَصَه‌یاش خلاص بی و شمعون گت: قایق نِه بُر و جای قیلِ او و توریانو نِه سی ماهی گِرتِه بُونیت و آو.»^۵ شمعون دِ جُنُوش گت: «استاد، ایما تَمومِ شو، سخت عَدُو گَشیمونَه و چیئِ نِگرتیمونَه، اما ایسه کِه تو مئی، مِه تورییا نِه مُنم دِ او.»^۶ و نو چنی کِردن و ایقه ماهی گِرتن کِه نِزیک بی توریاشو پَرَه. ^۷ و هُم قَطاریا خُوشو کِه دِ قایقِ هنی بین اشاره کِردن کِه بیان و کمکشو. و نو اومان و هر دو قایقِ نِه پُر کِردن دِ ماهی چَنو کِه نِزیک بی قایقیا رُوَن و زِیرِ او. ^۸ هِه کِه شمعون پطرس یِنه دی، اُفتا و پایا عیسی و گت: «ا خداوند، دِم دیر با، سی یِکِه مِه گَنه دِ بارم.»^۹ سی یِکِه حُوش و هُم قَطاریاش دِ اِپی صیدی کِه کِردینی بلاجیشو اوماپی. ^{۱۰} هُم قَطاریا شمعون، یعقوب و یوحنا گُریا زیدی هَم، هِه او حالِه داشتِن. عیسی و شمعون گت: «رَلت نَرُوَنه؛ دی‌ساتما دِ جالِ ماهی مردمِ نِه صید می‌کی.»^{۱۱} هِه یِکِه قایقیاشو نِه اُوردن و حُشکی، گِرد چیا نِه نیان و دِ دِم سرِ عیسی اُفتان و رَه.

شفای پیا جذامی

۱۲ یِه رو هنی، هِه کِه عیسی دِ یکی دِ شَهْرِیا بی، پیاپی اوما کِه جُزام گِرد بدنشه گِرتی. هِه یِکِه او جذامی عیسی نِه دی، تا و زِعی سر گت کِرد و وِش لالیکس و گت: «خداوند، آر باهای تُونی مِنه شفا بی!»^{۱۳} عیسی دَسِ حُوشه دِراز کِرد و دَسِ نیا و قِش و گت: «می‌حام، شفا بیر!» جلدی دِ جذام شفا گِرت. ^{۱۴} اوسه عیسی وِش هُد کِرد کِه اِپی جَریانه سی کسی نُهه بَلِکِم وِش گت: «رُو حُوته و کاهن نِشو به و او فُرُونیی نِه کِه موسی و سَنه پاک بیه دِ جُدام هُد کِردَه پیشکش گو تا وِشو نِشو بَهه شفا گِرتیه.»^{۱۵} اما وا اِپی هَمه، خَوْرِ کاریا عیسی

بیشتر ابیشتر پیچس، چنو که جماعتیا زیادی جمع موبن و تیش تا قصه یاشه بَشُونَن وَ دِ مَرَضِيَا شُو شفا بيزن. ^{۱۶} اما عیسی و جایی دیر دِ مَرِدِمِ مِرْتِ تا دِ تَنِيَايِ دَعَا بَکِه.

شفای یه افلیج

^{۱۷} دِ یِکِي دِ او روزیا، هه چنو که عیسی تعلیم می ده، علمای فرقه فریسی و مُعَلِمِیا تورات نیشینی ووجه. و نو دِ اورشلیم و گرد آبادیا ولات جلیل و یهودیه اوماینی و اوچه. قدرت خداوند سی شفا مَرَضِيَا وارِدِ عیسی بی. ^{۱۸} دِ ایی موقع چن پیا، یه پیا افلیجی نه و ری تختی اوردن. و نو تَقَلَا می کِردن وَ هِ بِيَارَنِ وای و بَنِيَنَشِ وِرِ رِي عیسی. ^{۱۹} اما و سَنَه اَزْدَحَامِ جمعیت نَتُونِسِنِ رِي بَجورَنِ که وه نه بیارن وای. پَس رَتِنِ و سَرِ بُو وَ سَفَالِيَا نِه رَنِ وَا وَ اَوْنِه وَا نَالِيَشِ دِ مِيَنِ سَفَالِيَا طاق رِ کِردنِ و هار و نیانیش دِ مینجا جمعیت وِرِ رِي عیسی. ^{۲۰} عیسی هه که ایْمُونِشُو نِه دِی گت: «پیا، گنهیات اَمْرِيَه بی!» ^{۲۱} معلمیا تورات و علمای فریسی وَا خُوشُو می گتن: «یه کیه که کِفر مُتَه؟ غیر خدا کی تونه گنهیا نِه بَوَخَشَه؟» ^{۲۲} هه که عیسی فَمِسِ و چی فکر می کن و شوگت: «سی چی دِ دل چنی فکر می کیت؟» ^{۲۳} گتن کُومِشُو اَسُوْتِرَا، یکه «گنهیات اَمْرِيَه بِيَه» یا یکه «وريس و ره رو؟» ^{۲۴} اما سی یکه دُونِسُویتِ که کُرِ انسان و ری زمی اقتدار اَمْرِيَه گنهیا نِه داره» پس ری کِرد و او پیا افلیج و گت: «و تو مُتِمِ وری، نالیته وِرْدَارِ و رو و حونت!» ^{۲۵} درجا، او پیا دِ وِرِ رِيشُو دِ جا وریسا، نالینه که ریش حَفْتِيِي وِرْدَاشْتِ، هه چنو که خدا نِه جلال می ده رت و حونه. ^{۲۶} گِردِشُو ماقِشُو بُردِي وَ خُدا نِه جلال دَنِ وَ وَا تَرَسِي که اُفتَائِي وَ جُونِ گِردِشُو، می گتن: «امرو چیا بلاجیئی دینیمو.»

دعوت لاوی خراجگیر

^{۲۷} دِما یکه عیسی دِ او حونه کِرد و در، خراجگیری نه دی که نومش لاوی بی، که نیشی دِ دَکِه خراجگیری. عیسی وِش گت: «بیا دِ دُمِم.» ^{۲۸} لاوی گِرد چیا نِه نیا و وریسا و اُفتَا دِ دُمِ عیسی.

^{۲۹} لاوی سی عیسی دِ حونه خوش مُمُونِي گپی گرت. بُرِي دِ خراجگیری و مَرِدِمِ هنی وارد عیسی و شاگردیاش سَرِ سَفْرَه نیشینی. ^{۳۰} اما علمای فریسی و قری دِ معلمیا تورات که دِ دار دَسَه فریسیا بین، وَا غَرِغَرِ و شاگردیا عیسی گتن: «سی چی شِما وارِدِ خراجگیری و گنه کاریا مُحوریتِ و وری راشنیت؟» ^{۳۱} عیسی دِ

جُئوشو گت: «مريضيا هوجه شوها و طبيب، نه آيميا ساقِ سالم. ٣٢ مه نيومامه تا آيميا صالح، بلکم گنه کاريا نه و توبه دعوت بکم.»

دِ بازه روزه

٣٣ و ونو وش گتن: «شاگرديا يحيي بيشتر موقع روزه مئرن و دعا مي گن، شاگرديا علمای قريسي هم چني مي گن، اما شاگرديا تو هه ها مُحورن و ورعي راشن.» ٣٤ عيسي وشو جئو ده: «مه شما تونيت دوسيا دوما نه هه چنو كه دوما ها واشو، مَجبورشو بکيت و روزه گرتَه؟ ٣٥ اما زُموني مي ياته كه دوما دِشو گرتَه موئه؛ دِ او روزيا ونو روزه مئرن.» ٣٦ عيسي سيشو ابي مئله هم اورد: «هيشکه دِ په جومه نو، گتي نمُوره تا وا وه جومه نيمداری نه پرو بگه. آر چني بگه، هم او جومه نو مي تریه و هم پرو نو جور جومه نيمدار نی. ٣٧ هه و چني هيشکه شرو تازه نه دِ مَشکيا گهنه نيم رزه. آر برزه، شرو تازه مَشکيا نه مي توقته، شرو و هدر مي ره و مَشکيا هم دِ بين مي رن. ٣٨ آ، بايس شرو تازه نه دِ مَشکيا نو رخت. ٣٩ هيشکه دِما خردن شرو گهنه، شرو تازه نيم حا سي يکه مئه كه شرو گهنه بيتر آ.»

٦

عيسي صُخور روزِ شبات

١ دِ يکي دِ روزيا شبات، عيسي دِ مين گنميا رد مئ. شاگردياش پلازها گنميا مي چين و دِ کف دَسياشو مي سائين و مي خردن. ٢ اما قري دِ علمای فرقه قريسي گتن: «سي چي شما کاری نه مي کيت كه دِ روز شبات جايز ني؟» ٣ عيسي دِ جُئوشو گت: «مر دِ نيسنه يا مقدس نَحنيته، داوود هه كه خوش و يارونش گسته بين چي کرد؟ ٤ او رت و حونه خدا، نون پيشکش بيه و خدا نه وِرداشت وُ خرد و و يارونش هم ده، دِ صورتی كه خردن او نونبا، تنيا سي کاهنيا جايز آ.» ٥ اوسه عيسي وشو گت: «گر انسان صُخور روزِ شبات آ.»

شفا پيايِ كه دَسش حُشک بيئي

٦ عيسي دِ روز شباتي هني رت و کنيسه و نيا و تعليم دئه. پيايِ دوچه بي كه دَس راسش حُشک بيئي. ٧ معلميا تورات و علمای قريسي عيسي نه دِ زير نظر داشتن تا بئين آيا او دِ روز شبات شفا مئه، تا دَس پيچکی دش بيزن، متهمش

بَگَن. ^۸ اما عیسی که دِ فکریاشو خَوَر داشت، و او پیا که دَسِش حُشک بیئی گت: «بیا وُ بَس ایچه.» او هیز گِرت و اِسا ووچه. ^۹ عیسی وِشُو گت: «چیئی می حادِتو بپُرسیم: یعنی دِ روز شبات، خویی کِرده روا آ، یا گنی کِرده؟ جُونی نه نجات دِئه یا هِلاک کِردنِش؟» ^{۱۰} اوسه سیلی کِرد دِ یک و یکشُو و او پیا گت: «دَسِته دِراز گو.» او دَسِسه دِراز کِرد و دَسِش خو بی. ^{۱۱} اما وِنسو سخت تَش گِرتن وُ دِ مینِ خُوشو نِشِسن و شُور که چی و سِرِ عیسی بیازن.

دُوازه رسول

^{۱۲} دِ یِکی دِ او روزیا عیسی سی دعا رت و کُوء و شوگارِ نه و دعا کِرده و درگا خدا صُبو کِرد. ^{۱۳} هه که بی و روز، شاگردیاشه حاس وُ دِ مینشُو، دُوازه نفره جگا کِرد و وُتو نه رسول حن: ^{۱۴} شمعون که اونه پطرس نُوم نیا و آندریاس برارِ پطرس، یعقوب و یوحنا، فیلیپس و برتولما، ^{۱۵} متی و توما، یعقوب کُرِ حلفای و شمعون معروف و غیور، یهودا کُرِ یعقوب ^{۱۶} و یهودا اسخریوطی که و عیسی خیانت کِرد.

خُشالِ شِما

^{۱۷} عیسی واردِ شاگردیاش دِ کُوء اوما و هار وُ دِ جا هُماری اِسا. بُری دِ شاگردیاش و جیناتی دِ مَرَدَم دِ سَر تاسرِ یهودیه و اورشلیم و دِ شَهْرِیا بندری صور وُ صیدون، ووچه بیین. ^{۱۸} اوما بیئی تا کُوم اونه بَشَنوئن و دِ مَرَضِیاشُو شفا بیرن. وُتو که اسیرِ رُوحیا گن بیین شفا می گِرتن ^{۱۹} و هَر که دِ مین جینات تَقْلا می کِرد دَسِسه بَسائَه و عیسی سی یکه نیرویی که دِش می کِرد و دَر شفا می دَه.

^{۲۰} عیسی گِز بُری و شاگردیاش و گت:

«خُشالِ شِما که ژاریت؛

سی یکه پاتشایی خدا هین شِمانه.

^{۲۱} «خُشالِ شِما که ایسه گسناییت؛

سی یکه شِما سیر موئیت.

خُشالِ شِما که ایسه می گِریویت؛

سی یکه شِما حَنه می یایه و لویائو.

^{۲۲} «خُشالِ شِما هه که و سَنه کُرِ انسان، مَرَدَم دِ شِما بی بُورن و شِما نه دِ مینِ خُوشو تار بَگن و وُتو گن فاش بَگن و نُوم نَسَق بَنین و قِیئو. ^{۲۳} دِ او روز شایی بَکیت و دِ خُوشی بَوازیت سی یکه پاداشتو دِ آسَمُو خیلی گپه، سی یکه

اجدادِشُو هَم دُرِس هِه چِنی وا پیغمَریا رفتار می کِرِدِن.

۲۴ «اما هِرو سی شِما اِ دُولَه مَنیا؛

سی یِکِه شِما دِلگُوی خُو تُو نِه گِرِیتَه.

۲۵ هِرو سی شِما کِه ایسَه سیریت؛

سی یِکِه شِما گَسِنَه ئی می گَشیت.

هرو سی شِما کِه ایسَه می خَنیت؛

سی یِکِه شِما عازیت دار موئیت وَ می گِرِیویت.

۲۶ «هرو سی شِما هِه کِه هَمَه دِنُو تعریف می گَن؛ سی یِکِه اجدادِ وِنُو دُرِس هِه

چِنی وا انبیای دِرِو کِنی کِرِدِن.

محبت و دُشمنیا تُو

۲۷ «أما وِ شِما کِه قِصَه یا مِنه می شنوئیت مُئِم: دُشمنیا خُو تُو نِه دوس

داشتوئیت، وِ وِنُو نی کِه دِ شِما بیزارن خوئی بکیت، ۲۸ سی وِنُو نی کِه شِما نِه لعن

می گَن برکت باحایت وَ سی وِنُو نی کِه وا شِما گَنی می کن دعا خیر بکیت. ۲۹ هِه

کِه یِکی چِپالی می زَنه وِ ریتُو، لا هَنی ریتُو نِه هَم بِلرنیت والاش. هِه کِه یِکی سِترَه

اِسَه، بِل جُومَتَه هَم بُوَرَه. ۳۰ آر یِکی چیئی دِت باها وِش به، وَ هِه کِه یِکی او

چیئی کِه هین تونَه واگیر بگَه، دِش ناحا بیئش وا دِما. ۳۱ وا مَرِدِم هِه چِنُو تا

بکیت کِه می حایت وائو تا بگَن.

۳۲ «آر تَنیا وِنُو نِه دوس داشتوئیت کِه شِما نِه دوس دارن، چه فایدا ی سیئُو

دارَه؟ حتی گَنه کاریا هَم دوستاریا خُشُو نِه دوس دارن. ۳۳ وَ آر تَنیا وِ وِنُو کِه وِنُو

خوئی می گَن خوئی بکیت، چه فایدا ی سیئُو دارَه؟ سی یِکِه گَنه کاریا هَم هِه اِپی

کار می گَن. ۳۴ وَ آر تَنیا وِ وِنُو قِرط بئیت کِه توقع عَوَض دِشُو داریت، دِ چی وِنُو

اضافَه موئَه؟ حتی گَنه کاریا هَم، وِ گَنه کاریا وا اِپی اُمید قِرط مِئِن کِه بَسُوئِنِش وا

دِما. ۳۵ اما شِما، دُشمنیا تُو نِه دوس داشتوئیت وَ وِشُو خوئی بکیت وَ بی

چَشداشَتِ عَوَض، قِرط بئیت کِه پاداش زیاد ی نِصیوئُو موئَه وَ بَجُونِ خدای

متعال موئیت، سی یِکِه او دِ حَقِ ناشگیریا وُ گَنه کاریا مَرَبونَه. ۳۶ پس هِه چِنُو کِه

بُوَه شِما رحیم آ، شِما هَم رحیم بایت.

قضاوت دِ بارَه باقی

۳۷ قضاوت نَکیت وَ قضاوت نِموئیت. محکوم نَکیت وَ محکوم نِموئیت.

بَوَخشیت تا بخشیه بوئیت. ۳۸ بئیت وِ شِما دِنَه موئَه؛ بيمونه ای پُر اِپُر وُ تَبَنَه،

تَکُو دِنَه لُوَبَرِيزِ دِ دَامُونِ شِما رِختَه موئَه، سِ يِکَه وا هَر پِيمُونَه کِه بِنِيتِ وا هِه
او پِيمُونَه عِوضِ مِئِريتِ»

^{۳۹} عِيسِی اِپِی مَثَلِ هَم سِيشُو اُورِد: «مَه يِه کور تُونَه رانِما کورِی هَنی با؟ مَر
هَر دِک نِيفَتَن دِ چاه؟^{۴۰} شاگردِ اسْتادِش سَرْتَرِ نِی، اما هِه کِه تَعْلِیمِ وُ تَرَبِيتِش
کاملِ با، هِه موئَه چِی اسْتادِش.

^{۴۱} «چَطورَه پَرِ گَه نِه دِ چَشِ بَرارِتِ مِئِینِی اَمّا تِنَه دارِ دِ چَشِ خُوتِ نِمْئِینِی؟
^{۴۲} چَطورَه تُونِی وِ بَرارِتِ بُوئِی: ”اِ بَرارِ، بِنِیلِ او پَرِ گَه نِه دِ چَشِتِ دِرارِم“، دِ
صورتِی کِه تو خُوتِ تِنَه دارِ دِ مِینِ چَشِ خُوتَه نِمْئِینِی؟ اِ رِیاکارِ، اولِ تِنَه دارِ دِ
چَشِ خُوتِ دِرارِ؛ اوسِه دُرِسِ تُونِی بَنِئِینِی کِه پَرِ گَه نِه دِ چَشِ بَرارِتِ چَطورِ
دِرارِی.

دار و میوه‌ش

^{۴۳} «هیچِ دارِ خو میوهِ گَن وِ بارِ نِمْیِ یارَه وِ دارِ گَن هَم میوهِ خو وِ بارِ نِمْیِ یارَه؛
^{۴۴} هَر دارِی دِ میوه‌ش اِشناختَه موئَه. دِ بَتَه خارِ، انجیرِ نِمْیِ چَننِ وِ دِ تِی آزَه، اَنگِیرِ
نِمْیِ چَننِ. ^{۴۵} پِیا خُو دِ خَزُونَه خُو دِلِ خُوشِ خُوئِی وِ بارِ می یارَه وُ پِیا گَن دِ خَزُونَه
گَن دِلِ خُوشِ گَنی وِ بارِ می یارَه، سِ يِکَه زُوونِشِ چِئِی نِه مئَه کِه دِلِ دِ وَه پُرِ اِ.

حُونه ری تختِ بَرَد

^{۴۶} «سِی چِی مِینَه آقا، آقا هِنّا می کِیتِ ولی او چِئِی کِه وُتُو مِئَمِ نِمْیِ کِیتِ؟
^{۴۷} هَر گَه وِ تِه مِه بیا وِ او چِیائِی نِه کِه مِئَمِ گوشِ بَرَه وِ وِشُو عَمَلِ بَکَه، وِ شِما
نِشُو مِئَمِ مَرِی چَه کَسِیَه. ^{۴۸} وِ هِه چِی او پِیائِی یِه کِه سِی سَاخْتِینِ حُونَه‌ش، زِمِینَه
چالِ کِرِدِ وِ پِیِ او حُونَه نِه وِ رِی تَخْتِ بَرَد نِیا. وِ هِه کِه لَفِ کِنِسِ، وِ لَفُووِ وِ او
حُونَه زَ، نُتُونِسِ اوِنَه دِ جا بَکَنَه سِی يِکَه قُرْصِ سَاخْتِیسی. ^{۴۹} اَمّا هَر گَه قِصَه یا
مِینَه بَشْنُوئَه وِ وِشُو عَمَلِ نَکَه هِه چِی پِیائِی اِ کِه حُونَه خُوشَه وِ رِی خاکِ، بِی پِیِ
بِنّا کِرِد. هِه يِکَه لَفُووَرِ وِ او حُونَه، دَرجا حُونَه رِمسِ وُ خِرُویِ گِی نِیا وِ جا!»

۷

شَفایِ عُلِمِ افسِرِ رومی

^۱ دِما يِکَه، عِيسِی گِرِدِ حَرَفِیاشَه وَا مَرْدِمِ خِلاصِ کِرِد، رَتِ وِ مِینِ شَهْرِ
گَفَرناحوم. ^۲ افسِرِ رومیِ ای بِی، عُلِمِیِ داشتِ کِه خِیلیِ سِیشِ قِیمَتِیِ بِی. اِپِیِ عُلِمِ

ناخوش و د حال مُرده بی. ^۳ هه که افسر د باره عیسی اِشِنَفَت، قری د مشایخ
یهود کل کرد و تیش تا دِش باحان بیایه و غلمِشه شفا بته. ^۴ وئو اومان و ته
عیسی و وا دل و جو لالکِسن و عیسی و گتن: «او پیا قابل یه هی که اپی لطفه
سیش بکی. ^۵ سی یکه قوم ایمانه دوس دازه و او بی که کنیسه نه سیمو
ساخت.» ^۶ عیسی واشورت. و هه که ریس و نریکیا حونه، او افسر دوسباشه
وا ای پیغوم کل کرد که: «آقا، خوته زمت نه، سی یکه مه قابل نیسم که تو
بیای و زیر طاق حونم. ^۷ و زوتا حومه قابل نُئو نیسم که شخصاً بیام و خدمتت؛
تتیا گلومی بو و غلم مه شفا پیا می که، ^۸ سی یکه مه حوم زیر اقتدار کسی هیسم
و سروازیای هم زیر اقتدار حوم دارم. و یکی مُئم، «زو» می ره و و یکی هنی مُئم
«بیا!» میا و و پاکارم مُئم «فلونه کاره بگو!» او وه نه و جا می یازه.» ^۹ عیسی هه
که پینونه اِشِنَفَت، خیلی دِش بلاجیش اوما و و جمعیتی که د پشت سرش
می اومان ری کرد و گت: «وئو مُئم، که مه حتی د مین قوم اسرائیل هم چنی
ایمونی نئیمه.» ^{۱۰} هه که قاصدیا و رگشتن و حونه، غلم نه ساق و سالم دیئن.

زَنَه کِرِدِن گَرِیَه اَفَرَت

^{۱۱} چنی دما وه، عیسی رای شهری بی و نوم ناین. شاگردیا وارد بُری و سُری
واش بین. ^{۱۲} هه یه که ریس و نریک دروازه شهر، جنازه ای دی که موزن، که
تتیا گریه افرتی بی. بُری د مردم شهر هم وارد او ر بین. ^{۱۳} هه که عیسی
خداوند او داآ نه دی، دلش سیش سوخت و وش گت: «نگریو!» ^{۱۴} اوسه
عیسی رت و نها و دس حوشه نیا و ری ثویت، وئو که ثویت نه مُئوردن،
اسان. عیسی گت: «ا چوو و تو مُئم وری.» ^{۱۵} او مُرده راس نیس و نیا و قِصه
کرده و عیسی اونه و رگردن و داآش. ^{۱۶} همه زرتلاق بین و خدا نه جلال دن
گتن: «نبی گپی د مینمو پیا بیه.» و هه ایطور می گتن: «خدا و دیئن قوم خوش
اومایه.» ^{۱۷} خور کاری که عیسی کردی د سرتاسر یهودیه و گرد هوزه او منطقه
پیچس.

سؤال یحیی

^{۱۸} شاگردیا یحیی گرد اپی چیا نه وش خور دن. پس یحیی دو تا د شاگردیاشه
حاس ^{۱۹} و وا ای پیغوم رشو کرد و ته عیسی خداوند: «یعنی تو هه او کسی
هیسی که قراره بیایه یا چش و ره یکی هنی بایم؟» ^{۲۰} هه که او دو تا اومان و ته
عیسی وش گتن: «یحیی تعمد دهنده ایمانه ر کرده و تیت تا بقمه یعنی تو او

کسی هِیسی که قرار آ بیایه یا بایس چش و ره یکی هنی بایم؟»^{۲۱} هه او موقع عیسی بُری و شُری نه که اسیر ناخوشیا، بلایا و روحیا گن بین شفا ده و بُری د کوریا نه بینا کرد. ^{۲۲} عیسی د جُئو قاصدیا گت: «ریت و او چیئی که دینیتته و اشنفتینته و یحیی بُتیت که چطور کوریا بینا موئن، شلیا و ره می زن، جذامیا شفا می زن، گریا می شنوئن، مُردهیا زنه موئن و و ژاریا خور خوش پاتشایی خداوند اعلام موئه. ^{۲۳} خُشال وه که د باره مه دو و شک نوئه.»

^{۲۴} دما یکه قاصدیا یحیی رتن، عیسی د باره یحیی نیا و قصه کرده و گت: «سی دینن چه چیئی رتیننی و بیوو؟ سی دینن نی ای که وا بای می جوومه؟ ^{۲۵} پس سی دینن چه چیئی رتیتت؟ پیایی که جوومه ململ د ورش بی؟ بی گمو، آیمیایی که جوومه یا سنگی رنگی می گن د ور و زنهئی پُر ررق و برقی دارن د قصریا پاتشایا و سر مورن. ^{۲۶} پس سی دینن چه چیئی رتیت و در؟ یه پیغمبر؟ آ، مه و شما مُئم کسی که د پیغمبر هم سرترا. ^{۲۷} و هِه او پیا آ که د باره ش د نیسنه یا مقدس اومایه:

«ایسه قاصد خومه ورز تو کل می کم

او ره ته ورز تو آماده می گه»

^{۲۸} و شما مُئم کسی گپتر د یحیی د داا و دی نی اومایه. وا ای حال، د پاتشایی خدا وه که د همه کوچکتر آ، د یحیی گپتر آ.»

^{۲۹} هه که گرد مردم و حتی خراجگیریا قصه یا عیسی نه اشنفتن، تصدیق کردن که ره خدا حق آ، سی یکه د دس یحیی تعمید گرتینی. ^{۳۰} اما علمای فرقه فریسی و فقاها و تعمید نگرته د دس یحیی، هدفی نه که خدا سیشو داشت رد کردن.

^{۳۱} اوسه عیسی گت: «مردم ون ای نسله و چه چیئی قیاس بکم؟ مری چینن؟ ^{۳۲} مری بچونی آن که د بازار مینشینن و یکتتری نه هنا می گن، مُئن:

«سیتونی زئمو، نباختیت!

سرموه اوردیم، نگر یوسیت!»

^{۳۳} سی یکه، یحیی تعمید دهنده اومایه که نه نو مُحوره و نه شرو ورمی راشنه و شما مُئیت: «یه دیو داره» ^{۳۴} گر انسان اومایه، که هم مُحوره و هم ورمی راشنه، شما مُئیت: «سپیش بکیت، یه پیا لمو، عرقی شروی، رفیق خراجگیریا و گنه کاریا آ.» ^{۳۵} اما دُرسی هر حکمتی نه، نتیجه ای که و بار می یازه نشو منه.»

بخشیه بین زنه گنه کار

۳۶ یہ رو یکی دِ علمای فریسی، عیسیٰ نہ سی خردنِ خوراک دعوت گرت۔ پس عیسیٰ رت و حونہ او فریسی و نیشس و سر سفرہ۔ ۳۷ دِ مین او شہر، زینہ لکاتہ ای زینہ ئی می کرد۔ ہہ کہ فمس عیسیٰ مموئہ دِ حونہ او فریسی، ظرفِ مرمری پُر دِ رغونِ خوش عطری، واردِ خوش آورد۔ ۳۸ و ہہ چنو کہ می گریوس ایسا پشتِ سرِ عیسیٰ و تہ پایاش۔ اوسہ وا آسیریاش پایا عیسیٰ نہ ششت، ونونہ وا گیسپاش خشک کرد و پایا عیسیٰ نہ ماچ کرد و وشو رغو مالن۔ ۳۹ ہہ کہ صحو حونہ یعنی او فریسی ینہ دی، و تہ خوش گت: «آر ای پیا دِ راسی یہ پیغمبری، دونس ای ر کہ دس می نیہ و قیش کی آ و چطور زنی آ؛ دونس کہ یہ زئنه لکاتہ ای آ.» ۴۰ عیسیٰ و فریسی گت: «شمعون، می حام چیئی سیت بئیم.» شمعون گت: «بفرما، استاد.» ۴۱ عیسیٰ گت: «یکی دِ دو نفر طلب داشت، دِ یکی و قد یہ سال و نیم دسمز یہ کارگری طلب داشت و دِ او یکی قد یک ماہ و نیم۔ ۴۲ ہہ کہ او دو نفر چیئی ناآشتن کہ وش پئن، طلبکار ہر دو نہ بخشی۔ ایسہ و گمون تو گومشو صحو پیلہ بیشتر دوس دازہ؟» ۴۳ شمعون جئو دہ: «و گمونم وہ کہ قرط بیشتری داشت و وش بخشس.» عیسیٰ وش گت: «قضاوت دُرس آ.» ۴۴ و دواڑہ ری کرد والا ر و و شمعون گت: «ای زئنه نہ مئینی؟ مہ اومام و حونت و تو سی ششتن پیام او نیووردی۔ اما ای ر، پایا مینہ وا آسیریاش ششت و وا گیسپاش خشک کرد۔ ۴۵ توریمہ ماچ نکردی اما ای ر دِ موقعی کہ مہ اومامہ وامی گری دِ ماچ کردن پیام دس ورنمی یازہ۔ ۴۶ تو و سرم رغو نزیی اما او پایامہ رغومالی کرد۔ ۴۷ پس وت مئیم، گئہ یا ای ر کہ خیلی ہمہ ہیسن آمرزیہ بی، زوتا بیشتر محبت کرد۔ اما وہ کہ کمتر آمرزیہ بیہ، کمتر ہمہ محبت می کہہ.» ۴۸ اوسہ عیسیٰ و او ر گت: «گئہ یا ت آمرزیہ بی.» ۴۹ اوسہ ونونی کہ وا عیسیٰ نیشسینی و سر سفرہ و یکتری گتن: «یہ کی آ کہ حتی گئہ یا نہ ہم می و خشہ؟» ۵۰ عیسیٰ و او ر گت: «ایمونت، تونہ نجات دئہ؛ رو و سلامت.»

۸

خدمتِ زنو

۱ دما وہ، عیسیٰ شہر و شہر و آبادی و آبادی می گشت و خورِ خوش پاتشاپی خدا نہ اعلام می کرد، و دواڑہ شاگرد ہم واردش بیین۔ ۲ و ہم قری دِ زنونہ کہ دِ روحیا گن و ناخوشی شفا گرتینی واردش بیین: مریم معروف و مجدلیہ کہ

هفت دیو دیش دِ رومای و دَر،^۳ یوآنا زَننه خوزا، مباشرِ هیرودیس، و سوسن و بُری دِ زَنونی هَئی. اِبی زَنو دِ دارایی خُوشو و عیسی و شاگردیاش خدمت می کِردن.

مَثَلِ بَرزگر

۴ هِه که مَرِدِم دِ هَر شَهری می اومان و دِیینِ عیسی و جِمِجماقی و هوزش جمع بَیین، عیسی مَثلی اُورِد و گُت: «بَرزگری سی تُم وَنِه رت و سَرِ زِمی. هِه که تُم می وَن، قَری اُفتا دِ مِین رَه، لَقَه سا بی وُ بَالِنه یا آسِمُو وُئُونِه خَرِدن. ۱ قَری هَم اُفتا دِ مِین زِمین رِیقزار وُ دِما یِکه سُوَز کِرد حُشک بَین، سی یِکه زِمی نِیم نَاآشت. ۷ قَری دِ تُمیا اُفتا دِ مِین خاریا و خاریا وارد تُمیا سُوَز کِرد، وُئُونِه خَفَه کِرد. ۸ اما قَری دِ تُمیا اُفتان دِ خاکِ خو وُ سُوَز کِردن و صد بَرُوورِ بار اُورِدن.» عیسی هِه که یِنه گُت، وا دَنگِ بِلِن اعلام کِرد: «هَر که گوش شنوا دازه، بَشُوئَه.» ۹ اوسِه شاگردیا معنی اِبی مَثله دِش پُرسیئِن. ۱۰ عیسی گُت: «دِرکِ رازیا پاتشایی خدا و شِما دِئَه بَیه، اما اِبی چیاِنه سی باقی، دِ قَالُو مَثَلِ مُئِم تا: «سِیل بَگن اما چِیئِ نِئِین،

بَشُوئِن، اما چِیئِ نفهمن.»

۱۱ «معنی اِبی مَثَلِ یِنه آ: تُم، کَلوم خدا آ. ۱۲ تُم یایی که مِفَتَن دِ مِین رَه، کَسُونی اَن که وَه نِه اِشَفَتِنه اما ابلیس می یا وُ کَلوم نِه دِ دِلِشُو مُئُورَه تا نَتُونن اِیمُو بیارن و نجات پیا بَگن. ۱۳ تُم یایی که مِفَتَه دِ مِین رِیقزار، کَسُونی اَن که هِه که کَلوم نِه می شُوئِن وَه نِه وا شایی قبول می گن اما کَلوم دِشُو رِیشَه نِمی گه. وُئُو مدتی اِیمُو دَارَن اما دِ موقِع اِمَتحو، اِیمونشُو نِه دِ دَس می ئِن. ۱۴ تُم یایی که مِفَتَن دِ مِین خاریا، کَسُونی اَن که کَلوم خدا نِه می شُوئِن، اما سی یِکه و رَه خُوشو می رَن، دِلهولَه یاشو سی مال وُ ثروت وُ خُوشی یا زِنه ئی او کَلوم نِه دِ مِینشُو خَفَه می گه و میوه شُو هرگز و ثمر نمی رَسه. ۱۵ اما تُم یایی که مِفَتَن دِ خاکِ خو، کَسُونی اَن که کَلوم خدا نِه می شُوئِن و وا دِلِ صاف وُ خو دو دَسی وش می چَسَبَن و وا صبر وُ طاقت بار می یازن.

مَثَلِ چِراغ

۱۶ «هیشگه گِرسوز نِه روشه نِمی گه تا وَه نِه زیر سَرپوش یا زیر تخت بَنیه. بَلِکِم، اونه می نیه و ری چراغ دُونی تا هر گه بیا وامی، نِرشه بَئِنه. ۱۷ «سی یِکه هیچ چیه پَنهونی نی که ری نوئَه، و هیچ رازی نی، که بَرِمِلا وُ ری نوئَه. ۱۸» پَس

خواسِئو با کِه چطور می‌شنوئیت؛ سی یکه و وه کِه دازه بیشتر دته مونه، اما وه کِه نازه حتی او چیئی هم کِه و گمونی خوش دازه، دیش می‌سونن.

دآ و برازون عیسی

۱۹ اوسه، دآ و برازون عیسی اومان و سراغش، اما د زور شلوغی جمعیت نئونسن وش نزیک بان. ۲۰ پس سی عیسی خور اوردن کِه: «دآ و برازونت ایسایان و در و می‌حان تونه بیئن.» ۲۱ اما عیسی د جئوشو گت: «دآ و برازون مه وئونی آن کِه کلوم خدا نه می‌شنوئن و وه نه و جا می‌یارن.»

عیسی تیفو نه آروم می‌گه

۲۲ د یکی د او روزیا، عیسی وارد شاگردیاش سوار قایق بی و وشو گت: «ریمو و اولان دریاچه.» پس وئو افتان و ره. ۲۳ د مین ره، عیسی رت و خو. یگی بای ئی دریاچه نه گریت. چئو کِه، قایق د او پر موی و جونشو افتا و خطر. ۲۴ شاگردیا رتن و ته عیسی و بیارش کِردن گئن: «استاد، استاد، ها می‌میریم.» عیسی د خو وریسا و توپس و بای و موج یا تن. تیفو حفتی و همه جا آروم بی. ۲۵ عیسی وشو گت: «ایمونتو ها کجا؟» وئو زرتلاق بیئینی و ملاق د گپ برسه و یکتیری گئن: «یه دکی آکِه حتی و بای و او هُد می‌گه و وئو دیش اطاعت می‌کن؟»

شفای بیا دیو زئه

۲۶ اوسه و قایق رسین و دیار جراسیا و اولان دریاچه کِه ری وری ولات جلیل بی. ۲۷ هه یکه عیسی گوم نیا و حشکی، ری وری بی و پاپی د مردمون او شهر کِه گرفتار دیویا بی. خیلی وخت بی کِه، نه جومه‌ای د ور کِردی و نه د حونه‌ای زنه ئی کِردی، بلکم د مین فورسو و سر مُورد. ۲۸ هه یکه عیسی نه دی، قارن و افتا و پایش، وا دنگ بِلن گت: «ای عیسی، گر خدای متعال، چی د جونم می‌حای؟ وت می‌لالکم عدوئم نیئ!» ۲۹ سی یکه عیسی هُد کِردی و روح گن، کِه د او پیا بگه و در. او دیو هه و او پیا هملت می‌اورد و وا یکه، مردم اونه زالنه کِردینی و قرص نیه داشتینی، هر گل زنجیریا نه می‌تری و دیو اونه می‌گشی و بیاوو. ۳۰ عیسی دیش پرسی: «نومت چینه؟» جئو ده: «فشون»، سی یه دیویا زیادی رتینی مینش. ۳۱ دیویا و لالک و حاس د عیسی حاسن کِه وشو هُد نکه کِه روئن و جهنم. ۳۲ د او نزیکی، گلّه گپی خوک بی کِه د دامنه تپه، خوراک می‌خردن، دیویا و عیسی لالکین کِه اجاره بنه روئن و مین خوکیا. عیسی هم

وَشُوا إِجَارَهَ دَه. ٣٣ دِيوِيَا دِ مِينِ اَوِ پِيَا كِرْدِنِ وَ دَرِ وَرْتِنِ وَ مِينِ خُوكِيَا، وَ كِرْدِ خُوكِيَا
دِ سِرَازِيَرِي تَه وَ اَلَا دِرِيَاچَه رِمَال بَرْدِنِ وَ غَرَقِ بِيِينِ.

٣٤ هِه كِه اَوِ گَلَه دَارِيَا خُوكِيَا يَنَه دِيِينِ، جِيَسْتِنِ وَ اَبِي خَوَرِ نِه وَ هَرَجَا رَسِيْنِ دِ
شَهْرِ وَ آبَادِيَا اَوِ دِيَارِ گُتِنِ. ٣٥ اَوِسَه مَرْدِمِ دِ شَهْرِ اَوْمَانِ وَ دَرِ تَا اَتْفَاقِي كِه اَفْتَائِي نِه،
بَنِيْنِ. هِه كِه رَسِيْنِ وَ تِه عِيْسِي، پِيَايِي نِه كِه دِيوِيَا دِش رَتِيْنِي وَ دَرِ، دِيِينِ، كِه
جُومَه دِ وَر كِرْدَه وَ عَاقِلِ وَ وَاقِلِ نِشْسَه آ وَ تِه پَايَا عِيْسِي؛ زَرْتَلَاقِ بِيِينِ. ٣٦ وَنُو
كِه جَرِيَانَه وَ اَچَشِ دِيِينِي، سِيَشُو گُتِنِ كِه چَطُورِ اَوِ دِيُوَزَنَه شِفَا گِرْتَه. ٣٧ پَسِ
گِرْدِ مَرْدِمِ وَ لَاتِ جِرَاسِيَا دِ عِيْسِي حَاسِنِ كِه دُوچَه رُوْتَه، سِي يِكِه سَخْتِ زَلْشُو
رَتِي، پَسِ عِيْسِي سُوَارِ قَايِقِ بِي وَ وِرْگِشْتِ. ٣٨ پِيَايِي كِه دِيوِيَا دِش كِرْدِيْنِي وَ دَرِ،
لَا لِكِسِ كِه وَارْدِشُو رُوْتَه، اَمَا عِيْسِي وَشِ إِجَارَه نَدَه وَ گُت: ٣٩ «وِرْگِرْدِ وَ حُوْنْتِ وَ
اَوِ چِيئي كِه خُدَا سِيْتِ كِرْدَه نِه، اَعْلَامِ گُو.» اَوِ پِيَا رَتِ وَ شَهْرِ وَ هَمَه جَا اَعْلَامِ
كِرْدِ كِه عِيْسِي سِيَشِ چِي كِرْدَه.

شَفَايِ يَه زَوَنَه كِرْدِنِ دُخْتِرِ يَايِرُوسِ

٤٠ هِه كِه عِيْسِي وَرْگِشْتِ، مَرْدِمِ وَ اَگِرْمِي دِ جَلُوشِ دِرُومَانِ سِي يِكِه هَمَه چَشِ
وَ رَهَشِ بِيِينِ. ٤١ هِه دِ اَبِي مَوَقِعِ، پِيَايِي كِه نُومِشِ يَايِرُوسِ بِي وَ سَرِپَرِسِي كَنِيْسَه وَ
دَسِشِ بِي اَوْمَا وَ تِه عِيْسِي، حُوْشَه وَنِ وَ جَلُو پَايَا عِيْسِي وَ وِشِ لَا لِكِسِ كِه بِيَا وَ
حُوْنَه شِ، ٤٢ سِي يِكِه، تَنِيَا دُخْتِرِشِ كِه نَزِيكِي دُوَازَه سَالِ دَاشْتِ، دِ حَالِ مُرْدَه بِي.
هِه كِه عِيْسِي دِ مِينِ رَه بِي، مَرْدِمِ دِ هَمَه لَا وِشِ زُورِ مِي اُورْدِنِ. ٤٣ دِ اَوِ مِيْنَه،
زِيْنَه اَيِ بِي كِه دُوَازَه سَالِ بِي خِيَرِيْزِي دَاشْتِ وَ وَ يِكِه گِرْدِ دَارَايِيْشَه حَرَجِ دُوَادَكْتِرِ
كِرْدِي هِيْشَكِه نُوْنُوسِي دَرْمُونِشِ بَكِه. ٤٤ اَبِي رَه، اَوْمَا دِ پِشْتِ سَرِ عِيْسِي نَزِيكِي بِي
وَ دَسِشَه سَائِنِ وَ قَه پَرِ قَبَا عِيْسِي. جَاوَرَجَا خِيَرِيْزِيْشِ بَنِ اَوْمَا. ٤٥ عِيْسِي پَرِسِي:
«يَه كِي وَ مِ دَسِ رَه؟» هِه كِه گِرْدِشُو حَاشَا كِرْدِنِ، پَطْرَسِ گُت: «اِ اسْتَادِ، مَرْدِمِ
تُوْنَه هُوَزَه كِرْدَنَه، دِ هَرِ لَا وَتِ زُورِ مِي يَارَن.» ٤٦ اَمَا عِيْسِي گُت: «يَكِي دَسِ نِيَا وَ
قَه مِ! سِي يَه فَمِيسِمِ نِيروِي دِمِ كِرْدِ وَ دَر.» ٤٧ هِه كِه اَوِ رَدِي كِه نِمُوْتَه قَائِمِ بَا، وَ
تَرَسِ وَ لِرْزِ اَوْمَا وَ اَفْتَا وَ تِه پَايَا عِيْسِي وَ دِ تِه گِرْدِ مَرْدِمِ گُت كِه سِي چِي دَسِ
سَائِنَه وَ قَه شِ وَ چَطُورِ دَرَجَا شِفَا گِرْتَه. ٤٨ عِيْسِي وَشِ گُت: «دُخْتِرِمِ، اِيْمُونِتِ
تُوْنَه شِفَا دِنَه؛ رُو وَ سِلَامَت.»

٤٩ عِيْسِي هَنِي دَاشْتِ قِصَه مِي كِرْدِ كِه يَكِي، دِ حُوْنَه سَرِپَرِسِ كَنِيْسَه اَوْمَا وَ گُت:
«دُخْتِرِ مُرْدِ. بِيْشْتِرِ دِ يَه اُسْتَادِ نِه زَمْتِ نِه.» ٥٠ هِه كِه عِيْسِي يَنَه اِشْتَفْتِ، وَ

یایروس گت: «زَلَّتْ نَرُوءَهُ! تَنِيَا ايمُو داشتو؛ او آزا موئَه.»^۱ هِه كه ريس و حونه يايروس، عيسى نيشت كسى غير پطرس و يوحنا و يعقوب و بوه و داآ او دُختر واردش رُونن وامى.^۲ همه سى او دُختر وحشت و اوپلا مى كِردن. اما عيسى گت: «نِگريويت؛ او نمرده، بلكم ها دِ حُو.»^۳ وئو و عيسى نيشخن زن، زوتا دونسن كه او مُرده.^۴ اما عيسى دس دُختر نه گريت و جناش كِرد، گت: «دُختر، ورى.»^۵ روح دُختر و رگشت و درجا و ريسا. عيسى وشو گت كه وش خوراك بَن.^۶ داآ و بوه دُختر ماقشو بُردى، اما عيسى سخت وشو سفارش كِرد كه جريانه سى كسى نُونن.

۹

عيسى دوازه رسول نه ر مى گه

۱ عيسى دوازه شاگرد و ايك جمع كِرد و وشو قدرت و اقتدار بخشى تا ديويآ نه بگن و در و مريضيا نه شفا بَن.^۲ و وئونه ر كِرد تا پاتشاپى خدا نه اعلام بگن و مريضيا نه شفا بَن.^۳ وشو گت: «سى ره تو هيچ چى ورنياريت، نه موزيره، نه باركوله، نه نو، نه پيل و حتى جومه اضافى هم ورنياريت.^۴ و هر حونه اى كه رتيت، تا زمونى كه دِ او شهر مى كيت و در، هِه دِ او حونه بمونيت.^۵ و هر جا كه مردم بشمانه ناحسن، هِه كه دِ شهرشو مى كيت و در، گرت و توز او شهر نه هم دِ پايانو بتكُنيت. تا گواهى با و تيشكشو كه غيض خدا مى يا و ريشو»^۶ اوسه افتان و ره، آبادى و آبادى مى رتن و هر جا مى رسسن خور خوش پاتشاپى خدا نه اعلام مى كِردن و مريضيا نه شفا مى دن.

هيروديس و عيسى

۷ هِه كه خور كِرد ابي چيا ريس و گوش هيروديس حاكم. هيروديس مُفال و پريشو بى، سى يكه قرى مى گتن كه عيسى هِه او يحيى آ، كه دِ فور و ريسائه.^۸ قرى هم مى گتن كه ايلياى نبى آ ظهور كرده، قرى هم مى گتن كه يكي دِ انبياى قديم، زنه بيه.^۹ اما هيروديس گت: «مه خوم سر يحيى نه دِ بدنش جگا كِردم؛ پس يه كى آ كه ابي چيا نه دبارهش مى شنوئم؟» و هيروديس دِ دم يه بى كه عيسى نه بئينه.

خوراك ديه و پنج هزار نفر

۱۰ هِه كِه رسوليا وِ رگشْتين، هَر چيئي كِه كِرديني وِ عيسي گُتِن. اوسِه عيسي وِ نُونه وا خُوش وِرداشت وُ بُرد وِ شَهري وِ نُوم بيت صيدا، تا دِ اوچِه تَنيا بان. ۱۱ هِه كِه مِردِم دِ يِه واخُور بِيين دِ دُمِشُو اُفتان وِ رَه. عيسي هَم واگرمي پذيراشُو بِي وِ سيشُو دِ بارَه پاتشايي خدا قِصَه كِرد وِ وِ نُوني كِه هُو جِه شُو وِ دَر مُو بِي، شفا دَه.

۱۲ دِم ايوازه، او دُوازَه رَسول اُومان وِ تِش وِ گُتِن: «اي مِردِمه رائي گُو تا رُوئِن وِ آباديا دُورو وِر وُ وِ زِمِينيا ابي هورَه وِ سِي خُوشُو خوراك وِ سَر پِنائي پيا بگن، سِي يِه اِيما ديچِه هَايم دِ جا پَرْتِي.» ۱۳ عيسي وِشُو گُت: «شِما خُوشُو وِشُو خوراك بئيت.» رسوليا گُتِن: «اِيما غير پَنج نُون وُ دو ماهي چيئي ناريم، مَر يَكِه خُومُو ريم وِ سِي گِردِ ابي مِردِم خوراك بَسُونيم.» ۱۴ دِ اوچِه نِزِيك پَنج هزار پيا بِيين. عيسي وِ شاگرديا گُت: «مِردِم نِه وِ دَسَه يا پَنجاه نَفري بَنَشُونيت.» ۱۵ شاگرديا ابي كار كِردِن وِ گِردِن نِه نِشِنِن. ۱۶ اوسِه عيسي او پَنج نُون وُ دو ماهي نِه گِرت، سِيلِ آسَمُو كِرد وِ او خوراكيا نِه بركت دَه. اوسِه نُونيا نِه كُت كُت كِرد وُ دَه وِ شاگرديا تا بَنِيئِن وِ تِه مِردِم. ۱۷ وِ نُو گِردِشُو حَرِدِن وِ سِير بِيين وِ دُوازَه سَلَه دِ حيردَه نُونيا باقِي مَنَه، جَمع بِي.

اعترافِ پطرس دِ بارَه عيسي

۱۸ يِه رُو هِه كِه عيسي دِ غَلَوَتِ خُوش دِعا مِي كِرد وِ تَنيا شاگردياش واردِش بِيين، عيسي دِشُو پرسِي: «مِردِم مِنه كِي دُونِن؟» ۱۹ جُئُو دَن: «قَرِي مُنَن تو يحيي تعميد دَهَنده آبي، قَرِي مُنَن تو ايليا نبِي ابي وِ قَرِي هَم مُنَن، يَكِي دِ انبيا قديم كِه زَنَه بِيَه.» ۲۰ عيسي دِشُو پرسِي: «شِما مِنه كِي دُونيت؟» پطرس جُئُو دَه: «مسيح موعود خدا.»

عيسي دِ مَرگِ خُوش خُور مَنَه

۲۱ اوسِه عيسي سَخْت مِناشُو كِرد وُ هُد كِرد كِه يِيَه وِ هيشكِه نُنَن، ۲۲ وِ گُت: «مِي بايس كِه، گُر انسان عَدُو زيادي بگُشَه وِ مشايخ قوم، سَرُونِ كاهنِيا وِ معلمِيا تورات اونِه رد بگن وُ بگُشِيَه وِ دِ روزِ سِئِم زَنَه با.»

صليبِ خُوتِه وِر دار

۲۳ اوسِه عيسي وِ هَمَه گُت: «آر كِسي باها مُريدِ مِه با، بايس خُوشِه حاشا بگَه وِ هَر رُو صليبِ خُوشِه وِر دارَه وُ بيا دِ دُمِ مِه. ۲۴ سِي يَكِه هَر كِه باها جُونِ

خُوشه نجات بِنَه، وَه نِه دِ دَس مَنَه اما هَر گَه وَ سَنَه مِه جُونِشه دِ دَس بِنَه وَه نِه نجات مَنَه. ^{۲۵} چه نفعی سی آیم دازه که گِرِدِ دنیا نِه وَ دَس بیاره، اما جُونِ خُوشه دِ دَس بِنَه یا وَه نِه حَروم بَگَه. ^{۲۶} سی یَکه، هَر گَه دِ مِه وَ دِ قِصَه یا مِه عار داشتوئه، گِرِ انسان هَم اوسناگه که دِ جِلالِ خُوش وَ جِلالِ بُوَه وَ فرشته یا مقدس بیایه دِش عار دازه. ^{۲۷} و راسی دُونسوئیت قَری دِ پِنُو که دِ ایچَه ایسانه، تا پاتشایی خدا نِه نئینن طُم مرگه نِمی چَشن.»

عوض بین ری عیسی

^{۲۸} هشت رو دِما ای قِصَه یا، عیسی پطرس، یوحنا وَ یعقوب نِه وِرداشت وَ سی دعا کِرده، رَت وَ بَرز گوئی. ^{۲۹} هه یَکه نیا وَ دعا کِرده، نِما ریش عِوض بی وَ جُومه ش اِسپی بی وَ بِریقِ بَرِقِ نیرش بی. ^{۳۰} یِگی دو پیا، موسی وَ ایلیا، ظاهر بین وَ واردش نیان وَ دَم تَقَه کِرده. ^{۳۱} موسی وَ ایلیا دِ جِلالِ نِمایو بین وَ دِ مورِدِ راهایِ انسانیا که وا مرگِ عیسی که وَ اپی زیئی دِ اورشلیم اِتفاقِ مِفتا قِصَه می کِرِدن. ^{۳۲} دِ ای مَوقِعِ پطرس وَ هُمَره یاش، چَشیا شو دِ خُو سَنگی بیئی، اما هه که بیار بین وَ خُو خُو دِ سَرِشو پِرس، جِلالِ عیسی نِه دیئن وَ او دو پیا نِه که ایسانینی وَ تِش. ^{۳۳} هه چَنو که او دو نفر دِ تِه عیسی می رَتِن، پطرس وَ عیسی گت: «استاد، چه خُوا که ایما هایم ویچه! بئیل، سه تا کولا بَسازیم، یکی سی تو، یکی سی موسی، یکی هَم سی ایلیا.» پطرس نُونس چی ها مَنَه. ^{۳۴} هنی قِصَه ش خِلاص نیویی که اری اوما وَ سا وَن وَ ریشو. هه یَکه اَر وُونَه گِرِت دِ خُوش، رَرِتلاق بین. ^{۳۵} اوسه دَنگی دِ اَر رَسس که گت: «یه گِر مَنَه که اونه انتخاب کِرِدَمَه؛ وَش گوش بئیریت.» ^{۳۶} هه که او دَنگِ خِلاص بی، عیسی نِه تَنیا دیئن. وَ شاگردیا بی کِش مَنن، وَ دِ او روزیا دِ او چیئی که دیئن وَ کسی چیئی نَگَتن.

شفای گِرِ دیوزئه

^{۳۷} وا صُوش، هه که دِ گُوه می اومان وَ هار، جِمَجَماقِ رَتِن وَ دیئن عیسی. ^{۳۸} یِگی پیایی دِ مین جمعیت قازن: «استاد، وت می لالیکم گوشه چَشی بئی وَ گِرِم، سی یَکه تَنیا بَجَمَه. ^{۳۹} روحی یِگی او نِه مئی ره وَ او دَرجا می قِیژنه وَ تَشنج مئی رَش، چَنوکه دَمَش گف می گه. ای روح اونه سخت گُفتِ کُوش می گه وَ وِ زور دِش چگا موئه. ^{۴۰} لالیکسیم وَ شاگردیات که او روح نِه دِش بَگن وَ دَر، اما تیخُشو نُرِس.» ^{۴۱} عیسی جُئو ده: «ا نسلِ بی ایموئو منحرف، تا کی وا تو بام وَ

تَحْمِلْتُو بَكِم؟ گَرْتِه بيار ويجه.»^{٤٢} هِه يِكِه او گُر مي اوما، ديوكِه كُفْتِش و زَمِي وُ وَنْش و تَشْنَج وُ پَرِپِيت. اما عيسي تويِس و رُوح گَنْ و او گُر نِه شفا دَه و وِرگَرْدَنْ و بُوَهش.^{٤٣} گِرْد مَرْدَم دِ گِپِي خدا ماقِشُو بُرْدِي.

هِه چَنوَكِه گِرْد مَرْدَم دِ تَمُوم كاريَا عيسي بِلَاجِيشُو اومايي، عيسي و شاگردِياش گُت: «و او چيئي كِه مي حَام سِيئُو بِيئِم خُو گوش بِيئِرِيت: گُر اِنسان و دَسِ مَرْدَم تَسْلِيم مَوئَه.»^{٤٥} اما شاگردِيا نَفَمِسن چي مئَه. و سِيشُو پَنهو مَن تا دِرِكش نَكْن، و زَلَه شُو مي رَت دِ ابي بارَه دِش بِيئِرِسن.

کي دِ هَمَه گِپِر ا؟

^{٤٦} يه رو بحثي اُفتا دِ مِين شاگردِيا كِه كُومِشُو دِ هَمَه گِپِر ا.^{٤٧} عيسي كِه دُونِس كِه فِكِر دِلِشُو چِيئَه، بَجَه اِي نِه گِرْت و نِيا و تِه خُوش،^{٤٨} و وِشُو گُت: «هَر كِه اِي بَجَه نِه و سَنَه نُوْم مِه قَبول بَكِه مِئِه قَبول كِرْدَه و هَر كِه مِئِه قَبول بَكِه، وَه كِه مِه نِه كِل كِرْدَه نِه قَبول كِرْدَه، سِي يِكِه دِ مِين شِما هَر كِه دِ هَمَه گِپِر ا، هِه وَه، دِ هَمَه كوچِكِتر ا.»

^{٤٩} يوحنا گُت: «استاد، پيَاي نِه دِيئِيْمُو كِه وا گِئِن نُوْم تو، ديويَا نِه مي كِرْد و دَر، اما سِي يِكِه دِ اِيْمَا نُوِي، تَقِلا كِرْدِيم جِلُو كارِشه بِيئِرِيم.»^{٥٠} عيسي وِش گُت: «واش كاري نَاشْتوئِيت، سِي يِكِه هَر كِه و تِيشِكِتُو نِي، ها وا شِما.»

^{٥١} هِه يِكِه مَوقِع بالا بُرْدِن عيسي و اَسْمُو نِزِيك مِئِي، او تَصْمِيم گِرْت رُوئَه والا اورشليم.^{٥٢} و قاصِدِيايِي وِرَز خُوش رِ كِرْد. و نُو اُفتان و رَه و رِئِن و اَبادِي اِي دِ ديارِ سامِريا تا سيش تيارِك بِيئِن^{٥٣} اما مَرْدَم اوچَه پَذِيرا عيسي نُوِيِن، سِي يِكِه مي حَاس رُوئَه و اورشليم.^{٥٤} هِه كِه يَعقُوب و يوحنا، شاگردِيا عيسي، اِي جَرِيانِه دِيئِن، گُئِن: «اَقَا، مي حَاي بِيئِم تَش دِ اَسْمُو بُوَازَه وُ كِرْدِشُو نِه خَاكِسر بَكِه، هِه چَنُو كِه اِيلِيَاي نَبِي كِرْد؟»^{٥٥} اما عيسي رِيشه لِرَن وُ تويِس و شاگردِياش وُ گُت: «شِما نُئُونِيت دِ كُوم رُوحِيت! سِي يِكِه گُر اِنسان نِيُومايَه كِه جُون مَرْدِمِه بَسُوئَه بَلِكِم تا نِجات بِيئَه.» اوسِه رِئِن و اَبادِي اِي هَنِي.

باها مُرِيدِي عيسي

^{٥٧} دِ مِين رَه، پيَاي و عيسي گُت: «هَر جا رُوئِي، مِيَام دِ دُمِت.»^{٥٨} عيسي جُئُو دَه: «رُوايَا لُوئَه و بَالْتَه يَا اَشُوئَه دَارَن، اما سِي گُر اِنسان جَاپِي سِي سَر نِيَايَه نِي.»^{٥٩} عيسي و يِكِي هَنِي گُت: «مُرِيد مِه بُو.» اما او جُئُو دَه: «اَقَا، بِيئِيل اول رُوئِم و دِما اِيوت كِرْدِن وُ مُرْدِن بُوَهَم اَوْنَه بَنِيم دِ قُور، اوسِه بِيَام مُرِيد تو بَام.»

٦٠ عیسی وِش گُت: «بئیل مُردَه‌یا، مُردَه‌یا حُوْشُو نِه بَنیئن دِ قُور. اما تو زُو وَ پاتشایی خدا نِه اعلام گُو.»^{٦١} یکی هَنی گُت: «آقا، مِه وات میام، اما اول اجازَه بَفرما تا ورگردم وُ وا هوزِ هَزراتِم خدافظی بَکم.»^{٦٢} عیسی وِش گُت: «وَه کِه دِ موقعِ شُم زِئِه وُ گایاری، ورگردَه سِیلِ دِما بَگه، قابلِ پاتشایی خدا نی.»

١٠

عیسی هفتاد شاگردِ رِ می گه

١ دِما وَه، عیسی خداوند هفتاد نَفر هَنی نِه هَم انتخاب کِرد؛ وَ وُئونه دو و دو، دِ نِها حُوْش کِل کِرد وَ هَر شهر وَ دِیاری کِه قصت داشت رُوئَه.^٢ وَ وِشُو گُت: «مَصُول زیاد آ، اما کارگر کم، پَس، بایس بِلالکیت وَ صِحو مَصُول کِه کارگریایی سی دِرُو مَصُول حُوْش کِل بَگه.^٣ رِیت وَ دِ وِیرئو نَزوئَه، کِه مِه شِمانه هِه چی بَره‌یا رِئو می کم دِ مینِ گرگیا.^٤ وَ حُوْتو کیسَه پیل، بارکولَه وَ اُرسی ورنیاریت وَ دِ مینِ رَه وَختِئو نِه وَ اِسلام وُ احوالپرسی تَلَف نَکیت.^٥ می ریت وَ مینِ هَر حُوْنه‌ای، اول بُئیت: «صُول وَ سِلامتی وَ اِپی حُوْنه با.»^٦ آ رِیکی دِ اوچَه اهلِ صُول وُ سلامتِی با: صُول وُ سلامتِی شِما وِش قِرار مِئِ رَه. وَرنَه وِری گردَه وَ حُوْتو.^٧ دِ او حُوْنه بُمونیت وَ هَر چیئِ وُتو دَن بَحوریت وَ وِراشَنیت، سی یِکِه کارگر مستحقِ مِزِش آ. حُوْنه وَ حُوْنه نَکیت.^٨ هِه کِه می ریت وَ مینِ شَهری وَ وا گِرمی دِ نِهائو دِرمیان، هَر چی نیان وَرئو، بَحوریت.^٩ مَریضا اوچَه نِه شِفا بئیت وَ وِشُو بُئیت: «پاتشایی خدا وُتو نِزیک بیَه.»^{١٠} اما هِه کِه رتیت وَ شَهری وَ دِ اوچَه دِ نِهائو دِرنِمان، ریت دِ کیچَه‌یا او شهر وُ بُئیت: «ایما حتی گِرتِ توزی نِه هَم کِه دِ شهرِ شِما چَسبَسَه وَ پایامو وَ تیشِکُتو دِ پایامو می تَکنیم. اما یِنَه دُونسوئیت کِه پاتشایی خدا نِزیک بیَه.»^{١٢} مِه وُتو مِئِم، کِه دِ روزِ داوری طاقتِ مجازاتِ سی شهرِ سُدوم آسوتِر موئَه تا او شهر.

١٣ «هرو سی تو ا شهر خورزین، هرو سی تو ا شهر بیت صیدا، سی یِکِه آر معجزَه‌یایی کِه دِ شِما اَنجُوم بی، دِ شهریا صور وُ صیدون مِئِ، مردمِ اوچَه خیلی زیتِر دِ یَه، جُومَه سی دِ وَر کِردَه وُ دِ خَرَه نِشَسَه، توبَه می کِردن.^{١٤} اما دِ روزِ داوری، طاقتِ مجازاتِ سی صور وُ صیدون آسوتِر موئَه تا سی شِما.^{١٥} اما تو ا کفرناحوم، یعنی می حایِ سَر وَ فِلکِ بَگشی؟ دُونسو وَ تَه جهنِم سرنگون موئِ.»^{١٦} «هَر کِه وَ شِما گوشِ بیره وَ مِه گوشِ دِئَه، هَر کِه شِمانه رَد بَگه مِنه رَد کِردَه وَ هَر کِه مِنه رَد بَگه وَ هِه مِنه کِل کِردَه نِه رَد کِردَه.»

۱۷ او هفتاد نَفَر، وا شاپي وِرگشَتين وَ گُتِن: «آقا، وا گُتِن نُوم تو حتی دیویا هَم دِمُو اطاعت می کن!» ۱۸ عیسی وِشُو گُت: «مِه دِیَم کِه چطور شِیطُو چی برق دِ اَسْمُو اُفتا وِ هار. ۱۹ ایسه مِه وِئُو اقتدار مِئَم، کِه ماریا وَ عَزُویا وَ تَمُوم قدرتِ دُشْمینِه لَقَه سا بَکیت وَ هِیچ چیئِ وِئُو کارگر نِموئَه. ۲۰ اما دِ یِکِه روحیا دِئُو اطاعت می کن شاپی نَکیت، بَلِکَم دِ یِه شاپی بَکیت کِه نُومتُو نِیسنَه بیه دِ اَسْمُو.»

۲۱ هِه دِ او ساعت، عیسی دِ روح القدس اوما وِ شاپی وُ گُت: «ا بُوَه، ا خدانِی دِ اَسْمُو نُومِی، شُکرت می کِم کِه اِی چیا نِه دِ حَکیموئُو دُونیا قائم کِردی وَ سی بَچُونِ گُچک دِیاری کِردی. ا، ا بُوَه، سی یِکِه اِرادَه پُر دِ لُطِف تو دِ یِه پی. ۲۲ «بُوَه هَمَه چی نِه دِئَه وَ دَس مِه. هیشکِه نُئونه گُر کی اَ غیر بُوَه، وَ هیشکِه نُئونه بُوَه کی اَ غیر گُر وَ وِئونی کِه گُر باها کِه بُوَه نِه سیئُو دِیاری بَگه.»

۲۳ عیسی دِ تَنیایی ری کِرد وَ شاگردیاش وَ گُت: «خُشالِ او چِشایی کِه او چیئِ نِه کِه شِما مِئِنیت، مِئِن! ۲۴ دُونسوئیت پیغمَریا وَ پاتشایا زیادِی تمارزو داشتن کِه او چیئِ نِه کِه شِما مِئِنیت، بِنِئِن! اما نِئین وَ او چیائی نِه کِه شِما می شِنوئیت بَشِنوئِن، اما نَشَنفَتِن.»

مَثَلِ سامری خو

۲۵ یِه رو یِکی دِ فقها وِریسا وَ سی اِمْتَحُونِ عیسی سِوالی دِش پرسی، گُت: «ا استاد، بایس چی بَکَم تا وارثِ حیاتِ ابدی بوئِم؟» ۲۶ عیسی دِ جُئوش گُت: «دِ تورات چی نِیسنَه بیه؟ دِش چی می فَهمی؟» ۲۷ او جُئو دَه: «خدانِی، خدای خُوته وَا تَمُومی دِل وَ تَمُومی جُو وَ تَمُومی قدرتِ وَ تَمُومی فِکِرِ خُوته دوس داشتو وَ هُمسائِه هِه چی خُوته دوس داشتو.» ۲۸ عیسی گُت: «دُرس جُئو دِئِی. هِه اِی کارِه بَک، زَنه می مونی.» ۲۹ اما او سی نِشُو دِئِن برحق بَیِنِ سِوالِش، دِ عیسی پرسی: «اما هُمسام کی آ؟» ۳۰ عیسی چنی جُئو دَه، گُت: «پِیایی دِ اورشلیم می رتِ والا شَهر اَریحا، دِ مین رَه، اُفتا وَ دَس رازنِیا. رازنِیا لُختِش کِردن وَ رِی رَئِش وَ نِیفَجُو نِیائِش وَ رَئِن. ۳۱ دَس بَر قِضا کاهنی هِه دِ او رَه، رَد مئی، اما هِه کِه اونِه دی، رَه شِه گُز کِرد وَ دِ وُولانِ جَدَه رت. ۳۲ وَ هِه چنی یِه لایِی کِه یِکی دِ پاکاریا مَعبَدِ بی رَسِس وِوچَه وَ هِه یِکِه اونِه دی، دِ لایِی هَنی رَدِ بی وَ رت. ۳۳ اما، یِه مسافرِ سامری رَسِس وِش وَ هِه کِه دِیَش، دِلش وَ حَالِش سُوخت. ۳۴ رت وَ تِش، زَم یاشَه وَا شِرو شُشت وَ ری وِئُو رِعو مالی وَ بَست. اوسَه وَه نِه وِرداشت

سوارِ قاطرِ خوشِ كِرْد و بُرْدش و كارْمِ سِرْا پي و دِش اِيوْت كِرْد. ^{۳۵} وَا صُوشِ دو
 "سَكِه" قَدِ دو روز دَسْمَز دِرْاورد و دَه و صِحو كارْمِ سِرْا و گُت: "دِش اِيوْت كُو و
 آر بيشْتِر دِ يَه خِرْج كِرْدِي، هِه كِه وِرْگِرْدِم وِت مِئِم. " ^{۳۶} ايسِه و نَظَرِ تو كُومِي دِ
 ابي سِه نَفَر، هُمسا او پيا آ كِه اُفتا و دَس رازنِ يا؟» ^{۳۷} او فقيه جُئو دَه: «وَه كِه
 وِش رَحْم كِرْد.» عيسِي گُت: «رُو، و تو هَم هِه ابي كارِه كُو.»

مرتا و مريم

^{۳۸} هِه كِه دِ مِين رَه والا اورشليم مِي رِزِن، عيسِي رِيس و آبادي اِي و دِ اوچِه
 زينه اِي و نُوم مارتا عيسِي نِه دعوت كِرْد و حُونَه ش. ^{۳۹} او رَز حُورِي و نُوم مريم
 داشت كِه نِيشِي و تِه پايا خداوند و وَ قِصَه ياش گوش مِي گِرْت. ^{۴۰} اما مارتا سِي
 تيارك دِ تَب توبي، اوما و تِه عيسِي و گُت: آقا، هيج باكِت نِي كِه حُورِم مِينِه دِ كار
 پذيرايي تَنيا نيائِه! وِش بَفَرما كِه كَمِكِم بَكِه.» ^{۴۱} ولي خداوند جُئو دَه: «مارتا،
 مارتا، تو سِي چيا زيادي دِلدِهول و پَرِيشُونِي؛ ^{۴۲} دِ صورتِي كِه تَنيا يِه چي لازم آ.
 مريم او نِصيو خوگَكِه نِه انتخاب كِرْدِه كِه دِش گِرْتِه نِمُوئِه.»

۱۱

چطور دعا بکیم

^۱ يِه رو عيسِي دِ جايي دعا مِي كِرْد. هِه كِه دعاش خِلاص پِي، يَكِي دِ شاگردِ ياش
 وِش گُت: «آقا، هِه چَنوَكِه يحيي دعا كِرْدِه نِه و شاگردِ ياش ياي دَه تو هَم
 دعا كِرْدِه نِه و مَو ياي يِه. ^۲ عيسِي وِشُو گُت: «هِه كِه دعا مِي كِيت؛ بُنِيت:
 «! بُوَه،

نُوم تو مقدس با؛

پاتشايي تو بيايِه.

^۳ نُون روزي ايمانِه هَر رو و مَو يِه.

^۴ و گَنه يا ايمانِه بَوخَش،

اِيما هَم گِرْد قَرطداريا حُومو نِه مِي وِخِشِيم.

و ايمانِه نَنِي دِ اِمْتَحُو.»

^۵ اوسِه وِشُو گُت: «كِي آ دِ سِما كِه رِفِيقِي داشتوئِه و نِصِمِه شُو رُوئِه و تِش و
 وِش بُوئِه: "اِ رِفِيق، سِه تا نُو و م قَرط يِه؛ ^۶ يَكِي دِ رِفِيقِيام دِ سَفَر رِيسِه و اومايِه
 و حُونَه م، چيئِي نارِم تا بَنِيم و تِش" ^۷ و او دِ مِين حُونَه وِش جُئو بُوئِه: "دَس دِ

سَرِم وِرْدَار! دَر قُلْف آ وَ مَنُو بَجُونِم هَايِم دِ مِين رَخْتِخُو وَ نَتُونِم وِرِيَسِم چِيئي وَت بِيَم. ^۸ وَتُو مِيَم، كِه حَتِي آر دِ رِي دُوسِي وِرِنَسَه كِه چِيئي وَش بِيَه، اَمَا وِ سَنَه جَسَارَت وَ جُورِسِيِن وَه، وِرْمِيَسَه وَ هَر چِيئي هُوَجَه رَفِيَقَش اَمِيَه وَش.

^۹ «پَس وَتُو مِيَم بَا حَايَت، كِه وَتُو دِيَه مَوِيَه؛ بَجُورِيَت كِه پِيَا مِي كِيَت، بَكُوئِيَت كِه دَر وِرِيَتُو وَ مَوِيَه. ^{۱۰} سِي يَكِه هَر كِه بَا حَا، وَش دِيَه مَوِيَه وَ هَر كِه بَجُورَه، پِيَا مِي كِه وَ هَر كِه بَكُوئِيَه دَر وِرِيَش وَ مَوِيَه. ^{۱۱} كُوم دِ شِمَا، بُوَه آي اَكِه هِه كِه كُرِيَش دِش مَاهِي بَا حَا دِ جَالِ مَاهِي، مَارِي بِيَه وَش؟ ^{۱۲} يَا آر تَرْمُغ بَا حَا، عَقْرِي بِيَه وَش؟ ^{۱۳} پَس آر شِمَا وَ يَكِه گَنِيَت، دُونِيَت بَا پَس چِيَا خُو بِيَتِيَت وَ بَجُونَتُو، چَنِي بِيَشْتَر بُوَه اَسْمُونِي شِمَا، رُوحِ الْقَدَسِي نِه وَ وِنُونِي كِه دِش بَا حَا نِ عَطَا مِي كِه.»

عيسِي وَ بَعْلَزَبُول

^{۱۴} عيسِي يِه دِيُو لَالِي نِه دِ يَكِي مِي كِرْد وَ دَر. هِه كِه دِيُو كِرْد وَ دَر، پِيَا لَالِ نِيَا وَ قِصَه كِرْدِه وَ مَرْدَم بِلَا جِيَشُو اُومَا. ^{۱۵} اَمَا قَرِي گِيَن: «اُو وَ كَمِكِ بَعْلَزَبُول كِه رِيَسِي دِيُويَا آ، دِيُويَا نِه مِي كِه وَ دَر.» ^{۱۶} دِ حَالِي كِه قَرِي هَنِي هَم دِ رَه اِمْتَحُونِ عيسِي، وَش جُرِسِيَنِي وَ نِشُونَه اَسْمُونِي آي دِش مِي حَا سِن. ^{۱۷} اَمَا عيسِي كِه فِكْرِيَا شُو نِه دُونِس وَ شُو گَت: «هَر مَمْلَكْتِي كِه وَ تِيَشِكِ خُوش وِرِيَسَه، نَابُود مَوِيَه وَ هَر خُونَه آي كِه وَ تِيَشِكِ خُوش وِرِيَسَه، مِي رَمِيَه. ^{۱۸} هِه چَنِي هَم آر شِيَطُو وَ تِيَشِكِ خُوش وِرِيَسَه، حَكُومَتَش چَطُور پَا يَار مِي مُونَه؟ اَشِمَا اَدْعَا مِي كِيَت كِه مِه وَ كَمِكِ بَعْلَزَبُول دِيُويَا نِه مِي كِم وَ دَر. ^{۱۹} آر مِه وَ كَمِكِ بَعْلَزَبُول دِيُويَا نِه مِي كِم وَ دَر، شَا گَر دِيَا شِمَا وَ كَمِكِ كِي وَنُونَه مِي گَن وَ دَر؟ پَس وَتُو وَتُو دَاوَرِي مِي گَن. ^{۲۰} اَمَا آر مِه وَ كِيَكِ خُدَا، دِيُويَا نِه مِي كِم وَ دَر، پَس پَاتَشَا يِي خُدَا اُومَا يِه وَ رِيَتُو. ^{۲۱} «هِه كِه پِيَا زُور دَارِي كِه كَامَل مَسْلَح آ دِ كَاخِ خُوش پَا سُوُونِي مِي كِه، مَالُ وَ مَنَالِش هَا دِ اَمُو. ^{۲۲} اَمَا هِه كِه يَكِي زُور دَار تَر دِ وَه وَش هَمَلَت بَكِه، وَ وَش غَالُو بُوئِه، سِيَلَا حِي نِه كِه اُو پِيَا وَش دِلْخُوش كِرْدِه، دِش مِي سُونَه وَ غَنِيْمَتِشَه بَر مِي كِه. ^{۲۳} هَر كِه وَ مِه نُوئِه هَا وَ تِيَشِكِ مِه، وَ هَر كِه وَ مِه جَمْع نَكِه مِي تِي چَنَه دِ يَكِ.»

^{۲۴} «هِه كِه رُوحِ گَن دِ يَكِي مِي كِه وَ دَر، وَ جَا يَا حُشَكِ وَ بِي اُو وَ عِلْفِ مِي رَه تَا جَا يِي سِي فِرَاغَتِ پِيَا بَكِه. اَمَا هِه كِه جَا يِي پِيَا نِي مِي كِه وَ خُوش مُنَه: «وِرِي گَر دِمِ وَ خُونَه آي كِه دِش كِرْدِمِ وَ دَر.» ^{۲۵} پَس هِه كِه مِي رَسَه وَ وَجَه وَ خُونَه نِه جَارُو كِرْدِه وَ مَرْتَبِ مِي نِه، ^{۲۶} مِي رَه وَ هَفْتِ رُوحِ گَن تَر دِ خُوشِ هَم مِي يَارَه، وَ گَر دِشُو مِيَا نِ وَ مِي وَ دِ اُو چَه اَتْرَاقِ مِي گَن، سَرِ آخِر، حَالِ وَ رُوزِ اُو كَسِ گَن تَر دِ اَوَلِش مَوِيَه.»

۲۷ هه که عیسی اپی قِصَه یانِه می گت، زینه ای دِ مین جمعیت وا دَنگی بِلن گت: «خُشالِ او زنی که تونه زاآسه وَ وِت شیر دِته.»^{۲۸} اما عیسی دِ جُنُوش گت: «نه، چاورشه! خُشالِ وُتو که کلوم خدا نه می شتوئن وَ وه نه وِجا می یازن.»

نِشُونه یونس نبی

۲۹ هه که وِ شمارِ جمعیت اضافه مئی، عیسی گت: اپی نسل، چه نسل گنی آ، نِشُونه ای می حان، اما نِشُونه ای وِشو دِته نموئه مَر نِشُونی یونس نبی.^{۳۰} سی یکه هه چنو که یونس نبی سی مردِم نینوا نِشُونه ای بی، گر انسان هم نِشُونه ای موئه سی مردُمونِ اپی نسل.^{۳۱} ملکه جنوب هم دِ روز داوری وا اپی نسل زنه موئه وَ مَکومِشو می که، سی یکه او دِ او سر دنیا اوما تا حکمتِ سلیمو نه بَشُونه، دِ حالی که کسی که ها ایچه دِ سلیمو هم گپتر آ.^{۳۲} مردِم نینوا دِ روز داوری وا اپی نسل زنه موئن، مَحکومِشو می گن، سی یکه مردِم نینوا وِ سَنه پیغوم یونس توبه کِردن، اما ایسه کسی گپتر دِ یونس ها ایچه.»

چَش چراغِ بدنِ آ

۳۳ «هیشکه گرسوزی نه روشه نمی که تا وه نه قایم بگه یا بنییش دِ زیر سله ای، بلکم گرسوز نه وِ ری چراغدونی می نیئه تا هر که میا و امین اتاق روشنایی نه بئینه.^{۳۴} چَش تو، چراغِ بدنِ آ. آر چَشِت ساقِ سالمِ با، تموم وجودت پُر موئه دِ روشنایی. اما هه که چَشیات فاسد بان، تموم وجودت پُر موئه دِ تاریکی.^{۳۵} پس وِ هوش با، نکه روشنایی ای که ها دت تاریکی با.^{۳۶} آر تموم وجودت پُر با دِ روشنایی وِ هیچ جایی دِش دِ تاریکی نوئه، گِرد وجودت دِ روشنایی بریفهش میا، هه چی زُمونی که نیرِ چراغِ مِفته وِ ریت، وِ وِت روشنایی مئه.»

هروسی علمای مذهبی و فقها

۳۷ عیسی هنی هه داشت قِصَه می کرد که یکی دِ علمای فرقه فریسی اونِه سی خردنِ خوراک دعوت گرت. پس عیسی رت وِ حونه او وِ نِشِس وِ سرِ سفره.^{۳۸} اما هه که فریسی دی که عیسی دَسیاشه وِرز خوراک خَرده نَشُشت، بلاجیش اوما.^{۳۹} اوسه عیسی خداوند وش گت: «شما فریسیا، ری پیاله وِ دُوری نه پاک می کیت؛ دِ صورتی که باطنتو پُر دِ طمع وِ شرارت آ.^{۴۰} ای نایونیا،

مَه وَه كِه ظاهر آقَری، باطنِه هَم نیا قَری؟^{۴۱} پس دِ هَرچی كِه ها دِ باطنِتو
صِدَقَه بَنیت كِه اوسِ هِ هَمَه چی سینتو پاک موئَه.»

۴۲ «هرو سی شما ای فریسیا! شما دِ نعا و پینه و هَمه جور سوزی ده یك
مئیت، اما عدالت و محبت خدا نِه نئیَه مئیریت. پِنونه بایس و جا می اوردیت
بی یكِه و نونه نئیَه بئیریت.»^{۴۳} «هرو سی شما اِ فریسیا! سی یكِه دوس داریت،
بَنشینیت دِ بیترین جای کنیسه، و دِ کیچه و بازار مردِم، و تُو سلام بکن. ^{۴۴} هرو
سی شما! شما هِه چی قُوریا بی نِشونی هیسیت كِه مردِم نُونسه؛ و ریشو ره
می رَن.»

۴۵ یكی دِ فقها دِ جُتو عیسی گُت: «اِ استاد، تو وا اپی قِصَه یات و ایما هَم گن
مئی.»^{۴۶} عیسی جُتو ده: «هرو سی شما هَم اِ فقها، سی یكِه باریا گزو می نیتو و
ری کولِ مردِم اما خُوتو حاضر نیسیت حتی کِلکی هَم سی کمک بَنیت و او بار.
۴۷ هرو سی شما كِه سی انبیای كِه و دَس اجدادِ تُو گُشِن، مقبرَه می سازیت!
۴۸ پس، هِه و چنی شما کاریا و نُو نِه تصدیق می کیت، و نُو انبیا نِه گُشِنه و شما
مقبرَشونَه بنا می کیت. ^{۴۹} سی یه آ كِه حکمتِ خدا فرمایش می گه: ”مه سی شو
پیغمبریا و رسولیا رِ می کم، اما قَری نِه می گُشِن و قَری نِه عَدُو مَن،“^{۵۰} تا، خین
گِرِد پیغمبریا كِه دِ اول جاها تا ایسه رختیسه، دِ مِلِ اپی نسل بوئَه،^{۵۱} دِ خین
هابیل گِرته تا خین زکریا نبی كِه مابین مذبح و محراب گُشِس.» اِ و شما مئیم كِه،
اپی نسل سی گِرِد پِنو حَسو پَس مئه.^{۵۲} هرو سی شما اِ فقها! سی یكِه شما کلیل
دِر شناختِ حَقیقَتِ نِه واگیر کِردیتَه؛ خُوتو نِمیریت وامی و نِها و نُونی هَم كِه
می رَن و امینه، مئیریت.

۵۳ هِه كِه عیسی رت و دَر، معلمیا تورات و فریسیا عیسی نِه سَخَت نیان دِ
جرتو، و اونِه آنتریک کِردن كِه دِ بازه خیلی چیا قِصَه بگه،^{۵۴} و دِ کِرش بین كِه او
نِه وا قِصَه یاش بُن و تَلَه.

۱۲

دِ خمیرمایه علمای مذهبی دیری بکیت

۱ دِ ای موقع، هزارو نفر دِ مردِم جمع بیئینی، چُتو كِه پا می نیان و ری یكتری.
عیسی اول وا شاگردیاش نیا و قِصَه کِردِه و وشو گُت: «دِ خمیرمایه علمای
قَریسی كِه هِه او ریاکاری اِ دیری بکیت.^۲ هیچ چیه پنهونی نی كِه دیاری نوئَه، و
هیچ چیه پوشه ای نی كِه دیار نوئَه.^۳ پس او چیئی نِه كِه دِ تاریکی گُتیتَه دِ

روشنایِ اِسْنَفْتَه مَوْتَه، وَ او چيائی كِه دِ پِشتِ دَرِيَا بَسْتَه پِچِ پِچِ كِرْدِيْتَه دِ سَرِ بُونِيَا اَعْلَامِ مَوْتَه.

٤ «وَ شِمَا كِه دوسِيَامِيْتِ مُئِم: دِ وُنُونِي كِه جِسْمِ نِه مِي كُشِن وَ بِيَشْتِرِ دِ يَه نَتُونَن كَارِي بَكَن، زَلَه تُو نَرُوْتَه. ٥ اَمَا، مِه وُتُو نِشُو مِئِم كِه دِ كِي بَايِس زَلَه تُو رُوْتَه: دِ وَه كِه دِمَا كُشْتَه، اَقْتَدَارِ دَازَه بُونَه وَ جِهْنِم. آ، وَ شِمَا مُئِم، دِ وَه بَايِس زَلَه تُو رُوْتَه. ٦ «مَرِ پِنَجِ مِلِچِكِ وَ دُو قِرُو نِمِي فِرُو شَن؟ وَ اِي حَالِ حَتِي يَكِي دِ شُو هَم دِ تِه خُدَا نِمِي زَه دِ وِير. ٧ حَتِي مِي يَا سَرِي تُو وَ تَمُو مِي شَمِرْدَه بِيَه. پَس هِيچِ زَلَه تُو نَرُوْتَه؛ سِي يَكِه قِيْمَتِ شِمَا دِ هِزَارُو مِلِچِكِ بِيَشْتِرِ آ.»

٨ «وَ شِمَا مُئِم، هَر كِه مِه نِه وَ تِه مَرْدِمِ اِقْرَارِ بَكَه، كُرِ اِنْسَانِ هَم اَوْنَه وَ تِه فِرِشْتَه يَا خُدَا اِقْرَارِ مِي كِه. ٩ اَمَا هَر كِه مِه نِه دِ تِه مَرْدِمِ حَاشَا بَكَه، دِ تِه فِرِشْتَه يَا خُدَا حَاشَا مَوْتَه. ١٠ هَر كِه كَلُو مِي وَ تِيَشِكِ كُرِ اِنْسَانِ بُوْتَه، بَخْشِيِيَه مَوْتَه، اَمَا هَر كِه وَ رُوْحِ الْقُدْسِ كِفَرِ بُوْتَه، بَخْشِيِيَه نِمُوْتَه. ١١ هِه كِه شِمَانِه بُوْرَن وَ كَنِيسَه يَا وَوِ تِه حَاكِمِيَا وَ صَحُو مَنْصَبِيَا، دِلْدِهْوَلِ نُوئِيْتِ كِه چَطُوْرِ دِ خُوْتُو دِفَاعِ بَكِيْتِ وَ چِي بُوئِيْتِ، ١٢ سِي يَكِه هِه دِ اَو سَاعَتِ، رُوْحِ الْقُدْسِ وَ تُو يَايِ مِي تِه كِه چِي بُوئِيْتِ.»

مَثَلِ دَوْلَه مَنِ نَايُو

١٣ پِيَايِ دِ مِيْنَجَا جَمْعِيْتِ وَ عِيْسِي گُت: «اَسْتَاد، وَ بَرَارِمِ بُو مِيرَاتِ بُوَه مِه وَ اَم بَرِ بَكَه.» ١٤ عِيْسِي وَشِ جُتُو دَه: «اِ پِيَا، كِي مِيْنَه دِ مِيْنَتُو قَاضِي يَا اَرْتِ بَرَكُو كِرْدَه؟» ١٥ بَعْدِ وَ مَرْدِمِ گُت: «وَ هُوْشِ بَايْتِ وَ خُوْتُو نِه دِ هَمَه جُوْرِ حَرَصِ وَ طَمَعِ دِيرِ بَكِيْتِ، سِي يَكِه زِنَه تُو اِيْمِ وَ زِيَادِي مَالِ وَ مِيْنَالِشِ نِي.» ١٦ اَوِسَه سِي شُو اِي مَثَلِه اُوْرِدِ وَ گُت: «پِيَا دَوْلَه مَنِي دِ كَشْتِ كَارِ خُوْشِ مَصُوْلِ زِيَادِي اُوْرِدِ وَ دَس. ١٧ پَس، وَ اَخُوْشِ گُت: ”چِي بِيَكِم؟ سِي يَكِه جَا نَارِمِ كِه مَصُوْلِ خُوْمَه اَمْبَارِ بِيَكِم.“ ١٨ اَوِسَه گُت: ”خُو، فَمِسمِ چِي بِيَكِم! اَمَارِيَا نِه خِرُو مِي كِم وَ اَمَارِيَا گِيْتِرِي مِي سَاژِم. ١٩ غَلَه وَ بَاقِي جِنْسِيَا مِه دِ وَه اَمَارِ مِي كِم. ١٩ اَوِسَه وَ خُوْمِ مُئِم، اِ جُوْنِ مِه، تُو سِي سَالِيَانِ سَالِ دَارَايِي جَمْعِ كِرْدِيَه اِيْسَه سِتَارْتِ بِيْتِرَه. بُوْجُوْرُ وَ وِرَاشَنُو وَ خُوْشِ بَا.“ ٢٠ اَمَا خُدَا وَشِ گُت: ”اِ نَايُو، هِه اِمِشُو جُوْنِيَه مِي رَن، پَس اُوچِيَايِي كِه اَنُوخْتَه كِرْدِيَه، سِي كِي مَوْتَن؟“ ٢١ يَنَه آ عَاقُوْتِ پِيَايِي كِه سِي خُوْشِ دَارَايِي جَمْعِ مِي كِه اَمَا وَ تِه خُدَا دَوْلَه مَنِ نِي.»

دِلْدِهْوَلِ نُوئِيْتِ

٢٢ اَوِسَه عِيْسِي رِي وَ شَاگَرْدِيَا گُت: «زُوْتَا وَ تُو مِئِم: دِلْدِهْوَلِ زِنَه تُو نُوئِيْتِ كِه

چی بُحوریت، وَ نَه دِلِدِهولِ بَدَنِتو کِه چی بکیت دِ وَر. ^{۲۳} سی یکه زنهئی مُهمتر دِ خوراک وَ بدن مُهمتر دِ جومه آ. ^{۲۴} غلایان سیل بکیت: نَه می کارن وَ نَه درو می کن، نَه گهدو دارن وَ نَه آمار، وا اپی همه خدا وِشو روزی منه. وَ شِما چنی قیمتی تر دِ بالئه یائیت! ^{۲۵} یعنی یکی دِ شِما تونه وا دِلِدِهولی ساعتی بونه وَ سِرِ عُمَرِش؟ ^{۲۶} پس آر شِما کاری وَ اپی کوچکی نه هم نئونیت بکیت سی چی دِلِدِهولِ باقی چيائیت؟ ^{۲۷} سوسنیا نه سیل بکیت چطور سوز می گن، نَه می ريسن وَ نَه زَمَت می گشن، وا اپی حال وَ تُو مُئم کِه حتی سَلِیْمونِ پاتشاه هم وا اپی همه حشمت وَ جلالش چی یکی دِ وُئو آراسته نوی. ^{۲۸} پس آر خدا عِلْفِ صَرا نه کِه ایمره هی وَ صُو وَ نَه موئه دِ تَنیر، چنی می پوشنه، چنی بیشتر شِمانه می پوشنه، اِ گم ایمونیا! ^{۲۹} پس دِ دُم یه نوئیت کِه چی بُحوریت یا چپی وِراشْنیت، دِلِدِهولِ پِنو نوئیت، ^{۳۰} سی یکه پِنو تَموم چيائی آن کِه گِرِدِ قومیا اپی دنیا هان دِ دُمِش. اما بُوَه آسْمونی شِما دُونَه هُوَجَه تُو ها وَ گِرِدِ اپی چیا. ^{۳۱} دِ جالِش، شِما دِ دُمِ پاتشایی خدا بایت، کِه گِرِدِ پِنو هم وَ تُو دَنه موئه.

^{۳۲} «اِ گلِه کُچک، هیچ زَلَه تُو نَرُوئه، سی یکه خُوشی بُوَه تُو دِ پِنه آ کِه اپی پاتشائی نه وَ تُو عطا بگه. ^{۳۳} هر چی داریت بفروشیت وَ بئیت وَ ژاریا وَ سی خُوئو کیسه یا پیلی جور بکیت کِه نیمی پیتَرکیه وَ خَزُونه ای دِ آسْمو اَنُوختَه بکیت کِه هیچ گم نمونه وَ جاپی کِه نَه دوز می زَنه وَ نَه بید دِ پِن مورهش، ^{۳۴} سی یکه گنجتو هر جا هی، دلنو هم ها ووچه.

آماده بایت

^{۳۵} «فه بَسْتَه سی خدمت آماده بایت وَ چراغ خُوئو نه روشه نیه داریت. ^{۳۶} چی کَسونی بایت کِه چش وَ ره آن اریابشو دِ جَشْتِ دُونت وِرگَرده، تا دِ ره ریسس وَ دَر زه، درجا دَر نه وِ ریش واز بگن. ^{۳۷} خُشالِ پاکاریایی کِه هه کِه اریابشو وِرگَرده، وَ نونه بیار وُ وَ هوش بئینه. وَ راسی، وَ تُو مُئم کِه او خُوش گَمَر می وَ نَه وَ خِدْمَتِشُو، وَ نونه مینشونه وَ سِرِ سِفره وَ میا دِشو پذیرایی می گه. ^{۳۸} خُشالِ پاکاریایی کِه هه کِه اریابشو دِ ره می رَسه، چه نِصمه شو با وَ چه دِ لیسکِ آفتو، سیل بگه، بئینه کِه وَ تُو بیارن وَ هان وَ هوش.

^{۳۹} اما دُونسوئیت آر صَحُوخونه دُونس کِه دوز چه ساعتی می یایه، نِمِئِشت دوز بیا وَ مین حونهش. ^{۴۰} پس شِما هم آماده بایت، سی یکه گر انسان دِ ساعتی می یایه کِه شِما انتظارِشه ناریت.»

٤١ پطرس پُرسی: «آقا، اِی مَثَلِ نِه سی ایما اوردی یا سی همَه؟»
 ٤٢ عیسی خداوند گُت: «پس او پیشکارِ آمین و دونا کی آ که اربابش اونِه نیایوئَه و سربرسی پاکاریا حونهش تا بر خوراکشونِه و موقع بئَه؟ ٤٣ خُشالِ او غُلمی که هه که اربابش ورگردَه، بئینه که اوها کارشه می کهه. ٤٤ و حتمی وئو مئم که اربابش او نه پیشکارِ گِردِ دارایی خوش می کهه. ٤٥ اما آر او غُلمِ وا خوش بئَه: "اربابم و اِی زیئی یا نمی یایه" و بَنیه و اذیت و زینِ غُلمیا و کنیزیا و بُحوزه و وراشَنه و مَسی بگه، ٤٦ اوسه اربابش دِ روزی که او انتظار ناره می یایه و دِ ساعتی که دِش حَوَر ناره می یایه و اونِه دِ مینجا شَقَه می کهه، مَنش دِ جایگا خیانتکاریا. ٤٧ «غُلمی که حاسَه اربابشه دونه و وا اِی حال سی اَنجوم وئو هیچ کاری نمی کهه، شلاقِ زیادی مُحوزه. ٤٨ اما وه که حاسَه اربابشه نئونَه و کاری می کهه که حَقش شلاقِ آ، گمتر شلاقِ مُحوزه. هر که که وش بیشتر بئن، دِش بیشتر هم می حان؛ و هر که که وش بیشتر سپرده بوئَه، بیشتر جُئو پس مئه.»

صُول نَه، بَلِکِم جِگایی

٤٩ «مه اومامه تا و ری زمی تَشی وِرکِنم و کاشکی زیتر دِ یه گِر گِرتی. ٥٠ اما مه تعمیدی دارم که بایس بیرم و چنی هام دِ جَر تاو، تا سَرانجوم بیزه! ٥١ یعنی گِمو می کیت مه اومامه تا صُول و ری زمی برقرار بکم؟ نه، وئو مئم که مه اومامه تا جِگایی بونم. ٥٢ سی یکه دیساتما، مابین پنج نفر دِ اهلِ یه حونه جِگایی مِفته؛ سه نفر و تیشکِ دو نفر موئن و دو نفر و تیشکِ سه نفر. ٥٣ بوه و تیشکِ گِر و گِر و تیشکِ بوه، داآ و تیشکِ دُختر و دُختر و تیشکِ داآ، هوسیره و تیشکِ بی و بی و تیشکِ هوسیره.»

تعبیرِ زُمونیا

٥٤ عیسی یه نه هم و جماعت گُت: «شما هه که مئی نیت که اری دِ مغرب دِ یاری موئه، جلدی مُئیت: "قرار آ بارو بواره" و بارو هم می واره ٥٥ و هه که مئی نیت بای گرمه جنوب می زنه، مُئیت: "هوا گرم موئه" و هه ایطور هم موئه. ٥٦ اِ ریاکاریا! شما که خو دُونیت چطور نِشونَهیا زمین و اَسْمو نِه تعبیر بکیت چطور آ که دِ تعبیر نِشونَهیا اِی دُوره عاجزیت؟

٥٧ «سی چی خُوئو دِ باره او چیئی که دُرس آ، داوری نمی کیت؟ ٥٨ آر یکی و تیشکِ تو ادعایی داره و تو نه و دادگا موره، تَقلا گوت دِ مینِ ره، واش صُول بکی، نکه تو نه بکَشَنه و ته قاضی و قاضی تو نه بئَه و دَسِ نِگبو و نِگبو تو نه بونه و

هَلِفْدُو. ^{۵۹} و تُو مُئِم كِه تا قِرونِ آخِرِه نِي، دِ هَلِفْدُو نِمِي كِي وِ دَر. «

۱۳

توبه بکیت

۱ هِه دِ او موقع، قری دِ مردمی کِه ووچه بین، دِ بازه جلیلیایی وا عیسی قصه کِردن کِه پیلاتس چنو قتل عامشو کردی کِه خینشو نه وا خین فزونیاشو پلگنی دِ یک. ^۲ عیسی دِ جُئوشو گت: «یعنی گمومی کیت ایی جلیلیا که چنی ایی بلا و سَرشو اوما دِ باقی جلیلیا گنه کارتر بین؟ ^۳ نه، و شما مُئِم کِه چنی نی، بلکم آر توبه نکیت، شما هم گردنوهه و چنی هلاک موئیت. ^۴ یا یکه گمومی کیت، او هژده نفری کِه بُرج سیلوآم رِمس و سَرشو و مُردن، دِ باقی مردم اورشلیم خطاکارتر بین؟ ^۵ نه، و شما مُئِم کِه چنی نی، بلکم آر توبه نکیت، شما هم هه و چنی گردنوهه هلاک موئیت.»

مَثَلِ دَارِ انجیرِ بی ثَمَر

۶ اوسه عیسی سیشو ایی مَثله گت: «پیایی دِ تاکسون خوش دارِ انجیری کاشت. هه که حاس دِ میوه وه بچنه، چیئ دِ قهش نجست. ^۷ پس و باغونش گت: «سیل کو الان سه سال آ که سی چیئن میوه ایی دار میام اما چیئ و قهش نیمی جورم. اونه بُر! سی چی بی خودی زمینه بی ره دِ ور؟» ^۸ باغوو جُئو ده: «آقا، پئیل یه سال هنی هم بمونه تا مه دورشه بکنیم و کوت بریزم. ^۹ آر دِ سال هنی میوه اورد، چه بیتر، ورنه اوسه او نه بُر.»

شفا زئنه علیل

۱۰ عیسی دِ مین یکی دِ کنیسه یا دِ روز شبات، تعلیم می ده. ^{۱۱} دِ اوچه زئنه ای بی کِه روح گنی، اونه و مدت هژده سال علیل کردی. گردهش فوغ زئی و هیچ نئونس راس بسه. ^{۱۲} هه کِه عیسی اونه دی، و ته خوش هناش کرد و گت: «ا ز، دِ علیل بیئیت خلاص بیئ.» ^{۱۳} اوسه، دس نیا و قهش و گردهش آزعی راس بی و او ز خدا نه ستایش کرد. ^{۱۴} اما سَرپرس کنیسه دِ یکه عیسی دِ روز شبات شفا دئی، دِ عصبانیت تش گرت و جماعت گت: «شش رو سی کار کرده داریت. دِ یکی دِ او روزیا بیایت و شفا بیریت، نه دِ روز شبات.» ^{۱۵} عیسی خداوند دِ جُئوش گت: «ایا کاریا! یعنی کسی دِ مینتو پیا موئه کِه دِ روز شبات

گاو یا خَرِ حُوشِه دِ تَوِيلَه واز نَگه وَ سِی اُو دِيَه، نُورَه وَ دَر؟^{۱۶} مَر نَبایس اِی رَ کِه دُخترِ ابراهیم آ وَ شِیطو هَزْدَه سال، چنی اسیرش کِردی، دِ روزِ شَبات دِ اِی بَن رَها با؟»^{۱۷} هِه کِه عیسی یِه نِه گُت، گِردِ وُئو کِه وَ تیشکِش بیین، خجالت بیین، اما جماعت گِردِشو دِ اِی هَمه کاریا باشکوه عیسی خُشال بیین.

مَثَلِیا دُونَه خَرْدَل وَ خَمیرمایَه

^{۱۸} اوسه، عیسی گُت: «پاتشایِ خدا مَری چینه؟ اونه وَ چِه چینی شَبی بَکِم؟^{۱۹} او هِه چی دُونَه خَرْدَلِی آ، کِه یکی وَه نِه وِرداشت، دِ باغش کاشت. او دُونَه سُوَز کِرد وَ بِي وَ داری، چَنو کِه بالِنهیا آسَمو اومان وَ وِری شاخِ بَلگِیاش آشونَه کِردن.»

^{۲۰} عیسی دُواره گُت: «پاتشایِ خدا نِه وَ چِه چینی شَبی بَکِم؟^{۲۱} او هِه چی خَمیرمایه ای آ کِه زینَه ای وَه نِه وِرداشت وَ وا سه گونی آرد قاطی کِرد تا گِردِ خَمیر وَر اوما.»

دِر تَنگ

^{۲۲} عیسی دِ مینِ رَه اورشلیم، دِ شَهریا وَ آبادیا رَد مئی وَ تَعْلیم می دَه.^{۲۳} دِ اِی مینَه، یِکی دِش پرسی: «آقا، یعنی وَئونی کِه نجات پیا می گن تعدادِشو گم آ؟» عیسی وَشو گُت:^{۲۴} «سخت تَقْلا بَکیت تا دِ دَر تَنگ بیایت وامی، دُونسوئیت کِه خلیلیا تَقْلا می گن بیان وامی اما نَتُونَن.^{۲۵} هِه کِه، صَحو حُونَه وَرِیسَه وَ دَر نِه بَوَنَه، می سیت دِ پُشتِ دَر وَ می کونیت وَ دَر وَ مئیت: “آقا، دَر وَ رِیمو وا گُو” اما او جُئو مئَه: “مِه شِما نِه نِمی شناسِم وَ نَتُونِم دِ کجا اومایتَه.”^{۲۶} اوسه شِما مئیت: “ایما وات وَ سَر یِه سَفَرَه خَرْدیم وَ وِرَاشنیم وَ تو دِ کیچَه یا ایمانَه تَعْلیم می دئی.”^{۲۷} اما او وَئو مئَه: “وَئو مئِم نَتُونِم دِ کجا اومایتَه. اِ شِما کِه گِردِئو گَنه کاریت، دِ مِه دیر بایت.”^{۲۸} اوسه، دِ اوچَه می گِریویت وَ دِنورِیچَه می کیت، سی یکه ابراهیم وَ اسحق وَ یعقوب وَ گِردِ پَغَمَریا نِه دِ پاتشایِ خدا مئی نیت، اما حُوئو نِه وَ دَر دِ اوچَه مئی نیت.^{۲۹} مَرْدِم دِ مَشْرِق وَ مَغْرِب وَ شِمَال وَ جَنوب می یاین وَ می نشینن وَ رِی سَفَرَه پاتشایِ خدا.^{۳۰} آ، هیسِن گَسُونی کِه آخِر سَر اومانَه، اول موئن وَ وَئونی کِه اول اومانَه آخِر موئن.»

ماتَمِ عیسی سی اورشلیم

^{۳۱} هِه دِ او مَوَقَع قَری دِ فَرِیسیا اومان وَ تِه عیسی وَ گُتن: «دِیچَه بَک وَ دَر وَ

رُو وِ جَای هَنی. سی یَکِه هیرودیس حاکم قِصَتِ جُونِیَه کِرْدَه. «^{۳۲} عیسی وِشُو جُتُو دَه: «ریت وُ وِ او رُو آ بُئیت: "دُونَسُو، مِه اِمرو وَ صُو، دیویا نِه می کِم وِ دَر وُ مَرِدِم نِه شفا مِئِم وَ دِ رُوزِ سِئِم کارِمِه خِلاص می کِم. ^{۳۳} وا ای حال مِه بایس اِمرو وُ صُو وُ دُو صُو وِ رَه خُوم اِدامَه بِئِم، سی یَکِه مَحال آ کِه نَبی وِ دَر دِ اورشلیم بَکَشِیَه. ^{۳۴} «اِ اورشلیم، اِ اورشلیم، اِ شَهری کِه پِغَمَریا نِه می کُشی وُ رَسولُونی کِه کِل مَوْنَن وِ تَهت سَنگَسار می کِی، چَن کِل حاسِم چی مرغی کِه جیجَه یاشَه زِیر بالیاش، جمع می گَه، بَچُونِیَه جمع بَکِم، اما نَاحاسی. ^{۳۵} اِیمدال، حُونَه نُو، پِیکِ پَتی چول می مُونَه سِئُو. وِ شِما مُئِم کِه دَ مِیَنه نِیمِئِ نیت تا روزی کِه بُئیت: "هورم آ وَه کِه وِ نُوم خِداوند می یایَه."»

۱۴

شفا دِ روزِ شبات

۱ دِ یِکی دِ روزِ شبات، کِه عیسی سی خوراک خَرْدَه، رَتی وِ حُونَه یِکی دِ رَهبریا فَرَقَه فَرِیسی، وُ نُو کِه اوچَه بَیِن اوِنَه خوزیر نَظَر داشِئِن. ^۲ پِیایِ ری وِ ریش بی کِه بَدَنِش اُو اُوردی. ^۳ عیسی دِ فِقْها وُ عِلْمای فَرِیسی پرسی: «طَبَقِ شَرِیعت دِ رُوزِ شبات شفا دِئَه، جایز آ یا نَه؟» ^۴ اما وُ نُو بی کِش مَنِن، پَس عیسی او پِیا نَه گِرت، شَفاش دَه، وُ مَرخِصَش کِرد. ^۵ اوسَه، ری کِرد وِشُو وُ گَت: «کُوم دِئُو، آر گَر یا گَاوش دِ رُوزِ شبات بَفتَه دِ مِین چاه، جَلدی دِرنِمی یارَش؟» ^۶ وُ نُو جُتُو سی ای چیا نَآشِئِن.

مَثَلِ جَشَتِ دُوت

۷ هِه کِه عیسی دی کِه مِمُونیا چطور لا سَرِ مَجْلِسِ نِه سی خُوشُو می رَن، ای مَثَلِ سِیشُو گُت: ^۸ «هِه کِه یِکی، تونَه وِ یِه جَشَتِ دُوتِ دَعوت می رَه، نَنشی دِ لا سَرِ مَجْلِسِ، سی یَکِه گاس یِکی سَرشَناس تَر دِ تو دَعوت بَیوئَه، ^۹ اوسَه وَه کِه شِما دوتا نِه دَعوت گِرتَه، می یا وِت مِئَه: "جَاتَه بَه وِ ای آقا." اوسَه خِیتِ خِجالت، مِری مِینشِینی وِ هارِ مَجْلِسِ. ^{۱۰} اما، هِه کِه تونَه مِمُو می گَن، رُو دو هارِ مَجْلِسِ بَنشی، تا هِه کِه وَه کِه تونَه دَعوت کِرْدَه، اوما، وِت بُوئَه: "رَفِیقِم، بَفرما بَنشی او بالا." اوسَه وِ تَه باقی مِمُونیا کِه وِردت نِشِیَسَنَه وِ سَرِ سَفرَه سَرَفِرَاز موئی. ^{۱۱} سی یَکِه هَر گَه خُوشَه گَب بَگَه، خوار موئَه، وِ هَر گَه خُوشَه اُفتایَه بَگَه سَرَفِرَاز موئَه.»

۱۲ اوسه عیسی و صُحو مجلس گُت: «هه که مُمونی ناهار یا سُوم می، رِفیقیا، پرازو و قُوموخویشیا و یا هُمسایا دُوله مَنیتِه دعوت نیر، نکه و نُو هم دِ جالِش، دِت دعوت بیرن، و هه چنی عَوْضِ حُوتِه بئیری؛ ۱۳ پس هه که مُمونی می، ژاریا و اِفلِجیا و شَلیا و کوریا نه دعوت بیر ۱۴ که تو برکت می ری؛ سی یکه و نُو هیچ چیئی سی عَوْضِ دِئِه وِت نازن، و دِ روزِ قیامتِ که آیِمیا صالح زنه موئن، عَوْضِ حُوتِه می ری.»

مَثَلِ مُمُونِ گَب

۱۵ هه که یکی دِ مُمونیا که واردِ عیسی هُم سِفره بی، یینه اِشَنفِت، و عیسی گُت: «خُشال وه که دِ مُمونی پاتشایی خدا نُو بَحُورِه.» ۱۶ اما عیسی دِ جُئوش گُت: «پیاپی مُمونی گپی ترتیب ده و بُری وُشُری نه دعوت گِرت. ۱۷ اوسه موقع سُوم که رِسس، پاکارِشه کلِ کِرد تا و دعوت یا بُئِه، "بیایت که همه چی آماده آ." ۱۸ اما و نُو گِردِشو یه عُذر و بُئِه ای اُورِدِن. یکی گُت: "زِمینی اِسَمه که بایس رُوئِم وه نه بئینِم. تمنا دارِم عُذرِمه قَبول کُو." ۱۹ یکی هنی گُت: "مه پنج جِفت گاو اِسَمه و هه ایسه می رِم بئینِم و نُو چُطورِن. تمنا دارِم عُذرِمه قَبول کُو." ۲۰ و یکی هنی گُت: "مه تازه ر حاسِمه، سی یه نئوئِم بیام." ۲۱ هه که پاکار وِرگشت، و اِپی چیا نه رَسَن و اربابِش، اربابِ حُونه تَش گِرت و و پاکار هُد کِرد: "زیکو زو و کیچَهیا و بازارِ شهر و ژاریا و اِفلِجیا، کوریا و شَلیا نه بیار." ۲۲ پاکار گُت: "ارباب، هُدِت اَنجُوم بی، اما هنی هم جا هی." ۲۳ پس ارباب و پاکارِش گُت: "زو و شاهزَهیا و کورَه زهیا و دَر دِ شهر، بَجَر تا گِردِ مردِم، بیان و مُمونی مه تا حُونه م پُر با. ۲۴ سی یکه و نُو مُم که هیچ کوم دِ و نُونی که دعوت گِرتیمی، طِم خُوراکیا مِنه نِمی چَشَن."»

باها مُریدی مسیح

۲۵ جِماعتِ زیادی واردِ عیسی بی. او ری کِرد و شُو و گُت: ۲۶ «آر هَر که و ته مه بیایه اما دِ بُوَه و داا، رُئو بَجَه، پرازو و خُورُو و حتی دِ جُونِ خُوش دَس نَشُورَه، نئوئِه شاگِردِ مه بوئِه. ۲۷ وه که صلیبِ حُوشِه وِرِنیازِه و دِ دُم مه نیا، نئوئِه شاگِردِ مه بوئِه.»

۲۸ کوم دِ شِمانه که می حا بُرجی بَسازَه، و دِ اول نَنشیتِه تا مَخارج وه نه برآورد بَگَه تا بئیتِه آیا ایقه دارَه که اونِه خِلاص بَگَه یا نه؟ ۲۹ سی یکه آر پی شِه بَنیه اما دِ خِلاص کِردِنِش دَر بَمُونَه، اوسه، هَر که بئیتِه، دَسش مُونَه، ۳۰ و مَنه: "اِپی پیا

دَس و کارِ ساختنِ بنائی بی اما نَتُونِسِ خِلاصِش بَگَه!

^{۳۱} یا گُوم پاتشاپی آ کِه و جنگِ پاتشاپی هنی رُونَه، بی یِکِه اول بَنَشینَه وُ فکر بَگَه کِه مَه وَا دِه هزار سَرواز تُونَه وَا یِه لَشکَرِ بیس هزار نفری بَجَنگَه؟ ^{۳۲} وَا رِ بَئینَه کِه نَتُونَه وَاش رِی وَا رِی بَا، او خِیلی زَیتر دِ یِکِه قُشونِ دُشِمَه سَر بَرَسَه، نِمایندَه‌ای رِی مِی گَه تَا رِئِی سِی صُول پِیا بَگَه.

^{۳۳} پَس، دِ مِینِ شِما هَم هَر گُوم دِئو، تَا دِ تَمُومِی او چِئِی کِه دَازَه، دَس نَکَشَه، نَتُونَه شَاگَرِدِ مَه بُوئَه.

^{۳۴} «نِمْکِ چِی خُوبِی آ، اما آ رِی نِمْکِ، خِاصِیتِ خُوشِیَه دِ دَس بِئَه، چَطُور مَوئَه اوِنَه دُوارَه شُور کِرد؟ ^{۳۵} دَ نَه وَا کارِ زِمی مِی‌یَا، نَه وَا دَرِدِ کُوتِ مَحُورَه، بَلِکِم مَوئِشِش وَا دِیر. هَر گَه گُوشِشِ شِنُوا دَازَه بَشُنُئَه.»

۱۵

مَثَلِ کَاوَوَه گُم بیه

^۱ خِراجگِریا وَا گَنَه کارِیا، گِردِشُو جَمعِ مَوینِ وَا تَه عِیسی تَا قِصَه یَا شِه بَشُنُئِن.

^۲ عِلما یِ فِرَقَه فَرِیسی وَا مَعلمِیا توراتِ غُرغَرِ مِی کِردِن وَا مِی گُئِن: «ای پِیا، گَنَه کارِیا نِه قَبولِ مِی گَه وَا وَا شُو هُم سَفرَه مَوئَه!»

^۳ اوسِه، عِیسی ای مَثَلَه سِیشُو آوَرِد: «گُوم دِ شِمانَه کِه صَد گَاوَه دَاشَتُوئَه وَا هَه کِه یِکِی دِشُو گُم بُوئَه، او نود وَا نُه گَاوَه هَنی نِه دِ صَرا وِل نِمی گَه تَا وَا فِترَاقِ او گُم بیه رُونَه، تَا پِیا شِ بَگَه؟ ^۴ وَا هَه کِه گُووَه کِه گُم بیه نِه پِیا کِرد وَا شاپی مِی رَش وَا گَرَدَه، ^۵ وَا هَه کِه مِی‌یَا وَا حُونَه، گِردِ رِفِیقُون وَا هُمسایا شِه هِنَا مِی گَه وَا مَئَه: ”وام شاپی بَکیت؛ گُووَه کِه گُم بیه مَه، پِیا کِردِمَه.“ ^۶ مَه وَا شِما مُئِم، کِه هَه وَا چِنی سِی یِه گَنَه کارِ کِه توبَه مِی گَه، جَشَتِ وَا شاپی گِیترِی دِ آسُمُو وَا پَا مَوئَه، تَا سِی نود وَا نُه آیمِ صَالِحِ کِه هُوَجَه‌ای وَا توبَه نَارِن.

مَثَلِ سَگَه گُم بیه

^۱ «وَا گُوم زَنَنَه آ، کِه دَه سَگَه نَقَرَه دَاشَتُوئَه، آ رِ یِکِیشَه گُم بَگَه، چِراغِی رُوشِه نِمی گَه وَا گِردِ سِیلا بِلِیمِ حُونَه نِه جَارو نِمی گَه وَا خُونِی جُورَه تَا پِیا شِ بَگَه؟ ^۲ وَا هَه کِه پِیا شِ کِردِ گِردِ رِفِیقُون وَا هُمسایا شِه هِنَا مِی گَه وَا مَئَه: ”وام شاپی بَکیت؛ سَگَه کِه کِه گُم کِردِیمِ پِیا شِ کِردِم.“ ^۳ مَه وَا شِما مُئِم، کِه هَه وَا چِنی سِی یِه گَنَه کارِ کِه توبَه مِی گَه دِ مِینِ فَرشَتَه‌یَا خِدا، جَشَتِ وَا شاپی بَرِ پَا مَوئَه.

مَثَلِ گُر گَم بِيَه

۱۱ اوسه عیسی گت: «پیاپی دو گر داشت. ۱۲ یه رو گر گچک و بوهش گت: "بوه، بَری نه که د دارایت و م می رسه، ایسه و م به." پس بوه داراییشه ما بین او دو بر کرد. ۱۳ دما چنی، گر گچکه همه چی نه وِرداشت، و رانی دیار دیری بی، و ثروت خُوشه د اوچه و عیاشی ده و بای. ۱۴ و هه که هر چی داشت، خرج کرد، قطی سختی اُفتا د او دیار و سخت اُفتا و دَس تنگی. ۱۵ پس رت و بی و کارگر یکی د مردمُون او دیار. او پیا، وه نه ر کرد و مزرعه خُوش تا و خوکیا خوراک بته. ۱۶ گر تمارزو داشت گیه شه و خوراک خوکیا سیر بگه اما هیشکه وش چیئی نمی ده. ۱۷ آخر سر اوما و خُوش و گت: "بری د کارگیا بوهم خوراک و آناره و حتی اضافه هم دازن اما مه دیچه نزیک ا د گسنه ای بمرم. ۱۸ پس ورمیسیم می رم و ته بوهم و وش مُئم: بوه، مه د حق خدا و د حق تو گنه کردمه. ۱۹ مه د قابل یه نیسیم که گر تو حنه بام. و مه هه چی یکی د کارگریات رفتار گو." ۲۰

پس وریسا و رانی حُونه بوه بی. هنی خیلی تا حُونه متی، که بوهش اونه د دیردی، دلش و حالش سُخت، دُوئس و نهاش، گرتش د بعل و اونه ماچ کرد. ۲۱ گر گت: "بوه، مه د حق خدا و و تو گنه کردمه. د قابل یه نیسیم که گر تو حنه بام." ۲۲ اما بوه و غلمیاش گت: "زی ریتو. ستره خوئی بیاریت و بکیت د ویش. انگشتی و کلکش و ارسی و پیاش بکیت. ۲۳ او گوسالکه پرورانه بیاریت و سر بُئوریت تا بْجوریمو و جشت بیریم، ۲۴ سی یکه ای گر مه مُردی، ایسه دوازه زنه آ، گم بیئی، ایسه پیا بیه." پس نیان و جشت و شاپی. ۲۵

«و اما گر گنه د سر زمی بی و هه که ورگشت، هه یه که و حُونه نزیک بی، رینگ ساز و دهل و رقصه اشنفت. ۲۶ یکی د نوکریا نه هنا کرد و پرسی: "جریان چینه؟" نوکر وش گت: "برارت اومایه و بوهت هه که او نه ساق و سالم دوازه پیا کرده، او گوسالکه پرورانه سیش سر بریه." ۲۸ اما گر گپ تش گرت و ناحاس بیا و مین حُونه. بوهش کرد و در و وش لالکس. ۲۹ اما او د جتو بوه گت: "سه گو، مه د گرد ای سالی هه چی غلم خدمت کردمه و هیچ هد تو نه نونمه و ری زمی، اما و ای حال تو هیچ نوی که یه چپیشی هم و مه بیئی تا و رفیقیم جشت بیریم. ۳۰ اما ایسه که ای گرت ورگشته، دما یکه گرد ثروت تو نه و لکاته یا دئه و بای، سیش، او گوسال پرورانه نه سر بریئی." ۳۱ بوهش وش گت: "روله، تو همیشه هه های و مه و هر چی مه دارم هین تونه. ۳۲ اما ایمدال دُرسش یته آ که جشت بیریم و شاپی بکیم، سی یکه ای برارت مُردی، و ایسه

پیشکارِ متقلب

۱ اوسه عیسی و شاگردیاش گت: «پیا دُولَه مَنی بی که پیشکاری داشت. وش خَوَر رَسِس که پیشکار، دارایی تونِه مَنه و بای. ۲ پس پیشکارِ نه حاس و گت: «یه چه چیا ئی آ که دِ بازه تو می شَنوئم؟ حَسو کِتو تَه بک، دَ نَتوئی پیشکارِ مه بای.»

۳ پیشکار وَا حُوش فکر کِرِد که: «ایسه که ارباب می حَا مینه دِ کار بَرکنار بَگه، چی بایس بَکُم؟ مه که نه جُونِ جَلیقی بیل زَنه دارِم و دِ گدایی هَم عَارِم میا. ۴ دُونِم چی بَکُم که هه که مینه دِ ائی کار پیشکاری بَرکنار کِرِد، گَسونی بوئن که مینه رَه بَن و حُونَه یاشو.» ۵ پس بدهکاریا ارباب نه یک و یک حاس. و اولی گت: «چنی و اربابِ مه بدهکاری؟» ۶ جُئو ده: «صد هیزه رَغون زیتو»، گت: «بیا، یه حَسو تونه. زی پَنشی و بَنیس پنجاه هیزه، زی با.» ۷ بعد و یکی هنی گت: «تو چنی بِدکاری؟» گت: «صد خروار گنم.» وش گت: «بیر یه حَسو تونه، و بَنیس هشتاد خروار!»

۸ ارباب، پیشکارِ متقلبِ نه و سُنَه یکه و زرنگی رفتار کِرِدی تحسین کِرِد؛ سی یکه بَجونِ ای زَمونَه دِ کاریاشو و یک، دِ بَجونِ نیر زرنگتر آن. ۹ پس و شِما مُئم؛ که مالِ فاسدِ ائی دنیا نه سی پیا کِرِدِن رَفیقیا و کار بیریت، تا هه که او مال دِ بین رت، و نُو شِما نه دِ حُونَه یا ابدی رَه بَن.

۱۰ «وَه که دِ چیا گُجکِ اُمونتدار با، دِ چیا گپ هَم اُمونتدار موئه، و وه که دِ چیا گُجکِ اُمونتدار نوئه دِ چیا گپ هَم اُمونتدار نموئه. ۱۱ پس آر دِ و کار بُردِن مالِ ناحقِ ائی دنیا اُمونتدار نوئیت، کی آ که او گنجِ حقیقی نه بَنه و دَس شِما؟ ۱۲ و آر شِما اُمونتدار مالِ یکی هنی نوئیت، کی آ که مالِ حُوئو نه بَنه و نُو؟» ۱۳ هیچ نوکری دو اربابِ نه نَتوئه خدمت بَگه، سی یکه یا دِ اولی بَپش میا و دوئمی نه دوس دازه، یا سَرسپردَه اولی آ و دوئمی نه خوار می گه. شِما نَتوئیت هَم بَنه خدا بایت و هَم بَنه پیل.»

۱۴ علما فرقه فریسی که پیل دوس بیین، هه که ای قِصَه یانه اِشَنفَتِن، عیسی نه و مسخرَه گرتن. ۱۵ عیسی و شو گت: «شِما کَسونی هیسیت که حُوئو نه و مردِم، صالح نِشو مئیت، اما خدا دِ دِلتو خَوَر دازه، سی یکه او چیا ئی که دِ چَش

مردم قیمتی آو تِه خدا دِلِه وا رُو می یازِه.
 ۱۶ «دُورَه نُورات وُ انبیا، تا زُمونِ یحییِ بیین، دِ اوسِه وا دِما حَوَرِ حُوشِ پاتشایی
 خدا اعلامِ بیتِه، وَ هَر گِه تَقِلا می گِه و زور رَه خوشِه و مینشِ واز بَگِه. ۱۷ وا ایی
 حال، آسوتر آیکِه آسُمونو زیمی دِ بِنِ رُوئِه تا یکِه نقطه ای دِ نُورات بَفتِه.
 ۱۸ «هَر پیایی کِه زِنْتِه حُوشِه طِلاقِ بِنْتِه وَ رَنی هَنی باها، زِنا کِرْدِه وَ هَر گِه زِنْتِه
 طِلاقِ گِرْتِه نِه، بیره، زِنا می گِه.

پیلدار و ایلعازر ژار

۱۹ «پیا پیلداری بی، کِه هِه همیشه جُومَه گِرُو قیمتی و زنگِ ارغوان وَ کُتون
 نَرَم می کِرْد دِ وَر، وَ هَر رُو وا جَشْتیا چَشگِر حُوشگُذرونی می کِرْد. ۲۰ ژاری و نُوم
 ایلعازر بی، کِه اونِه دِ دَم دَر حُونِه او پیلدار می نیان، کِه گِرْد بَدَنش رَمدار بی.
 ۲۱ ایلعازر تَمارزو داشت و حیردِه نُونیا مَنَه سَفَرِه او پیلدار، گِیَه حُوشِه سیر
 بَگِه. عِلاوَه وِیَه حتی گَمالیا هَم می اُومان وُ زُوو می رَن و رَمیاش. ۲۲ دَسِ آخِر، او
 ژار مُرد؛ وَ فرشته یا اونِه بُردنِ و لارِگِ ابراهیم. او پیا پیلدار هَم مُرد وَ نیانش دِ
 قُور. ۲۳ دِ دنیا مُردَه یا، دِ مینِ او عَدُوِ اوچِه سِلی وَنِ و بالا وَ دِیر، ابراهیم نِه
 دی کِه ایلعازر ها دِ لارِگِش. ۲۴ پَسِ وا دَنگِ بِلِنِ هِنَا کِرْد: «اِ بُوَه گَمِ ابراهیم، وِم
 رَحْمِ گُو. ایلعازر نِه کِلِ گُو تا تَکِ کِلِکِشِه وَا اُو تَر بَگِه وُ زُونِمِه حُنِکِ بَگِه، سی
 یَکِه مِه دِ ایی آگِر تَش، عَدُوِ می گِشِم.» ۲۵ اما ابراهیم گُت: «رولِه، وِ ویرتِ بیار
 هِه کِه زَنَه بیئی گِرْد چیا خُونِصیو تو بی وُ گِرْد چیا گَنِ نِصیو ایلعازر بی. اما ایسِه
 او دِیچِه راحتِ آ وَ تو های دِ عَدُو. ۲۶ اما دِ یَنُو گذشتِه، دِرَه قِیلی ها مایینِ ایما وَ
 شِما. هَر گِه دِ ایچِه باها بیایِه و تِه شِما، نَنُوئِه دِ وَه رَدِ با وَ گِسی هَم نَنُوئِه
 دوچِه و تِه ایما بیایِه.» ۲۷ او پیلدار گُت: «پَسِ اِ بُوَه، می لالِکِمِ وِت، ایلعازرِ کِلِ
 بَکی و حُونِه بُوَه، ۲۸ کِه مِه دِ اوچِه پنج برار دارِم، تا وُنُونِه وَا حَوَرِ بَگِه، نَگِه وُنُو
 هَم بیاینِ و ایی جا عَدُو.» ۲۹ اما ابراهیم گُت: «وُنُو موسی وَ انبیا نِه دارن؛ پَسِ
 وِشُو گوشِ بیرن.» ۳۰ او پیا جُئُو دَه: «نَه، اِ بُوَه، آر کسی دِ مُردَه یا رُوئِه و تِه شُو،
 توبَه می گَن.» ۳۱ ابراهیم دِ جُئُو گُت: «آر وِ موسی وُ انبیا گوشِ نیرن، حتی آر
 کسی هَم دِما مُردِه زَنَه با، هَم باور نمی گَن.»

۱ اوسه عیسی و شاگردیاش گت: «وسوسه گنه هه هی، اما هرو سی وه که باعث بانی وسوسه موئه. ۲ سی وه بیتر بی که برد آسیوای بئن و ملیش و بونیش و دریا تا یکه باعث بانی یه با که یکی د ای گچکیا بفته و گنه. ۳ پس حواسنو و خوئو با! آر برارِت گنه بکه وه نه توییخ گو، و آر توبه کِرد، بَوَخِشش. ۴ و آر روزی هفت گل وت گنه بکه و هفت گل بیا و تهت و بئه: ”توبه می کم“ تو بایس وه نه بَوَخِشی.»

۵ رسولیا و عیسی خداوند گتن: «ایمُونمُو نه زیاد گو.» ۶ عیسی خداوند جئو ده: «آر شما و قد دونه خردلی ایمو داشتوئیت تونیت و ای دار تی بُئیت که د ریشه درا و د مین دریا کاشته بو، و وه دئو اطاعت می که.

۷ «اما گوم دئونه، که غلمیش د شم زئه و گاوپاری یا چرنه نه گاویا د صرا وِرگَرده، وش بئه: ”زی بیا بنشی و سر سفره و نو بچور“؟ ۸ مه وش نمئه: ”شومیمه حاضر گو، و گمر و خدمتیم بون تا بچورم و وراشیم؛ اوسه تو خوت بچور و وراش؟“ ۹ مه وه، ممنون دار غلمیش موئه که هدشه و جا آورده؟ ۱۰ پس شما هم هه که گرد ای چیا ئی نه که وئو هد بیه و جا آوردیت، بُئیت: ”ایما غلمیا نالایقیم؛ و تنیا وظیفه مونه انجوم دئیمونه.“

شفا گرتن ده جذامی

۱۱ عیسی د سر ره خوش والا اورشلیم د سرحد بین سامره و جلیل رد می. ۱۲ اوسه هه یکه اوما و مین آبادی ای، ده جذامی او نه دینن. وئو دیر اسائین ۱۳ وا دنگ بلن هنا کِردن: «عیسی، استاد، و مورحم گو!» ۱۴ هه که عیسی وئو نه دی، وشو گت: «روئیت و خوئو نه و کاهنیا نشو بُئیت.» وئو افتان و ره و د مینجا ره د جذام شفا گرتن. ۱۵ یکی د شو هه که دی شفا گرتنه، هه چنو که خدا نه وا دنگ بلن ستایش می کِرد، وِرگشت، ۱۶ و خوشه ون و پایا عیسی و د ش تشکر کِرد. او جذامی په سامری پی. ۱۷ عیسی گت: «مر هر ده نفر شفا نگرتن؟ پس نه نفر هنی هان کجا؟ ۱۸ مه غیر ای غریوه، کسی هنی وِرنگشت تا خدا نه ستایش بکه؟» ۱۹ اوسه و او پیا گت: «وری و رو، ایمونت تو نه شفا دئه.»

اوماین پاتشای خدا

۲۰ عیسی د جئو علما قریسی که پرسیئینی پاتشای خدا کی می یایه، گت: «اوماین پاتشای خدا نه نمونه و سیل کِرده، دی، ۲۱ و کسی هم نمئه که سه گو، ها ویچه، یا ها ووجه، سی یکه پاتشای خدا ها د مین شما.»

۲۲ اوسه و شاگرديا گت: «زُموني مي يايه كه شما تمارزو داريت يكي د روزيا گر انسانيه بئينيت، اما نيمي نيت. ۲۳ مردم و نُو مَن: ”سه گو او ها ويچه“ يا ”سه گو او ها ووچه“. نروئيت د دُمُشو، و شو گوش نئيريت. ۲۴ سي يکه، هه چنو که تش پريق د په آن پريقه مي که و آسمو نه د ابي سر تا او سر روشه مي که، گر انسان هم د روز خوش هه چنيته. ۲۵ اما اول بايستي عدو زيادي بگشه و د لا ابي نسل رد بوئه. ۲۶ روزيا گر انسان موئه هه چي روزيا نوح. ۲۷ مردم مي خردن و ورميراشين و ر مي گرين و شي مي کريدن تا او روز که نوح سوار گشتي بي. اوسه لَف کيس و قر آورد د همه. ۲۸ د زُمون لوط هم هه چني بي. مردم سرگرم خردن و وراشيه و خريد فروش و کشت کار و ساخت ساز بين. ۲۹ اما روزي که لوط د سدوم کرد و در، تش و گوگرد د آسمو بارس و گرد نه نابود کرد. ۳۰ روز اوماين گر انسان هم هه چني موئه. ۳۱ «د او روز، هر که که د سر بن حونهش با و پرتالياش د مين حونه، سي ورداشين و نُو نيا و هار. و وه که ها د سر زي هم ورنگرده و حونه. ۳۲ زنته لوط نه بياري و ويرنو! ۳۳ هر که باها جو بير بکه، وه نه د دس مئه، اما هر که جونشه د دس بئه وه نه بير کرده. ۳۴ و شما ميم، د او شو د دو نفر که هان د په رخت خو، يکيشو ورداشته موئه و او يکي مي موئه و جا. ۳۵ د دو ر که و ا يک دس پر مي کن، يکي ورداشته موئه و او يکي مي موئه و جا. ۳۶ [هه چني د دو پيا که هان د سر زي، يکي ورداشته موئه و او يکي مي موئه و جا.] ۳۷ و نُو د عيسي پُرسين: ”«کجا، ا خداوند؟»“ عيسي جُو ده: ”«هر جا لاشه اي با لاشخوريا جمع موئن د اوچه.»“

۱۸

مَثَلِ آفَرْتِي كِه جَرَسِي

۱ عيسي سي شاگرديا مثلي آورد تا نشو بئه که بايس هه گراگر دعا بکن و هيچ دلسرد نوئن. ۲ او گت: «د شهري قاضي اي بي که نه د خدا زلهش مي رت و نه متجي مردم بي. ۳ هه د او شهر آفرتي بي، که گراگر مي اوما و تيش و دش مي حاس حقيشه د دشيمه بسونه. ۴ قاضي تا مدتي اعتنابي وش ننيا، اما آخرسر وا خوش گت: هر چن که مه نه د خدا زلهم مي ره و نه متجي مردم، ۵ اما و ابي حال، سي يکه ابي آفرت هه مزاحيم موئه، حقيشه مي سونم، که هه نيا و منه بياره و تنگ! ۶» اوسه عيسي خداوند گت: «اشفتيت ابي قاضي بي انصاف چي گت؟ ۷ ايسه، مه خدا و داد برگزيه يا خوش که شو و روز و درگاش مي لالکن، نيمي رسه؟

یعنی اِی کَارِ نِه هِه مَوْنَه وَا دِمَا؟^۸ وِ شِمَا مُئِم کِه وِ اِی زِیئِ وِ دَا دِشُو مِ رَسَه. وَا اِی حَال هِه کِه گِرِ اِنَسَان بِيَايَه، یَعْنِ اِیْمُونِی وِ رِی زِمِ پِیَا مِ گَه؟»

فَرِیسی وِ خِرَاجْگِیر

۹ اوسَه سِی وِئُونِی کِه دِ صَالِح بِيِیْنِ خُوشُو خَاطِرْجَمَع بِيِیْنِ وِ وَا رَفْتَارِشُو بَاقِی نِه خَوَار مِی کِرِدِن، اِی مَثَلِه اُورِد: ۱۰ «دو نفر سِی عِبَادَت رَتِن وِ مَعْبِدِ خَدَاوِنْد، یِکِی عَالِمِ فَرِیسی وِ اَو یِکِی خِرَاجْگِیر. ۱۱ فَرِیسی اِیسا وُ وَا خُوش چِنِی دَعَا کِرِد: "اِ خَدَا، تُو نِه شَکْرِ مِی کِم کِه چِی بَاقِی مَرِدِم، دُو زُو ظَالِم وُ زِنَاکَار نِیْسِم وِ اِ حَتِی نِه چِی اِی خِرَاجْگِیرِم. ۱۲ هَفْتَه اِی دُو گِل رُوژَه مِی رَم؛ دِ گِرِد چِیائِی کِه وِ دَس مِی یَارِم دَه یِک مِئِم." ۱۳ اِما اَو خِرَاجْگِیر دِیر اِیسا وُ نَا حَاس حَتِی چَشِیاشِیَه بِلِن بَگَه وَا لَا اَسْمُو. بَلِکِم مِی کُفْت وِ سِیْنَه ش وُ مِی گُت: "اِ خَدَا وِ مِیْنَه گَنَه کَار رَحْم کُو!" ۱۴ وِ شِمَا مُئِم کِه اِی پِیَا خِرَاجْگِیر، وِ نِه اَو یِکِی، صَالِح وِ حِسُو اُومَا وَا رَت وِ حُونَه. سِی یِکَه هَر کِه خُوشَه گِپ بَگَه گِچْک مَوْنَه، وِ هَر کِه خُوشَه گِچْک بَگَه گِپ مَوْنَه.»

بِئِیْلِیْت بَجُو بِيَان وِ تَهَم

۱۵ مَرِدِم حَتِی بَجُو لَه یَا نِه هَم مِی اُورِدِن وِ تَه عِیسی تَا رِیْشُو دَس بَنِيَه وُ بَر کَتَشُو بَنَه. شَاگَر دِیَا هِه کِه یِنَه دِیْن، تُو پِیْسِن وِ مَرِدِم. ۱۶ اِما عِیسی وِئُونِی هِنَا کِرِد وِ تَه خُوش وِ گُت: «بِئِیْلِیْت بَجُو بِيَايِن وِ تَهَم وِ نِه اَشُو نِه نِئِیرِیْت، سِی یِکَه پَاتَشَاپِی خَدَا سِی چِنِی گَسُونِی آ. ۱۷ وِ رَاسِی وِئُونِی مُئِم، هَر کِه پَاتَشَاپِی خَدَا نِه هِه چِی بَجَه اِی قَبُول نَگَه، وِ مِیْنِش رَه پِیَا نِمِی گَه.»

رِئِیْسِ دُولَه مَن

۱۸ یِکِی دِ گِیُونِ قُوم دِش پُرسی: «اِ اُسْتَا دِ خُو، چِی بَکِم تَا وَا رِیْثِ حِیَا تِ اَبَدِی بُوئِم؟» ۱۹ عِیسی وِش جُئُو دَه: «سِی چِی وِ مِه مِئِی خُو؟ هِیْشَکَه خُو نِی غِیْرِ خَدَا. ۲۰ هُدِیَا شَرِیْعَتِ نِه دُونِی: زِنَا نَکُو، قَتِل نَکُو، دُو زِی نَکُو، شَاهَا دِ دِرو نِه، قُرْب بُوَه وِ دَا آتِه دَا شَتُو.» ۲۱ اَو پِیَا جُئُو دَه: «گِرِد پِئُو نِه دِ جُوُونِی وِ جَا اُورِدْمَه.» ۲۲ عِیسی هِه کِه یِنَه اِشْنَفْت، گُت: «هَنِی یِه چِی گَم دَارِی؛ هَر چِی دَارِی بَفِرُوش وُ پِیْلِشَه بَر کُو دِ مِیْنِ زَارِیَا، کِه دِ اَسْمُو سِیْت گَنْج مَوْنَه، اوسَه بِیَا وُ مُرِیْدِ مِه بَا.» ۲۳ اِما اَو پِیَا، هِه کِه پِئُو نِه اِشْنَفْت غَصَبَه دَارِی، سِی یِکَه دَارِی پِیَا دَادِی دَا شَت. ۲۴ عِیسی هِه کِه دِی اَو پِیَا چِنِی غَصَبَه دَارِ بِنِه، گُت: «چِنِی سِی

پيلداريا سَخت آڪه بيان و مين پاتشاي خدا! ^{۲۵} سي يڪه رد بين شتر د سيللا
 سيزه آسوتر آتايه كه يه آيم دوله من بيا و مين پاتشاي خدا. «
^{۲۶} و نو كه ينه اِشْتَفِين، پُرسِيئِن: «پس كي تونه نجات پيا بگه؟» ^{۲۷} اما عيسى
 جُئو ده: «او چيئي كه سي آيم ممكن ني، سي خدا ممكن آ!»
^{۲۸} پطرس گت: «سيل گو، ايما حونه و زنيمو نه نيايمونه تا مريد تو بايم!»
^{۲۹} عيسى وشو گت: «وراسي، وتو مئيم، كسي ني كه حونه يا زيا براؤو يا داآ و
 بوه يا كه بچونشه و سنه پاتشاي خدا ول بگه، ^{۳۰} وه د ابي دنيا چن بروور و
 دس نيازه، و د آخرت هم حيات ابدى نصيوش نوه.»

پيشگوي عيسى د باره مردن و زنه بين خوش

^{۳۱} اوسه او دوازه نفر نه گشي وا لائي، و وشو گت: «هيسه مي ريم والا
 اورشليم، د اوچه هر چي انبيا دباره گر انسان نيسنه، مي رسه و انجوم. ^{۳۲} سي
 يڪه او نه من و دس غير يهوديا. و نو او نه مسخره و بي قرب مي گن و تفكه مون
 وش، اونه شلاق مي زنن و مي گشنش. ^{۳۳} و د روز سيم زنه موئه.» ^{۳۴} شاگرديا
 هيچگوم د پنو نه نفمسن. معني قصه ياش، سيشو پنهو بي و نفمسن كه د باره
 چه چيئي قصه مي كه.

شفا گداكور

^{۳۵} هه كه عيسى رسس و نزيكي شهر اريحا، پيا كوري نيسي و زونه ره و گدايي
 مي كرد. ^{۳۶} هه يه كه دنگ جمماقي نه كه د اوچه رد موين اِشْتَفْت، پُرسِي:
 «چه خور آ؟» ^{۳۷} وش گتن: «عيسى ناصري ها د ايچه رد موئه.» ^{۳۸} پس قازن:
 «ا عيسى، گر داوود پاتشا، وم رحم گو!» ^{۳۹} گسوني كه د نها جمعيت
 مي رتن، مناش كردن و دش حاسن كيش نگه!» اما او يئنتر قازن كه: «ا گر داوود
 پاتشا، وم رحم گو!» ^{۴۰} اوسه عيسى ايسا وهد كرد او پيا نه بيان و تهش. هه
 كه او كور اوما و نزيك، عيسى دش پُرسِي: ^{۴۱} «چي مي حاي سيت بكم؟» جُئو
 ده: «آقاي مه، مي حام چشيام بئين.» ^{۴۲} عيسى وش گت: «چشيات بئين!
 ايمونت تو نه شفا دئه.» ^{۴۳} و درجا چشيا او كور تونس بئينه و هه چنو كه خدا
 نه جلال مي ده، رت د دم عيسى. مردم هه كه يه نه ديئن، گردشو خدا نه
 ستايش كردن.

عیسی و زکای خراجگیر

^۱ عیسی رت و مین شهر آریحا و د مین شهر رد می. ^۲ د اوچه پیایی و نوم زکا بی، او رئیس خراجگیر و آیم دوله منی بی. ^۳ او می حاس بیئنه عیسی کی آ، اما د زور جمعیت نئونس اونه بیئنه سی یکه قدش گل بی. ^۴ زوتا، د نها دؤنس و د دار انجیر کوئی ای رت بالا تا اونه بیئنه، سی یکه عیسی د او ره رد می. ^۵ هه که عیسی ریس و او جا، سیلی ون و بالا و وش گت: «ازکا، زی گو و بیا و هار، سی یکه ایمر و بایس بمونم د حونه تو.» ^۶ زکا آزی اوما و هار و واری واز و خشالی ممونش کرد. ^۷ هه که مردم یه دیئن، گرد شو غرغر کیدن می گتن: «رتنه و حونه پیا گنه کاری و مونی.»

^۸ زکا د جاش هیز گرت و و عیسی خداوند گت: «آقا، ایسه نصیم داراییمه میم و ژاریا، و آر چیئی و ناحق د گسی گرتوئم، چار بروور وش ورمی گردنیم.» ^۹ عیسی و زکا گت: «ایمر و نجات اومایه و اپی حونه، سی یکه اپی پیا هم، اولاد ابراهیم آ. ^{۱۰} سی یکه گر انسان اومایه، تا گم بیه نه پیا بگه و نجات پنه.»

مثل پاتشا و ده سکه طلا

^{۱۱} هه د او حال که مردم اپی قصه یا نه می شنفتن، عیسی د دما قصه ش، سیشو مثلی آورد، سی یکه نزیک اورشلیم بی و مردم گمو می کیدن که پاتشایی خدا قرار آجلدی و اپی زیئی بیایه. ^{۱۲} پس عیسی گت: «نجیمزایه ای رت و دیار دیردسی تا سی خوش مقام شاهی نه بی ره و ورگرده. ^{۱۳} پس، ده نفر د پاکاریشه حاس و و هر گوم یه سکه طلا ده که مز سه ماه کار یه کارگر بی، و گت: «تا ورگشتن مه، و اپی پیل تجارت بکیت.» ^{۱۴} اما هم ولاتپاش که بیشو دش می ما، د لا خوشو قری آیم ر کیدن د دماش تا بنن: «ایما نمی حایم ای پیا و مو سلطنت بگه.» ^{۱۵} هه که، او و مقام شاهی ریس و ورگشت و ولات خوش. اوسه هد کرد پاکاریایی که وشو سرماییه دی، هنا بکن تا بقمه هر گومشو چنی سود کردنه. ^{۱۶} اولی اوما و گت: «آقا، سکه تو ده سکه هنی سود کرده.» ^{۱۷} آقاش وش گت: «آقری، ا پاکار خو! سی یکه د چی خیلی گم آمین بیئی، حکومت ده شهر نه میم و ت.» ^{۱۸} دوئی اوما و گت: «آقا، سکه تو پنج سکه هنی سود کرده.» ^{۱۹} آقاش و او هم گت: «و پنج شهر حکومت گو.» ^{۲۰} اوسه یکی هنیشو اوما و گت: «آقا، بفرما، یه سکه تونه. وه نه پیچنه د پروئی، نیه داشتیم. ^{۲۱} سی یکه دت زله م می رت، تو پیا سخگیری هسی. اوچیئی که ننیائیه ورمیاری و اوچیئی که

نَکاشْتِيَه، دِرُو مِ کِي. “ ۲۲ آقاش وِش گُت: ” اِ پاکارِ شَرور، تو نِه وَا حَرَفِيا حُوتِ محکوم مِ کِم. تو کِه دُونِسی مِه پِيا سَخگِیری هِيسِم کِه نَنیايَه نِه وِرميارم وَ نَکاشْتَه نِه دِرُو مِ کِم، ۲۳ پَس سِی چِی پِیلِ مِنه نَدِئِی وَ صَرافِيا تا هِه کِه وِرگِشْتِم او نِه وَا سَوَدِش بَسُونِم وَا دِما؟ “ ۲۴ وَ وَنُو کِه اوچِه اِيسائِینی گُت: ” سَکِه نِه دِش بَسُونِيت وَ بَئِيت وَ پاکارِی کِه دِه سَکِه دازَه. “ ۲۵ وَنُو جُئُو دَن: ” آقا، وَه کِه خُوش دِه سَکِه دازَه! “ ۲۶ گُت: ” وِشما مُئِم کِه، وَ هَر گِه دازَه، بيشْتَر دِئَه موئَه، اما وَه کِه نازَه، حَتِی هِه او چِئِی هَم کِه دازَه دِش گِرتَه موئَه. “ ۲۷ وَ اِيسِه او دُشْمِنِيا مِنه کِه نِمي حاسِن وَشُو سِلْطِنَتِ بَکِم، بيارِيت وِچِه وَ دِ بَرُوور مِه بَکْشِيت. “

عیسی وارد اورشلیم موئَه

۲۸ دِما اِبی قِصَهْيا، عِيسِی وَرَز هَمَه، اَفْتا وَ رَه والا اورشلیم. ۲۹ هِه کِه رَسَس وَ نَزِیکِی، اَبادی بَيت فَاجِی وَ بَيت عَنیا کِه دِ گُوءِ زیتو بَيين، دو تا دِ شاگَرْدِياشَه رِ کِرْدِ وَ وِشُو گُت: ۳۰ «رِتِ وَ اَبادی اِی کِه ها نِها رِئِو. هِه يکِه رَتِيت مِين اَبادی، گَرَه خَرِی نِه دِ اوچِه بَسْتَسَه مِئِنِيت کِه هَنی کِسی سُواریش نَوِیَه. او نِه واز بَکِيت وَ بيارِيت وِچِه. ۳۱ اَر يکِی دِئُو پُرسی: ” سِی چِی وَه نِه واز مِ کِيت؟ “ بَئِيت: ” خَداوند وَه نِه لَازِم دازَه. “ ۳۲ او دو شاگَرْدِ رَتِن وَ هَمَه چِينَه هِه چَنُو کِه عِيسِی وَشُو گُتِی، دِیئن. ۳۳ هِه کِه گَرَه خَرِی نِه واز مِ کِرْدِن، صَحُونِياش پُرسیئن: ” سِی چِی اِی گَرَه خَرِی نِه واز مِ کِيت؟ “ ۳۴ دو شاگَرْدِ جُئُو دَن: ” خَداوند وَه نِه لَازِم دازَه. “ ۳۵ پَس وَنُو گَرَه خَرِی نِه اُورْدِن وَ تِه عِيسِی. اوسَه سِترَه ياشُو نِه وَنِن وَ رِيش وَ عِيسِی نِه سُواری کِرْدِن وَ رِيش. ۳۶ هِه چَنُو کِه عِيسِی مِ رَتِ وَا نِها، مَرْدِم سِترَه ياشُو نِه وِلَه مِ کِرْدِن وَ سَر رَهش. ۳۷ هِه چَنُو کِه نَزِیکِ مِئِی وَ هَنی دِ سِرازِیری گُوءِ زیتو یِ، جَماعَتِ شاگَرْدِيا گِردِشُو وَا شاپِی خَدا نِه وَا دَنگِ بِلِن وَ سَنَه گِردِ مَعْجَزَه يابی کِه دِش دِئِینی جِلالِ مِ دَن، ۳۸ وَ مِ گِئِن:

«هورم اِپاتشاپِی کِه وَنُوم خَداوند مِ يايَه!

صُول وَ سِلامَتِ دِ اَسْمُو وَ جِلالِ دِ عَرشِ بَرِنِ با!

۳۹ قَرِی دِ عِلما فَرِيسِی دِ مِين جَمعِيتِ وَ عِيسِی گِئِن: «اَسْتاد، شاگَرْدِيا تِه عَتُو گُو!» ۴۰ عِيسِی جُئُو دَه: «وِشما مُئِم کِه اَر يَنُو بِي کِش بان، هِه اِی بَرْدِيا مِ قارَنِن.»

۴۱ اوسَه هِه کِه عِيسِی نَزِیکِ اورشلیم بِي وَ شَهْرِ نِه دِی، سِيش گِريوس ۴۲ وَ

گت: «کاشکی تو، آ تو! ایمر، دُونسی که چه چئی سیت صُول وُ سِلَامت می یاره. اما حیف که دِ چَشیات پَنهُو بیته. ^{۴۳} سی یکه او روزیا میا که دُشْمُنُونِت دُور تا دُورت سنگر می سارَن و دِ هَر لا مُحاصِرَهت می گن، عِرَضَه نه دِ هَر لا وِت تَنگ می گن، ^{۴۴} و تُونُو بَجُونتِه دِ مینت می گَشَن وِ خاک وُ خی. و بَر دِ رِی بَر دِ بَن نِمُوئَه، سی یکه تو دِ او زَمُونی که خدا وِ دِیْنِت اوما غافل مَنی.»

عیسی معبدِ خداوندِ نه تمیس می گه

^{۴۵} اوسه رت و مینِ صحنِ معبدِ وُ نیا و وِ دَر وَنِنِ دَسْفِرُوشیا، ^{۴۶} و گت: «دِ کِتُویا مقدس نیسنَه بیته که ”خُونَه مه خُونَه دعا موئَه“، اما شِما اونَه کِر دیتَه و لُونَه رازنیا.»

^{۴۷} عیسی هَر رو دِ معبدِ تعلیم می دَه. اما سَرُونِ کاهنیا و معلمیا تورات و رِئِسیا قوم، دِ دَمِ یه بین بَکَشَنیش، ^{۴۸} اما رِئِی سی نیتِشو پیا نِمی کِر دِن، سی یکه مردمِ کِر دِشو شیفته قِصَه یاش بین.

۲۰.

و چه اقتدار ایی کاریا نه می کی

^۱ یکی دِ او روزیا که عیسی مردمه دِ معبدِ خداوندِ تعلیم می دَه و خَوَرِ خُوشِ پاتشایی خدا نه موعظه می کِر د، سَرُونِ کاهنیا و معلمیا تورات واردِ گپُو نه یهودِ اومان و تِش، ^۲ و گتِن: «وَمُو بُو و چه اقتداری ایی کاریا نه می کی؟ کی ایی اقتداره وِت دِنَه؟» ^۳ عیسی جُئُو دَه: «مِه هَم دِنُو سَوَالی دارم؛ و مه بُئیت، ^۴ تعمیدِ یحیی دِ لا خدا بی، یا دِ لا انسان؟» ^۵ و نُو وَا یِک شُور کِر دِن وُ گتِن: «آر بُئیم دِ لا خدا بی، او مَنَه: ”پَس سی وش ایمو نیووردیت؟“ ^۶ و آر بُئیم دِ لا انسان بی، کِر دِ مردمِ سنگسارِمو می گن، سی یکه و ایی باوَر آن که یحیی یه پیغمَر بی.» ^۷ پَس جُئُو دَن: «نُئُونیم دِ کجانه.» ^۸ عیسی وِشو گت: «مِه هَم وِنُو نُمُئِم که و چه اقتداری، ایی کاریا نه می کم.»

مَثَلِ باغُونیا شَرور

^۹ اوسه ایی مَثَلِه سی مردمِ اورد: «پیاپی مَوسُونی کاشت و اونَه و چَن باغُو دَه و کِرا و سی مدتِ دیرِ دِرازی والا دیاری هَنی رت و سفر. ^{۱۰} دِ مَوسِمِ چِیئنِ مَصول، غَلَمی نه کِل کِر دِ و تَه باغُونیا تا بَر خُوشَه دِ میوه مَوسُو بَسُونَه. اما

باغُونیا عَلِیمِ نِه زَن وَ دَسِ پَتی وَرگَرْدَنِ وا دِما. ^{۱۱} صَحُو مُووسُو عَلِمی هَنی کِل کِرِد. اما اونه هَم زَن وَ بِي قُرپَش کِرِدَن، وَ دَسِ پَتی رِش کِرِدَن. ^{۱۲} وا ابي حال، عَلِیمِ سِئِمِه کِل کِرِد. اما اونه هَم زَمدار کِرِدَن، وَ زِن وَ دَر.

^{۱۳} «پس صَحُو مُووسُو گُت: ”چی بَکِم؟ گِرِ عزیز خُومِه کِل می کِم؛ گاس قُرپ اونه داشتوئن.“ ^{۱۴} اما باغُونیا هِه کِه گِرِ نِه دِیئن، وا یِک شُور کِرِدَن، گُتِن: ”یِه وارث آ؛ بیایت اونه بَکَشیم تا میراثش سی خُومو بوئه.“ ^{۱۵} پس اونه دِ مُووسُو وَ زِن وَ دَر وَ گُشْتَن.

« ایسه وَ گِمْونِ شِما صَحُو مُووسُو واشو چی می گِه؟ ^{۱۶} او می یایه وَ باغُونیا نِه می گُشه وَ مُووسُو نِه مِئِه وَ گِسونی هَنی.» هِه کِه مَرِدِمِ یِنِه اِشْنَفِئِن، گُتِن: «آلوت کِه نِه!» ^{۱۷} اما عیسی سِیلِشو کِرِد وَ گُت: «پس معنی او نیسنَه دِ زَبور داوود، چینه؟

کِه مئه: ”بَرْدی کِه مِعماریا رَد کِرِدَن،

بَرْدِ اصلی بِنَا بیه.“

^{۱۸} هَر گِه وَ ری او بَرْدِ بَفْتِه، حیردِه لُو موئه وَ آر او بَرْدِ بَفْتِه وَ ری کسی، اونه می تَلِقَنَه»

دِئِن خَرَجِ وَ قِیصرِ رومِ

^{۱۹} معلمیا تورات وَ سَرُونِ کاهنیا هِه کِه فَمِسنِ ابي مَثَلِه دِبارَه وَ نُو مئه، می حاسِن هِه دِ او موقِع اونه بیزن، اما دِ مَرِدِمِ زَلَه شُورَت.

^{۲۰} پس عیسی نِه گِرِئِن دِ زَبِرِ نَظَرِ وَ جاسوسیا یی کِل کِرِدَن وَ تِهش کِه خُوشُونِه صادق نِشو بئن، وَ نُو دِ دُمِ یِه بَیئن کِه دِ قِصَه یا عیسی دَسِپِیچِکی بیا بَگَن تا اونه تسلیم اقتدارِ مَحْکَمَه والی بَگَن. ^{۲۱} پس جاسوسیا دِ عیسی پُرسِئِن: «استاد، دُونیم کِه تو حقیقت نِه مئی وَ تعلیم مئی، وَ دِ گسی لادیراری نمی کی، بَلِکِم وَ راسی رَه خدا نِه یای مئی. ^{۲۲} طبق شریعت، دِئِن خَرَجِ وَ قِیصرِ سی ایما رَوَا آ یا نَه؟» ^{۲۳} اما عیسی وَ حَقَه شُوی بَرْدِ وَ گُت: ^{۲۴} «دیناری وَ مِ نِشو بئیت. نقش وَ نُومِ چِه گسی، ها وَ ری سَگَه؟» جُئو دَن: «قیصر روم.» ^{۲۵} عیسی وَ شُو گُت: «پس هین قیصر نِه بئیت وَ قیصر وَ هین خدا نِه وَ خدا.» ^{۲۶} وَ ای ترتیب، نئونِسنِ دِ جلو مَرِدِمِ اونه وَ اِقِصَه یاش بُونَن وَ دام، وَ دِ جُئوئی کِه دَه ماقِشو بَرْدِ وَ بِي کَش مَئِن.

سوال دِبارَه زَنه بَیئن مَرْدَه یا

^{۲۷} اوسه قری د فِرَقَه صدوقی که منکر زَنَه بیین مُردَهیا آن اومان و تِه عیسی،
^{۲۸} و سِوالی دِش کِردِن، گِئِن: «استاد، موسی سی ایما نیسنَه که آر پَرار یِه پیایی
 بَمیرَه وَ زَنَنَه بی اولادی بَمونَه و جاش، او پیا بایس او زَنَنَه نِه باحا تا نسلی سی
 پَرارش بَنیَه و جا. ^{۲۹} ایمدال، هفت پَرار بیین. پَرار اولی زَنَنَه ای حاس و بی اولاد
 مُرد. ^{۳۰} دِماش دوئمی ^{۳۱} و دِماش سِئمی او نِه حاس و هِه چنی هَر هفت پَرار، بی
 یکه بچَه ای بَنین و جا، مُردِن. ^{۳۲} سَر آخِر، او زَهَم مُرد. ^{۳۳} ایمدال، دِ روزی که
 مُردَهیا زَنَه موئن، وَه زَنَنَه گومشونَه؟ سی یکه هَر هفت پَرار او زَنَنَه نِه حاسِن.»
^{۳۴} عیسی وِشو جُئو دَه: «مردِم ای دنیا رَ می حان وَ شی می گِن. ^{۳۵} اما وِئو که
 قابل بان که رُوئِن و او دنیا وَ دِ مُردَهیا زَنَه بوئِن، نَه رَ می حان وَ نَه شی می کن،
^{۳۶} سی یکه دَ هیچ نیمی میرِن، سی یکه موئن چی فرشتهیا، وِئو بچونِ خدا آن، سی
 یکه بچونِ زَنَه بیَه دِ مُردَهیا آن. ^{۳۷} اما دِ بازَه یکه مُردَهیا زَنَه موئن، حتی موسی
 هَم یَنه نِشو دِئَه دِ او حَقَاتِکَه بوته تَش که خداوند، خدای ابراهیم وَ خدای
 اسحق وَ خدای یعقوب حَتَه بیَه. ^{۳۸} خدا نَه خدای مُردَهیا، بَلِکِم خدای زَنَهیا آ،
 سی یکه وَ تِه خدا، هَمَه زَنَه آن.» ^{۳۹} اوسه قری دِ معلمیا تورات دِ جُئو گِئِن:
 «استاد، عالی گتی.» ^{۴۰} وَ دَ هیشکَه جُرأت نِکِرَد که دِش چیئِ پُرسَه.
^{۴۱} اما عیسی وِشو گت: «چطور آ که مئن مسیح موعود گِر داوود پاتشا آ؟
^{۴۲} سی یکه داوود خُوش دِ کِئو رُبور مَنَه:
 «خداوند وِ خداوندِ مِه گت:

بَنشی وِ دَس راسِ مِه

^{۴۳} تا او موقع که مِه دُشمنیا تَه بِنِم وِ زیرِ پات.»

^{۴۴} ایسه، آر داوود او نِه هِنَا می گَه 'خداوند'، پس چطور موئن او گِر داوود با؟»

دِ معلمیا تورات دیری بکیت

^{۴۵} هِه چنُو که مردِم گِردِشو داشتنِ گوش می گِرتِن، عیسی وِ شاگردیاش گت:
^{۴۶} «دِ معلمیا تورات دیری بکیت سی یکه دوس دارن وا سِترَه بِلنی رَه رُوئِن وُ
 مردِم دِ کیچَه وُ بازار وِشو سِلام بکن، وَ دِ کنیسهیا پَتَرین جا نِه داشتوئِن وَ دِ
 جَشْت وُ مُمونیا بَنشِیَن دِ بالا مجلس. ^{۴۷} دِ یِه لا حونَهیا آفرتیا نِه غارت می گِن
 وَ دِ لایِ هنی، دِ ری ریا، دعاشو نِه گش می نِن. محکومیتِ یُو خیلی سَخِتر
 موئنَه.»

پیشکشِ آفرتِ ژار

۱ عیسی سبلی کرد و دور و ور و دولہ مَنیابی نہ دی کہ پیشکشیا خوشو نہ می وین دِ صَنُوقِ پیشکشِ معبدِ خداوند. ۲ دِ ای مابین، آفرتِ ژاری نہ ہم دی کہ دو سگہ مسی کچک وَن دِ صَنُوق. ۳ اوسہ عیسی گت: «وِ راسی وُتو مُئم، ابی آفرتِ ژار دِ گِردِ وُتو بیشترِ دہ. ۴ سی یکہ وُتو گِردِشُو دِ زیادی دارايشُو دَن، اما ابی رَ دِ دَس تَنگی خوش، گِردِ روزیشہ دہ.»

پیشگویِ خُروی معبد

۵ ھہ کہ قری دِ بارہ معبدِ خداوند قصہ می کِردن، کہ چطور وا بردیا قِشَنگ وُ پیشکشیا وَخمی قِنج بیہ، عیسی گت: ۶ «او روزیا می یاتہ کہ دِ چئی کہ ایچہ می نیت، بَر دی وِ ری بَر دی ھنی نیمی مَوَنہ، بَلِکِم گِردِشُو می رِمہ.» ۷ اوسہ او نو دِ عیسی پُرسین: «اُستاد، ابی چیا کی اتفاق مِفَتہ و نِشَوَنہ نِزیک بَینِشُو چِینہ؟» ۸ عیسی جُتو دہ: «خَواسَتُو با کہ دِ رَہ وِل نوئیت، سی یکہ خیلی یا وُ نُوَم مہ می یائِن وُ مَئِن: ”مہ ھہ وِنہ آم“ وُ ”زُموِن موعود رَسسہ.“ نَریت دِ دُمِشُو.

۹ و ھہ کہ خَوَرِ جَنگیا و بَلِشُویا نہ اِشَنفَتیت زَرَتِلاق نوئیت. سی یکہ می بایس اول یَنو اتفاق بَفَتہ، اما جَلدی نِمَوَنہ وِ آخِرِ زَمُو.» ۱۰ اوسہ وِشُو گت: «قومی و تیشکِ قومی ھنی و مملکتی و تیشکِ مملکتی ھنی ورمیسہ. ۱۱ زمی لَرزہیا سخت و قَطی و طاعون دِ جایا جور وا جور میا، اتفاقیا خیلی گنی مِفَتہ کہ آیم زَرَتِلاق مَوَنہ، و نِشَوَنہ یا گنی دِ آسَمُو ظاہر مَوَنہ.

۱۲ اما وِرزِ یَنو ھمہ، شِما نہ می رن، عَدُوَتُو مَئِن و مِئِنُو و کَنِیسہ یا وُ ھَلِفَدونیا، و سَنہ نُوَم مہ، شِما نہ مَوَرِن و تہ پاتشایا و والیا. ۱۳ و یہ سِیَنُو مِجالی مَوَنہ تا شَھادَتی بَئیت. ۱۴ پس، یہ نہ خو بَسپاریت و وِیرتُو کہ دِ نِھاتِرِ دِلدِھول نوئیت کہ چطور جُتو بَئیت. ۱۵ سی یکہ مہ و شِما گُوم و حِکمتی مِئِم کہ ھِیچکُوم دِ دُشَمِنیائُو نَتُونِن دِ وِرش بَسَن یا بَنِن و تیشکِ واش. ۱۶ حتی دَاآ و بُوہ و بَرارُونتُو و قُوم وُ خویشاتُو و رَفِیقِیائُو شِما نہ تسلیم دُشمہ می گن و قری دِتُو ھم می کُشن. ۱۷ گِردِ مَرِدِم و سَنہ نُوَم مہ دِ شِما نَفرت می رن. ۱۸ اما می ای دِ سَرِتُو گم نِمَوَنہ. ۱۹ وا طاقَت وُ پایاری، جُونتُو نہ نجات مِئیت.

۲۰ «اما ھہ کہ بَئینیت اورشلیم و محاصرہ لَشکریا دِراومایہ، دُونسوئیت خُرویش نِزیک آ. ۲۱ اوسہ وُتونی کہ ھان دِ ولاتِ یهودیہ، بَجِیئِن و گُویا و وُتونی

کِه هان دِ شهر، دِ شهر بَگن وِ دَر، وِ نُونی کِه هان دِ صَرا، نِیان وِ شهر. ^{۲۲} سی یَکِه او روزیا، روزیا مکافات آ، کِه گِردِ او چِیائی کِه دِ نِیسَنهیا مقدس نِیسَنه بیه وِ اَنجُوم می رَسه. ^{۲۳} هِرو سی زَنُونی کِه دِ او روزیا اُوس بان وِ دالکِه یایی کِه بچِه وِ شیرشُو با، سی یَکِه چَمَر گِپی، اِی دِبارِه می رَه وِ اِی مِردِم گرفتارِ عَضُوبِ خِدا موئن. ^{۲۴} وِ نُو مِفَتَن وِ دِم شِمشیر وُ دِ مِین گِردِ قُومیا هَنی مُورنِشُو وِ اسیری، وِ اورشلیم دِ زِیر پایا غِیر یهودیا لَقه سا موئِه تا اوسه کِه دُورِه غِیر یهودیا وِ آخِر بَرَسه. ^{۲۵} «وِ نِشُونه یایی دِ اَفَتُو وُ ماه وِ آساره یا دِیاری موئِه، وِ ری زِی، قُومیا دِ تِلاظِم دریا پریشُونُو مَخشوش موئن. ^{۲۶} مِردِم دِ زَلَه خِیالِ او چِیائی کِه وِ سَرِ دِنیا می یایِه دِ هوش می رَن، سی یَکِه نظم وُ ثبات آسُمونیا دِرمیان وِ رِکِه رَک وُ دِ بِنِ می رَن. ^{۲۷} اوسه گِرِ انسانِه مِئین کِه وِ اِ قدرت وِ جِلالِ عظیم دِ اُوری می یایِه. ^{۲۸} اما هِه کِه اِی چِیا شِروع بوئِه، راس بَسیت وُ سَریاتو نِه بیریت بالا، سی یَکِه راهایِ شِما نِزیک آ.»

^{۲۹} وِ عِسی اِی مَثَلِه نِه سِیشُو اُورد: «سِیل بَکیت وِ دارِ اَنجیر وِ دارِ درختیا هَنی: ^{۳۰} هِه یَکِه بَلگ مِئِن، شِما مِئینیت وِ می قَمیت کِه تاوَسُو نِزیک آ. ^{۳۱} وِ هِه وِ چِی هَم، هِه کِه شِما بَئینیت اِی چِیا اِتفاق مِفَتِه، می قَمیت کِه پاتشایی خِدا نِزیک بیه. ^{۳۲} وِ راسی وُ تو مِئِم، تا گِردِ اِی چِیا اِتفاق نِفَتِه، اِی نسل دِ بِنِ نِمی رَه. ^{۳۳} آسُمونُو زِی دِ بِنِ می رَه، اما قِصه یا مِه هِیچ دِ بِنِ نِمی رَه. ^{۳۴} «اما وِ هوش بایت، نَکِه عیاشی وِ مَسی وِ دِلدِهولیا زِنه نِی، دِلتُو نِه سَخَت بَگِه، وِ او روز نُوهلمُونِه چِی تِله ای غافلگِیرتُو بَگِه. ^{۳۵} سی یَکِه، او روز وِ سَرِ گِردِ مِردِم دِ سَرتاسِرِ دِنیا می یایِه. ^{۳۶} پَس هِه وِ هوش بایت وُ حواسِتُو با وِ دِعا بَکیت تا بَتُونیت دِ گِردِ اِی چِیا کِه وِ زِیئِ اِتفاق مِفَتِه، دِ اَمُو بایت وِ دِ حُضورِ گِرِ انسان بَسیت.»

^{۳۷} عِسی هَر رُو دِ مَعبِدِ خِداوند تَعَلیم می دَه، اما شُو دِ شهر می رَت وِ دَر، وِ رِی بِناری او گُوء کِه نُومش زِیتُو بی، شُو نِه وِ صُو می اُورد. ^{۳۸} وِ شَفَقِ صُو مِردِم سی اِشْتَفَن قِصه یاش جَمع مِوین دِ مَعبِدِ خِداوند.

۲۲

خِیانت یهودا

^۱ وِ اما عیدِ فَطیر کِه وِ پَسَخِ مَعروف آ نِزیک مِی. ^۲ سَرُونِ کاهنیا وُ مَعلمیا تورات دِ دُم رَئی بِنِین کِه چَطور عِسی نِه بَکُشن، سی یَکِه دِ مِردِم زَلَه شُو می رَت.

۳ اوسه ابلیس رت د جلد یهودا، معروف و اسخریوطی که یکی د دوازه شاگرد بی. ۴ یهودا رت و ته سرون کاهنیا و فرموندهیا نگبونیا معبد، و واشو گپ گفت کرد که چطور عیسی نه و دسشو تسلیم بکه. ۵ و نو خُشال بین و توافق کردن مبلغی وش پان. ۶ یهودا هم قبول کرد و د دم مجالی بی تا دیر د چش مردم، عیسی نه وشو تسلیم بکه.

شوم آخر

۷ پس روز عید فطیر که می بایس بزه پسخ فرونی با، رسس. ۸ عیسی، پطرس و یوحنا نه کل کرد، و وشو گت: «ریت و شوم پسخ نه سیمو تیارک بیئیت تا بحوریم.» ۹ دش پرسین: «کجا می حای تیارک بیئیم؟» ۱۰ وشو جئو ده: «هه یکه پانو نه نیایت د مین شهر، پیایی وا کیزه او مئینیت. د دومش ریت و مین حونه ای که او می ره وامی. ۱۱ و صحوحونه بیئت: "استاد مئه: مموحونه ها کجا تا شوم پسخ نه وا شاگردیام بحوریم؟" ۱۲ او بالاحونه گپ و فرش کرده ای وشو نشو مئه. دوچه تیارک بیئیت.» ۱۳ اوسه و نو رتن و همه چینه هه چئو که عیسی گتی، پیا کردن و پسخ نه تیارک دیئن.

۱۴ هه که ساعت مقرر رسس، عیسی وارد رسولیاش نیشس و سر سفره. ۱۵ اوسه عیسی وشو گت: «چنی دلم می حاس که ورز عدو کشیئیم ای پسخ نه وائو بحورم. ۱۶ سی یه وئو مئم که د د وه نمحورم تا اوسه که د پاتشایی خدا و آنجوم خوش برسه.» ۱۷ پس پیاله ای گرت و شکر کرد و گت: «یه نه بیریت و د مین خوتو بر بکیت، ۱۸ سی یکه وئو مئم که د د موصول مو ورنمی راشنم تا پاتشایی خدا بیا.» ۱۹ هه ایطور نونه گرت، شکر کرد و گت کرد و وشو ده و گت: «یه بدن مننه که سی شما دئه موئه. یینه و یای مه و جا بیاریت.» ۲۰ هه و ایی صورت، دما شوم پیاله نه گرت و گت: «ای پیاله، نشونه عت تازه آد خین مه، که و سنه شما می ریزه. ۲۱ «اما دونسوئیت که دس وه که و مه خیانت می گه، و دس مه ها د سفره. ۲۲ آلت، گر انسان هه چئو که قرار بیه، می ره، اما هرو سی وه که او نه تسلیم دشیمه می گه!» ۲۳ اوسه شاگردیا نیان د پرسینه د یک، که گومشو چنی کاری می گه.

کی د همه گپتر آ

۲۴ هه چنی بحتی افتا د مینشو که گومشو د همه گپتر آ. ۲۵ عیسی وشو گت: «پاتشایا قومیا هنی وشو آقایی می کن و حاکمیاشو ولی نعمت، حنه موئن،

۲۶ اما شِما چنی نوئیت؛ بَلِکِم وَه کِه دِ مینِ شِما گِپتر اَ بایسِ گِچکترِ با، وَ رهبرِ بایسِ چی پاکارِ با. ۲۷ سی یکه گمی گِپترِ آ، وَه کِه وَ سِرِ سِفَرِه می نشینَه یا وَه کِه خدمتِ می گه؟ مَه چنی نی وَه کِه نِشِسَه وَ سِرِ سِفَرِه؟ اما مَه دِ مینِ شِما چی پاکارِ اِم.

۲۸ «اما شِما گسُونی هیسیت کِه دِ سختیا وَ عَدُوِیا مَه دِ لارِگِ مِ بیئیت. ۲۹ پس هه چنو کِه بُوَهَم، پاتشاپی وَ مَه عطا کِرد، مَه هَم وَ شِما عطا می کِم. ۳۰ تا وَ سِرِ سِفَرِه مَه دِ پاتشاپی مَه بُوَوریت وَ وِراشْنیت وَ وِری تَخْتیا بَنَشینیت وَ وِ دُوآزَه طایفَه اسرائیلِ داوری بَکیت.

۳۱ «اِ شِمعون، اِ شِمعون، دُونَسو: شِیطو اِجَارَه حاسِ شِما نِه چی گِیم اِلکِ بَگَه. ۳۲ اما مَه سی تو دعا کِردِم تا ایْمونِت دِ بِن نَرُوئَه پَس هه کِه دُوآزَه وِرگشتی، ایْمونِ بَرارونِتَه سِمِر نیه دار.» ۳۳ اوسَه شِمعون جُو دَه: «اِ خداوند، مَه حاضِر اِم وَ او تُو بَفتِم وَ هِلِفْدُو وَ واتِ بَمیرِم.» ۳۴ عیسی جُو دَه: «وِراسی وَ تو مُئِم اِ پطرس، اِمرو وِرز بُونِگِ کَله شیر، تو سه گِل حاشا می کی کِه مَه نِه می شناسی.»

۳۵ اوسَه عیسی دِشو پُرسی: «مَه زَمونِی کِه شِما نِه بی کیسه پیل وَ بارکولَه وَ اُورسی کِل کِردِم، هُوَجَه تُو وَ چیئِ اُفتا؟» جُو دَن: «نَه، وَ هیچ چی.» ۳۶ عیسی وَ شو گت: «اما ایسه هَر گَه کیسه پیل یا بارکولَه ای دارَه، وَه نِه وِر دارَه وَ اَر شِمشیرِ نازَه، جُو مَه شَه بَفروشه، شِمشیرِ بَسونَه. ۳۷ سی یکه وَ تُو مُئِم ای نِیسَنَه کِتویا مقدسِ بایسِ دِ بارَه مَه وَ اَنجومِ بَرَسَه کِه: او دِ خطاکاریا وَ حِسو اوما، وَ دُرسی، او چیئِ کِه دِ بارَه مَه نِیسَنَه بیه، ها موئَه.» ۳۸ شاگردیا گتن: «اِ آقا، سیلِ گُو، دو شِمشیرِ داریم.» عیسی وَ شو گت: «بَسَه!»

دعا دِ گُوَ زیتو

۳۹ اوسَه عیسی کِرد وَ دَر وَ دِ رِی عادت، رائی گُوَ زیتو بی وَ شاگردیاش هَم رَتِن دِ دُمَش. ۴۰ هه کِه رَسینِ وَ او مَلَه، وَ شو گت: «دعا بَکیت تا دِ اِمْتِخو نِفْتیت.» ۴۱ اوسَه عیسی وَ قَد پرت کِردِن بَرَدی دِشو دیرِ گرت، وَ زُونی رَه وَ چنی دعا کِرد: ۴۲ «اِ بُوَه، اَر ارادَه تَوَنَه، ای پیالَه نِه دِ مَه دیرِ گُو؛ اما وا ای حال نَه حاسَه مَه، بَلِکِم ارادَه تو وَ اَنجومِ بَرَسَه» ۴۳ اوسَه فرشته ای دِ آسَمو وَ شِ ظاهر بی وَ او نِه تقویت کِرد. ۴۴ پس هه کِه دِ جَرِتاوَ قَطَرَه یا خِی می تُوکِسِ وَ رِی زِمی. ۴۵ وَ هه کِه دِ دعا هیزِ گرت، وَرگشتِ وَ تَه شاگردیا، دی کِه دِ زورِ عَم وَ غُصَه حُفْتینَه. ۴۶ وَ

وَشُو گُت: «سی چی هایت دِ حُو؟ وریسیت وُ دعا بکیت تا نِفْتیت دِ اِمْتِحُو.»

عیسی نه می رن

^{۴۷} عیسی هنی داشت قِصَه می کِرد که بُری دِ رَه رَسِین. او پیاگه، یهودا، یکی دِ او دُوارَه شاگرد، رَه نه وِشُو نِشُو می دَه. او رت و نَزیکِ عیسی تا اونَه ماچ بگه. ^{۴۸} اما عیسی وِش گُت: «ا یهودا، یعنی گُر انسانه وا ماچی تسلیم می کی؟» ^{۴۹} هه که وِنُو که دورِ عیسی بیین فَمِسن ها چی موئَه، گُتن: «ا آقا، شمشیریا مُو نه بگشیم؟» ^{۵۰} اوسه یکیشو عِلِم کاهن اعظمِ نه وا شمشیر رَه و گوش راسشه بُری. ^{۵۱} اما عیسی گُت: «دَس نِیه داریت.» و دَس نیا و گوش او پیا وُ شفا دَه. ^{۵۲} اوسه عیسی ری کِرد و سَرُون کاهنیا و فرموندهیا نِگبُونیا معبد و گپونی که سی گرفتار کِردنِش اوماینی، گُت: «مَر مه رازنِم که وا گرز وُ شمشیر اومایتَه و سِراغِم؟» ^{۵۳} هر رو دِ مین معبد وا تُو بییم و شِما دَس و مه دراز نِکِردیت. اما اوسه گه، گه شِمانَه وُ گه قدرتِ تاریکی آ.»

^{۵۴} اوسه اونَه گِرتن وُ بُردن وِ حُونَه کاهنِ اعظم. پطرس دیرادیر دِ دُمِش می رت. ^{۵۵} دِ مینجا حُوشِ حُونَه، تَشی وِرگَنه بی و قَری دُورِش نِشِینی. پطرس هَم نِشَس دِ مینشُو. ^{۵۶} دِ اِی موقِع، کنیزی دِ روشنایی تَش او نه دی وُ گز بُری وِش و گُت: «ای پیا هَم وارد عیسی بی!» ^{۵۷} اما پطرس حاشا کِرد و گُت: «ا زَننه، مه او نه نِمی شناسِم!» ^{۵۸} دِما گِری، یکی هنی او نه دی وُ گُت: «تو هم یکی دِشُونی!» اما پطرس دِ جُئو گُت: «ا پیا، مه دِ وِنُو نیسِم!» ^{۵۹} نَزیکِ یه ساعت دِش رت، هه چُنو یکی هنی وا اطمینو گُت: «حتمی ای پیا هَم واش بی، سی یکه او هَم جلیلی آ!» ^{۶۰} اما پطرس دِ جُئو گُت: «ا پیا، مه نُئونم ها چی مُئی!» درجا هه چُنو که هنی داشت قِصَه می کِرد، کله شیر بُونگ رَه. ^{۶۱} اوسه عیسی خداوند ریشَه لِرَن وُ سیلی و پطرس کِرد، و پطرس قِصَه شَه اُورد و ویر که گتی: «امرو وِرز یکه کله شیر بُحُونَه، سه گل مینه حاشا می کی.» ^{۶۲} اوسه پطرس کِرد و دَر وُ روارو گِریوس.

لُقوز ونه و عیسی

^{۶۳} وِنُونی که عیسی نه گرفتار کِردینی وُ زیر نظر داشتِن، وِش لُقوز می وِنن و می رَنش، ^{۶۴} چَشیاشه هَم بَسْتینی وُ می گُتن: «ایسه نبوت گُو وُ بو کی ها تو نه می رَنه؟» ^{۶۵} و دِما گن وُ فاشیا زیاد وِش کِفر هَم می کِردن.

عیسی د حضور شورا یهود

٦٦ هه یه که بی و صو، شورای مشایخ قوم، یعنی سرون کاهنیا و معلمیا تورات، و یکتیری جمع بین و عیسی نه احضار کیردن و شورشو. ٦٧ و گتن: «آر تو مسیح موعودی، و ایما بو؟»

عیسی جئو ده: «آر بیئم، قصه مه باور نمی کیت، ٦٨ و آر دئو بیسیم، جئومه نیمیئت. ٦٩ اما دیساتما، گر انسان می نشینه و دس راس قدرت خدا.» ٧٠ گردشو و یکتیری گتن: «پس یعنی تو گر خدایی؟» عیسی د جئو گت: «شما مئیئت که هیسم.» ٧١ اوسه گتن: «د چه هوجه ای ها و شاهد؟ ایما خومو د گیش اشنفتیم.»

٢٣

عیسی د محکمه پیلاتس و هیروودیس

١ اوسه گرد شورا وریسان و او نه بردن و ته پیلاتس والی رومی ٢ و نیان و بختم زئه و گتن: «ای پیا نه د یه تصقیرکار دیئمو که قوم ایما نه د ره و در می که و جلو مو نه می ره تا خراج و قیصر نییم و مئه مسیح موعود آ یعنی یه پاتشاه آ.» ٣ اوسه پیلاتس دش پرسی: «تو پاتشاه یهودیایی؟» عیسی د جئو گت: «تو چنی گتی!» ٤ اوسه پیلاتس و سرون کاهنیا و مردم گت: «مه هیچ تصقیری د ای پیا نیمیئم.» ٥ اما وئو جرسن و گتن: «او د سرتاسر ولات یهودیه، د ولات جلیل تا حتی هه و یچه، مردم نه و تعلیم خوش آنتریک می که.»

٦ هه که پیلاتس یه نه اشنفت، پرسی که یعنی ای پیا جلیلی آ. ٧ و هه که فمس که عیسی د قلمرو مکه هیروودیس آ، او نه کل کرد و ته هیروودیس حاکم که د او موقع د اورشلیم بی. ٨ هه که هیروودیس حاکم عیسی نه دی، خیلی خُشال بی، سی یکه خیلی وخت بی، می حاس بیئنه ش. پس بنا و او چیئی که دباره عیسی اشنفتی، و امید یه بی که معجزه یابی دش بیئنه. ٩ پس سؤالیا زیادی د عیسی کرد، اما عیسی هیچ جئوی وش نده. ١٠ سرون کاهنیا و معلمیا تورات که د اوچه بین، سخت وش بختم می زن. ١١ هیروودیس و سروازباش هم عیسی نه بی قریش کیردن و دسش و زن. اوسه جومه شاهونه ای کیردن د ورش و ورگردنیش و ته پیلاتس. ١٢ د او روز، هیروودیس و پیلاتس بنا دوسی و یکتیری نیان، سی یکه جلوتر مابینشو دشمنی بی.

۱۳ پيلاتس، سَرُونِ كَاهِنِيا وَ گُپُونِ قُومِ وَ مَرِدِمِ نِه حاس، ۱۴ وَ وِشُو گُت: «شِما اِي پِيا نِه وَ بَخْتِمِ دِ رَه دِرْاوردِنِ مَرِدِمِ، اوردِيته وَ تِه مِه. اما دُونِيتِ كِه مِه دِ وَرِ رِيئُو او نِه بازجويِ كِرِدِمِ وَ هِيچِ تَصْقِيرِي دِ چِيئِي كِه شِما وِشِ مِي وَنِيتِ پِيا نَكِرِدِمِ. ۱۵ حَتِي هِيروديسِ هَمِ هِيچِ تَصْقِيرِي پِيا نَكِرِدِمِ، سِي يِه وَه نِه وَرگَرْدِنِ وَ تِه اِيما. هِه چُنُو كِه مِي نِيتِ، كَارِي نَكِرْدَه كِه حَقِشِ مُرْدَه با. ۱۶ پَسِ مِه او نِه شِلاقِ مِي زِنِمِ وَ آزادِشِ مِي كِم.» ۱۷ [دِ هَر عِيدِ پَسِخِ، بِنَا وَ يِه بِي كِه پِيلاتسِ مِي بايسِ يِه نَفَرِ زَنْدُونِي نِه سِيشُو آزادِ بَگَه.]

۱۸ اما وَنُو يِه دَنگِ وا يِكْتَرِي قَارَنِنِ: «اِي پِيا نِه دِ مِينَه وَرِدارا! باراباسِه سِيمُو آزادِ گُو.» ۱۹ باراباسِ وَ سُنَه شورشِي كِه دِ شَهَرِ بِيئِي وَ هَمِ سِي خَاطِرِ اِيْمِ كُشِي دِ هِلْفِدُو بِي. ۲۰ پِيلاتسِ كِه مِي حاسِ عيسِي نِه آزادِ بَگَه، يِه گِلِ هَنِي وَ اِشُو قِصَه كِرِدِمِ. ۲۱ اما وَنُو هِه چُنُو مِي قَارَنِنِ: «مِصلوبِشِ گُو، او نِه مِصلوبِشِ گُو!» ۲۲ پِيلاتسِ سِي گِلِ سِئِمِ وِشُو گُت: «سِي چِي؟ چِه گِنِي اِي كِرْدَه؟ مِه كِه هِيچِ تَصْقِيرِي سِي كُشْتِنِشِ پِيا نَكِرْدِمَه. پَسِ او نِه شِلاقِ مِي زِنِمِ وَ آزادِشِ مِي كِم.» ۲۳ اما وَنُو وا دَنگِ بِلِنِ جُرِسِنِ كِه وَ صَلِيبِ بَوئَه. اَخْرَسَرِ قَارَه شُو غَالُو بِي. ۲۴ وَ پِيلاتسِ چِيئِي كِه مِي حاسِنِ، هُد دَه. ۲۵ وَ او پِيايِي نِه كِه سِي شورشِ وَ قَتْلِ دِ هِلْفِدُو بِي، وَ جَمْعِيَتِ آزادِيشَه مِي حاسِنِ، رَاها كِرِدِمِ اما عيسِي نِه وِشُو سِپَرْدِ تا هَر طُورِ مِي حانِ وِشِ رِفْتارِ بَگِنِ.

وَ صَلِيبِ كُشِيئِنِ عيسِي

۲۶ هِه كِه عيسِي نِه مُتُورِدِنِ، پِيايِي وَ نُومِ شَمْعُونِ دِ مَرِدِمِ قِيروانِ، كِه دِ سَرِ زِمِي مِي ما وَ شَهَرِ، گِرِتِنِ وَ صَلِيبِ نِه نِيانِ وَ رِي كُولِشِ، وَ وادارِشِ كِرِدِنِ وَه نِه دِ پُشتِ سَرِ عيسِي كُولِ كُشِ بَگَه. ۲۷ بُرِي وَ شُرِي دِ مَرِدِمِ، وَ زَنُونِي كِه مِي كُوفَتِنِ وَ سِينَه شُو وَ وَشْتِ واوِيلا مِي كِرِدِنِ دِ دُومِشِ اُفْتانِ وَ رَه. ۲۸ عيسِي وَرگِشْتِ وَ وِشُو گُت: «اِ دُخْتَرُونِ اورشليمِ، سِي مِه نَكِرِيوِيَتِ، بَلِكِمِ سِي خُوئُونُو بَچُونُو بَكِرِيوِيَتِ! ۲۹ دُونِسُوئِيتِ رُوِيَايِي مِي يَايَه كِه مَنَّ: "حُشالِ زَنُونِ مَزَا، حُشالِ اِشْكَمِيَايِي كِه هِيچِ بَچَه نِيُورِدِنَه وَ سِينَه يايِي كِه شِيرِ نَدَنَه!" ۳۰ هِه دِ او مَوْعِ وَ كُويَا مَنَّ: "بِفْتِيتِ وَ رِي اِيما!" وَ تَپَه يَا مَنَّ: "اِيمانِه بَبُوشِنِيتِ!" ۳۱ سِي يَكِه اَرِ وا چُو تَرِ چِنِي بَگِنِ وا چُو حُشَكِ چِي مِي گِنِ؟»

۳۲ دو پِيا هَنِي هَمِ كِه هَر دِكِ جَنائِتْكارِ بِيئِنِ، مُتُورِدِنِ تا وارِدِ عيسِي بَكُشِنِ. ۳۳ هِه كِه رَسِسِنِ وَ جايِي كِه نُومِشِ جُمُجَمَه بِي. عيسِي نِه وارِدِ او دو پِيا جَنائِتْكارِ

گشین و صلیب، یکی نه د لا راسی او و او یکی نه د لا چپ. ^{۳۴} عیسی گت: «ا بوه، ینونه بَوخس، سی یکه نُئوَنن چی می گن.»

اوسه پشک وین تا جومه یاشه د مین خوشو بر بگن. ^{۳۵} مردم سی سیل کیده ایسائینی و گپون قوم هم و لُقوز می گتن: «ای پیا باقی نه نجات ده، آر مسیح موعود آ و برگزیه خدا آ، ایسه خوشه نجات بئه.» ^{۳۶} سروازیا هم وش قاف شن و رتن و نزیکش، شرو قیزسه وش می دن ^{۳۷} و می گتن: «آر تو پاتشاه یهودی، خوته نجات به.» ^{۳۸} دس نیسنه ای هم د بالا سرش گوفتینی که: «ینه آپاتشاه یهودیا»

^{۳۹} یکی د او جنایتکاریا که و صلیب دُر بیئی، گن و فاش کئو و عیسی گت: «مر تو مسیح موعود نیسی؟ ایمانو خوته نجات به!» ^{۴۰} اما او یکی تویس وش و گت: «د خدا زلهت نمی ره؟ تو هم های د زیر هه او حکم. ^{۴۱} حکم ایما حقمونه، سی یکه سزا کاریا مونه، اما ای پیا هیچ تصقیری ناره.» ^{۴۲} اوسه گت: «ا عیسی، هه که و پاتشایی خوت رسی، مه نه هم بیار و ویر.» ^{۴۳} عیسی جئو ده: «و راسی، وت مئم، ایمر و وارد مه های د بهشت»

مردن عیسی

^{۴۴} نزیک ساعت دوازه ظهر بی که تاریکی گرد او دیاره گرت د ور و تا ساعت سه بعظهر گشس. ^{۴۵} سی یکه آفتو د برجه ایسائی. و هه د ای موقع پرده معبد خداوند د مینجا بی و دو گت. ^{۴۶} اوسه عیسی و دنگ بلن گت: «ا بوه، روح خومه مئم و دسیا تو.» ینه گت و هناسه آخیره گشی. ^{۴۷} هه که فرموند ه سروازیا، ینه دی، خدا نه جلال ده و گت: «و راسی که ای پیا بی گنه بی.» ^{۴۸} مردمی هم که سی سیل کیده جمع بیئینی، هه که او چیا نه که اتفاق آفتا، دیئن، هه چنو که می گوفتن و سینه یاشو، ورگشتن و خونه یاشو. ^{۴۹} اما گرد آشنایا عیسی، و زئونی که د جلیل د دمش اومایینی، د دیر ایسائینی و سیل کون ای اتفاقیا بین.

نیاین عیسی د فور

^{۵۰} د اوچه پیا یهودی ای بی و نوم یوسف د شهر راقه، یکی د شهریا یهودیه، پیا خو و صالح و دُر سکاری بی، او و یکه د اعضا شورای یهود بی، ^{۵۱} اما و رای و کردار شورا موافق نوی. و و شوق چش و ره پاتشایی خدا بی. ^{۵۲} ای پیا رت و ته پیلاتس و جنازه عیسی نه حاس. ^{۵۳} اوسه اون هه اورد و هار و پیچن د گفنی که د

گتون بی و نیا د مقبره‌ای که د برد تراشتیسی و تا اوسه کسی نه د اوچه نئیایی. ^{۵۴} او روز، «روز آماده بیه سی عید» بی و چیئی و شروع روز شبات نَمئی. ^{۵۵} زُنونی که د جلیل وارد عیسی اُماییی، رتن د دُم سَر یوسف. و جا مقبره و یکه چطور جنازه نه دوچه می نیئن، دیئن. ^{۵۶} اوسه ورگشتن و حونه، سدر و کافور و رِغونیا خوشبو آماده کِردن و د روز شبات طبق حکم شریعت یهود استراحت کِردن.

۲۴

زَنه بیین عیسی

^۱ د شَقَق صُو، روز اول هفته، زُنو سدر و کافور و رِغونیا خوشبوئی نه که آماده کِردیئی، و اُخوشو ورداشتن و رتن و مقبره. ^۲ و دیئن که برد د وِر مقبره پلسه و لای. ^۳ و هه که رتن و امین مقبره، جنازه عیسی خداونده پیا نکرِدن. ^۴ د اتفاق که اُفتائی ماقِشو بُردی که یِگی دو پیا و اُجومه یا نیرداری ایسان د لِفِشو. ^۵ زُنو د زَله، سَرِشو نه وِن و هار، اما او دو پیا و شو گئِن: «سی چی زنه نه د مین مُرده‌یا می جوریت؟ ^۶ او دیچه نی، بَلِکم زنه بیه! و ویرتو بیاریت اوسناکه که د جلیل بی، چی وئو گئی. ^۷ گت که گر انسان بایس و دَس گنه کاریا تسلیم بوئه، و صلیب گشیه بوئه و د روز سِئِم زنه با.» ^۸ اوسه زُنو قِصه‌یا عیسی نه اُوردن و ویر ^۹ و هه که د مقبره ورگشتن، همه چی نه و یازه رسول و باقی گئِن. ^{۱۰} زُنونی که ای خَوَره و رسولو دَن، مریم مجدلیه، یوآنا و مریم داا یعقوب و باقی زُنونی که واردشو بیین. ^{۱۱} اما رسولیا گته زُنو نه هله پله دُونِسِن و قِصه یاشو نه باور نکرِدن. ^{۱۲} و ای هه، پطرس وریسا و دُوئِس والا مقبره و دُولو بی سیل کِرد، اما چیئی غیر گفه نی. پس هه چنو که د ای جریان بلاجیش اوماپی، ورگشت و حونه.

د زه عِمائوس

^{۱۳} هه او روز، دو نفر دِشو می رتن والا آبادی ای و نُوم عِمائوس، که د دو فَرَسَخی اورشلیم بی. ^{۱۴} وئو د باره گِرد ای چیائی که اتفاق اُفتائی و اِیکتری قِصه می کِردن. ^{۱۵} هه چنو که سرگرم دَم تَقه بیین، عیسی، خوش، و تِشو اوما و هُمَره شو بی. ^{۱۶} اما اونه نَشناختن سی یکه چَشیاشو د یکه اونه بَشناسن، بَسْتیسی. ^{۱۷} عیسی دِشو پُرسی: «د مین زه، د باره چی دَم تَقه می کِردیت؟» وئو و

قیافه غم دباری، بی کش ایسان. ^{۱۸} یکی دِشو که نومیس کیتوپاس بی جُتو ده وش گت: «مری تو تنیا گسی غریو د اورشلیمی که د جریانیا مین اپی روزیا بی خوری!» ^{۱۹} عیسی دِش پُرسی: «چه چیئی؟» وُنو وش گتن: «او چپائی که و سر عیسی ناصر ی رت. او پیغمری بی که د پیشگاه خدا و تِه گِردِ مردِم، کاریا و گُوم پُر قدرتی داشت. ^{۲۰} و چطور سرون کاهنیا و گپونمو اونه دن تا و مرگ مکوم بوئه و کشینش و ری صلیب. ^{۲۱} اما ایما امیدمو و یه بی که او هه او گسی با که قرار ا اسرائیلیه راهایی بئه. علاوه بر یه، الان سه روز آها د اپی جریانیا می ره. ^{۲۲} د یه گذشته، قری د زبونی هم که هان د مینمو، ایمانه حیرو کِردنه. وُنو ایمر و شفق صو رتن و مقبره، ^{۲۳} و هه که جنازه عیسی نه پیا نکر دن، اومان، و ایما گتن فرشته یابی د رویا دیننه که وشو گتته عیسی زنه آ. ^{۲۴} اوسه قری د رفیقیا مورتن و مقبره و اوضاع نه هه چنو که زنو گتینی، دیئن، اما خود عیسی نه نئیین.» ^{۲۵} اوسه عیسی وشو گت: «ای نایونیا بی که دل دیر فهمی سی باور کِردن قصه یا انبیا داریت. ^{۲۶} مه نمی بایس که مسیح موعود، اپی عدویا نه بیئنه و اوسه و جلال خوش درآ؟» ^{۲۷} اوسه شروع کِرد د نیسنه موسی و گِرد انبیا و هر چیئی نه که د تمومی کتویا مقدس دباره خوش گتسی سیشو توضیح ده.

^{۲۸} اوسه، هه که و دیاتی که مقصدشو بی نزیک بیین، عیسی وانمود کِرد که می حارونه و جا دپرتری. ^{۲۹} اما وُنو جُرسِن وُ گتن: «وا ایما بمو، سی یکه چیئی و آخر روز نمته و شو نزیکه.» پس عیسی رت وامی و واشو من. ^{۳۰} هه که واشو نیشس و سر سفره، نونه گِرت و برکت ده، گت کِرد ده و شو. ^{۳۱} هه د او موقع، چشیا شو واز بی و اونه اشناختن، اما او جلدی د ور چششو غبو بی. ^{۳۲} اوسه وُنو د بکتیری پُرسین: «مه اوسناکه که د ره و امو قصه می کِرد و کتویا مقدس نه سیمو توضیح می ده، دل د سینهمو پرتِر نمی کِرد!» ^{۳۳} پس آزعی وریسان وُ ورگشتن و اورشلیم. د اوچه او یازه رسول نه پیا کِردن که و رفیقیا شو جمع بیئینی، وُ می گتن: ^{۳۴} «بله، و راسی که عیسی خداوند زنه بیه، و خوشه و شمعون دیاری کِرده.» ^{۳۵} اوسه، او دو نفر هم گتن که د مین ره چه چیئی بیه و چطور عیسی نه د موقع گت کِردن و اشناختنه.

عیسی خوشه و شاگردیا دیاری می که

^{۳۶} هه که هنی د اپی باره دم تقه می کِردن که عیسی خوش ایسا د مینشو وُ گت: «سلام و شما!» ^{۳۷} وُنو زرتلاق بیین وُ گمو کِردن که روح می ن. ^{۳۸} عیسی

وِشُو گُت: «سی چی چنی پَریشُونیت؟ سی چی شِک وُ شُبّهه وِ دلیاتُورَه مِئیت؟^{۳۹} دَس وُ پایامه سِیل بَکیت؛ خُومِم. وِ مِه دَس بَرنیت وِ بَئینیت؛ روح گوشت وُ سِخُو نازَه، اما چَنو کِه مِئیت مِه دارِم.»^{۴۰} یَنه گُت وُ دَسِیا وِ پایاشه نِشُونِشُو دَه.^{۴۱} اونو دِ زورِ خُشالی وُ بِلَاجِیشُو نُونِسنِ باورِ بَگن. پس عیسی وِشُو گُت: «یعنی چیئی سی حَرِدِه داریت؟»^{۴۲} قَلی ماهی گواو کِرِدِه وِش دَن.^{۴۳} اونِه گِرِت وِ دِ وَرِ چِشِشُو حَرِد.

^{۴۴} اوسِه وِشُو گُت: «یَه هِه او چیئی ا کِه هِه کِه وائو بییم، می گُتم، یکه گِرِدِ چِیائی کِه دِ توراتِ موسی وِ کِتویا انبیا وِ رَبورِ دِبارَه مِه نِیسَنه بیه، بایس وِ اَنجُومِ بَرَسَه»^{۴۵} اوسِه، فِکِرِشُو نِه روشه کِرِد تا بَتُونِن کِتویا مقدس نِه بَقَمَن.^{۴۶} وِشُو گُت: «دِ کِتویا مقدس نِیسَنه بیه کِه مسیح عَدُو می گَشَه وِ دِ روزِ سِئِم دِ مُرَدَهیا زَنَه موئَه،^{۴۷} وِ دِ نُوم او توبَه وِ آمَرِشِ گُنهیا وِ گِرِدِ فُومیا اعلامِ موئَه وِ شِروَعِش دِ اورشلیم آ.^{۴۸} شِما شاهدیا اپی چیا ایت.^{۴۹} دُونِسوئیت، مِه او گسی نِه کِه وِ عَدَه بُوهم آ دِ آسْمُو وِ ری شِما کِل می کِم، پس دِ مینِ شهرِ بَمُونیت تا اوسِه کِه اپی قدرتی کِه دِ آسْمُونَه شِما نِه بیرَه دِ وَر.»

وِرگِشَتِنِ عیسی وِ آسْمُو

^{۵۰} اوسِه عیسی وِئو نِه وِ دَرِ دِ شهرِ تا نِزیکِی آبادی بیتِ عَنیا بُرد وِ دَسِیاشَه بِلِن کِرِد، بَرکَتِشُو دَه،^{۵۱} وِ هِه چَنو کِه بَرکَتِشُو می دَه دِشُو سَوا بی، وِ آسْمُو بالا بُردَس.^{۵۲} وِ گِرِدِشُو اونِه پَرِسِش کِرِدِن وُ وا شاپی گَپی وِرگِشَتِنِ وِ اورشلیم.^{۵۳} وِ همیشه دِ معبِدِ خداوندِ می مَنِن وِ خدا نِه شکر وُ ستایش می کِرِدِن.